

„ÎNTELEPTUL DIN AMERICA“

**Alexandru Nemoianu –
opera în analize și exegeze**

**Documentar inițiat, îngrijit și prefațat de
Artur Silvestri**

**i
interMundus**

INTERMUNDUS, 2008

str. Școala Herăstrău nr.62, București, cod 014153

E-mail: editura.intermundus@gmail.com

Tel/fax: 021-317.01.14

ISBN: 978-973-87754-6-6

***Volumul cuprinde analize, studii și comentarii despre cărțile lui
Alexandru Nemoianu, apărute în diferite reviste românești sau,
cele mai multe, alcătuite special pentru această culegere
cu caracter de sinteză preliminară.***

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**

Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

UN SENS AL NĂDEJDII

Soarta operei lui Alexandru Nemoianu este tot atât de stranie ca și opera însăși. Și în acest caz, un complex de împrejurări potrivnice oprește privirea calmă și cuprinzătoare și amână în chip greu de înțeles atât valorificarea operei cât și percepția ei dacă nu chiar împiedică până și citirea însăși. Contribuie la aceasta, între altele, dificultățile în a fi clasificată ca gen și formulă. Scriitorul e socotit, prin simplificare stereotipă, când istoric, când prozator iar producțiile lui, fiind neobișnuite, nu par să atragă aprioric sau intimidează. Dar nici tematica nu pare mai apropiată spiritului comun. „Istoria românilor-americieni” (materie cu aspect specios și, în aparență, obiect de erudiție seacă și arhivistică), memorialistică „țărănișmului” afirmat violent în „Borloveni” sau aceea i-revendicativă și elegiacă din „Puccini 4” sunt tot ce poate fi mai rebarbativ în viziunea *intelectualului de atitudine creolă* și a *belferimii lucrând după tipar*. Și cum scriitorul viețuiește într-o reclusiune anahoretică în ținuturi îndepărtate și nu cultivă prietesugul zgomotos și spiritul gregar, manifestându-se în manieră gravă, reflexivă și ticăită, incapabil nu a practica ci chiar a pricepe tocmeala, învoielile și scara de valori rezultată din troc, răspândirea prin lectură e restrânsă deși opera există cantitativ și, privita atent, ar trebui să impună. Și exegeza nu putea fi decât firavă până la un punct, conținând o vreme mai mult recenzii întâmplătoare și puține.

Această situație nici nu uimește în climatul de grotesc, pestriț și de ierarhii de valori clădite anapoda ce domnește la noi unde în tradiție ancilară se sărută până și papucii boierimii depravate de prin divane în vreme ce cărturarului reținut și gânditorului eretic – socotiți a nu avea greutate în imediatul chiverniselilor de neam-prost – le rămân disprețul și omisiunile voite sau nepăsătoare. Concluzia ce s-ar fi obținut până deunăzi, indicând că există opera dar lipsește penetrația nici nu ar fi avut importanță căci nu atât adulația contemporanilor dă valoarea ci stăruința ecoului în timp și puterea „scriselor” de a înrâuri (fie și prin adagiu anonim și apoftegma devenită „folklor”) creând interogații periodice; acestea dacă nu ar ilustra cazul dramatic când, ignorată în vremea ei, opera ar îngădui abia probabile restituirii și nădejdi în descoperirea târzie. Cum însă la noi, unde metoda „îngropării de viu” a celui inconform face furori și ridicarea scării de valori se face cu exclusivism încă de azi (dacă nu chiar de ieri prin selecția aprioristică) încrederea în dreptatea posterității trebuie să fie mai redusă decât ne-ar întâri-o vremurile neconvulsive cum nu sunt cele ce le trăim. Rezultă că *ipoteza justițiară în forma ei metafizică* trebuie mai degrabă stimulată prin ajutor contemporan și contribuție fără iluzii însă cu simțământul viu al măsurilor echilibrate.

Cartea aceasta acoperă în fapt goluri anterioare deși fusese plănuită ca omagiu de vârstă rotundă într-un fel, totuși, diferit de obișnuitele „melanges” (incluzând evocări de personalitate, „fortuna” și studii în subiecte de tot felul. În locul lor s-au adunat câteva zeci de comentarii, eseuri și,

puține doar, cronici și recenzii care, deși cântăresc – ca majoritate – suficient cât să impună, abia dacă deschid un dosar al receptării în felul unor pagini preliminare.

Căci depășind prejudecățile, cititorul începe a descoperi cu uimire că acolo unde pare a întâlni examinare de istoric este, de fapt, un gen rar de literatură sapiențială cultivând fără model explicit apologul, „cuvântul de învățătură” și „povață” precum în alte vremuri când nu literatura ci cercetarea ziditoare constituia formula predilectă și cu efect și că autorul tinde nu spre dizertație de catedră ci –prin adagiu și apoftegmă – la „exemplar” și înțeleptire. Proza însăși nici măcar nu-i ficțiune propriu-zisă ci povești libere extrase din viață sau, mai bine zis, fulgurații de un fel memorialistic de o ingenuitate uimitoare și unde adeseori aripa angelică a poeziei bate rar, ritmic și impresionant precum în prea puține din creațiile de seamă care nici nu au gen, specie și asemănări. Literatura însăși, de fapt „creația” (căci aceste întocmiri sunt literatura dar situată în altă vârstă, poate coetanee cu însemnările medievale de scriptoriu) e un fel de șir prelung și rapsodic de „eseuri” adică de „încercări” în sensul originar unde, dacă ar trebui să se cuprindă întreaga lor semnificație, chiar înțelesul mistic ar fi prezența de căpătâi. Dar și tematică se dovedește a fi altfel decât pare. Ceea ce, în cercetările despre „românul american”, dă sentimentul studiului de erudiție pe subiect impus (fiind, în fond, dovezi de spirit cărturăresc înzestrat și meticolos) se revelează deopotrivă ca reflecții asupra „modelului existențial românesc”, în fond un originism consubstanțial ce se poartă cu sine inerent peste incidentalul geografic și contextul îngăduitor sau ostil. „Țărănismul” însuși al *Borlovenilor* se adaugă acestui mister de conformație prin ecou de unități organice și, de oriunde am lua-o, se răsfrânge în impresionantele dovezi de *materie medulară* călinesciană întruchipate de „spiritul getic”, de sadovenism și de *regresiunea către arhaic*. Filosofia însăși este aici ieșită din realitățile necontingente și nu-i de mirare că în satul primordial, codificat de ritualuri, hotare, obiceiuri și cutume enigmatice, sentimentul vieții în spiritul comunal, de „loc de origine” dezvoltat prin ținuturi, plasi și „țări”, triumfă ca legitimitate. Acesta este, la drept vorbind, și argumentul memorialisticii „bucureștene” din *Puccini 4 și împrejurimi* care nedumerește printr-un *bucureștenism* de cartiere tradiționale, de „mahalale” străvechi și de lume așezată în măsurile vieții la țară inevitabilă într-o federație de sate precum Bucureștii originari.

Perspectiva este pretutindeni „eretică” având, de fapt, o inactualitate ce se întâlnește cu greu la noi unde stereotipul impus constă în semidoctismul petulant, „urâtul” steril și o maladie a urii față de sine ce strică până și destule suflete tari. Însă aducând reacțiune și argument, aceasta trezește, impresionează pe căi nelămurite și stimulează.

Fiindcă, în ultimă analiză, această carte cuprinde un șir de revelații și desfășoară un sens al nădejdi care, la rândul ei, este regăsită cu uluire ca și cum spiritul colectiv se trezește dintr-un lung somn dogmatic în luminile pure, calme și aurorale.

ARTUR SILVESTRI

25 Aprilie 2008, în Vinerea Mare

AUTOBIOGRAFIE – ALEXANDRU TOMA NEMOIANU

Alexandru Toma Nemoianu, născut în 28 Aprilie, 1948 în București, strada Pucini 4, cartierul Floreasca. (Partea de nord a Bucureștiului, o parcelă nouă, într-o mahala veche.)

Părinții: Tatăl: Virgil Kamil Nemoianu, avocat. Născut în 10 Octombrie, 1908 în Mehadia, Banat. Fiul lui Virgil Nemoianu, medic în Mehadia și al Elizabethei, născută Knejevici, învățătoare dintr-o familie sârbească din Varset.

Virgil Nemoianu a avut o carieră productivă de avocat și Secretar General al Uniunii Sindicatelor Exportatorilor de animale (1936-1948). A avut venituri bune. Venirea comunismului l-a aruncat în anonimat. Jurist consult la Fabrica de Medicamente Galenica. (Veniturile și le suplimenta vânzând prudent din bunurile ce le-a putut salva; terenuri, casă, bijuterii). Decedat în Noiembrie, 1993.

Mama, Victoria Nemoianu, născută Boldea. Născută în 8 Aprilie, 1918 în Bijeljina (Bosnia-Herțegovina). Fiica lui Romulus Boldea (atunci Căpitan K. u. K) și Otiliei Boldea (născută Bauer, din familie fruntașă de coloniști germani).

Doi frați. Virgil Petre, n. 12 Martie, 1940. Scriitor, eseist, Profesor Universitar în România și SUA (Universitatea Catolică din Washington DC). Căsătorit cu Anca Tifescu, un fiu, Virgil Martin. Virgil (Pilu) a avut un rol decisiv în formarea intelectuală a lui Alexandru Nemoianu și apoi în viața lui.

Romulus Pavel, n. 21 Martie, 1943. Medic veterinar, căsătorit cu Elena Tetu. Doi fii Liviu și Florin.

Nașii de botez au fost Petre și Silvia Nemoianu. (Petre Nemoianu a fost avocat, om politic și scriitor și a fost mentorul lui Virgil Nemoianu, tatăl lui Alexandru). În 1948 a fost arestat și moare în închisoarea din Aiud.

Primii ani au fost în casa din Puccini 4. Era un adevărat trib. Pe lângă familia imediată erau, în gospodărie comună și sora Victoriei Nemoianu, Silvia măritată Cincheza, Coriolan Cincheza, născut în Mehadia și fiica lor Otilia Mihaela, cu șase săptămâni mai mare decât Alexandru, n. în 15 Martie, 1948. Cu Otilia, Alexandru a fost mereu prieten, și coleg de grădiniță, școală primară, generală, liceu și apoi mereu până în ziua de azi. Ulterior în casă a venit și Mircea Pora, nepotul lui Virgil Nemoianu, care a rămas prieten cu Tani (numele sub care este cunoscut Alexandru Nemoianu până azi). Părinții lui erau Dr. Iuliu Pora și Aurora (sora cea mai tânără a lui Virgil Nemoianu). În casa lor din Topolovatu Mare era o liniște și ordine remarcabilă și acolo trăia și Valeria Ionescu

(sora mai mare a lui Virgil Nemoianu) al cărei soț, notarul Gheorghe Ionescu din Teregova, fusese împușcat de comuniști, fiind unul dintre conducătorii mișcării de partizani din Banat.

Otilia a urmat merceologia și s-a măritat cu avocatul Ioan Gheorghe Bârsan, care a fost cel mai bun prieten al lui Alexandru din anii liceului și până în ziua de azi. Prin 1950, Alexandru primește porecla Tani sub care este cunoscut prietenilor până azi. (Numele Tani a fost derivat din Sani cum l-a numit Roza Kovacs, „Lala”).

Din 1952 a mers la grădinița Floreasca având între educatoare pe Doamnele Popovici, Bacioiu și Rădulescu. Era o grădiniță cu program redus de patru ore. Dintre colegi îmi amintesc de frații Coca și Relu Rasoși și o fată grasă, Bonturica. Mai eram prieten și cu Mihăiță Gruescu și fratele lui Șerbănică. (Dintr-o bună familie din Turnu Severin decisiv scăpătată). Prieten mai eram cu Sandra Reininger, fiica compozitorului cu același nume și a vestitei „Pussy” Calimachi. Între copii mai erau Gabriela Dardan și Sasa Kilisky. Anii erau dominați de teama de comunism.

Verile erau petrecute în Borloveni, Valea Almajului, în casa Boldea. Acolo Tani a deprins noțiunile fundamentale și acel loc l-a considerat mereu, „casă”.

Urmează Școală Primară și Liceul în București. Liceul „Ion Luca Caragiale” (fost „Titu Maiorescu”) ,pe Calea Dorobanților. (Cu o întrerupere de un an, clasa a șasea, urmată la Liceul „C.A. Rossetti”, din Floreasca. Un an apăsător și neplăcut. Acolo îi cunoaște pe Nicos Alevras. Din părinți de comuniști greci refugiați în România. Un băiat de care se făcea mult haz. Altcum simpatic.)

Are învățătoare pe enorma evreică Clara Weiss, apoi pe baba Prisacaru (o moldoveancă scârboasă), și Olimpia Neder (făgărășancă iute și cam curvă). În Liceu se împrietenește cu Ion (Pupu) Bârsan. Mai are legături cu unii colegi, Sorin Butoi, Aurel Cojocar, Liviu Tupran, Mircea Soceanu, Mihăiță Guruescu, Olimpiu Ignuță, Aurel Rasoși, Constanța Vaida și Vera Vezendean. (În acei ani o scrisoare hazlie semnată „boșorogii trandafirii” ajunge să fie anchetată de către Securitate. Din fericire nu s-a întâmplat nimic rău. Dacă s-ar fi întâmplat un an mai devreme cu siguranța am fi fost arestați și condamnați.)

În 1966 devine student al Facultății de Istorie din cadrul Universității București pe care o absolvă în 1971. Dintre colegi: Sergiu Iosipescu, Mihnea Berindei și George Iordan îi sunt prieteni, mai are legături ocazionale cu Mihai Gheorgon, Mihai Rollea, Adrian Năstase și Editha Bodo.

Participă la șantiere arheologice în Maramureș. Șantiere conduse de către Radu Popa. Eminent istoric ce îi va fi și mentor. Atunci cunoaște și pe istoricul Banatului I. D. Suciu care îi va îndruma spre istoria

Banatului. În acest context va scrie și lucrarea de diplomă, „Banatul în veacul al XVIII-lea”. O lucrare de bună calitate.

În 1970 se însoară cu Larissa Gabriela Pușcașu. Cu ea se împrietenește din anul al doilea de facultate, împreună au mers pe șantiere arheologice și practic au fost mereu nedespărțiți. Larissa era născută în București dar în întregime aparținea satului mamei ei, Ciuguzel, Alba. Acolo a și crescut cu mama ei, Suzana, sora ei, Maria Victoria sub îngrijirea bunicilor materni Aron și Măria. Tatăl ei, Romeo Pușcașu (care a fost ținut circa treisprezece ani în temnițele bolșevice ca legionar și unde s-a comportat cu demnitate) nu a avut nici un fel de influență semnificativă asupra ei.

În August 1971 amândoi sunt repartizați la Muzeul de Istorie al României (Muzeul Național, printr-o relație a lui Virgil (Pilu) Nemoianu). Acolo vor lucra până în August 1981 când sunt dați afara ca urmare a cererii de plecare definitivă din țară, în SUA. Între prietenii buni au fost Liviu Petculescu, Vlad și Milena Protopopescu (prin care cunoaște și pe tatăl Milenei, admirabilul Luca Dumitrescu, cunoscut în lunga lui detenție de șaisprezece ani, pentru comportamentul eroic ca „Leul”) Alexandru Dancea, Aurora Anghel, Anca Păunescu, Radu Coroama, Georgel Trohani, Lucia Marinescu, Lucica Chitescu. Merge la săpături arheologice la Cetățeni (Muscel), Piuța Petrii (Ialomița), Voivezi (Bihor), Gura Sada și Micia (Hunedoara). Din 1977 este supus, atât el cât și soția lui, la aspre persecuții din pricina așezării definitive în SUA a lui Virgil (Pilu) Nemoianu. În 16 Iulie, 1977 se naște fiul său Andrei Toma. Ca urmare a persecuțiilor insuportabile în 1981 depune cerere de plecare definitivă în SUA.

Atât el cât și Larissa sunt concediați și amenințați cu evacuarea, arestarea etc.

Vreme de un an și patru luni trăiesc din ajutorul generos dat de către părinții lui Alexandru Nemoianu. Majoritatea vremilor periculoase o petrec în Borloveni unde sunt sprijiniți de familiile prietene și vecine (mai ales Ion Banus).

În 3 Decembrie 1982 părăsește, împreună cu Larissa și Andrei, Romania. Vreme de două săptămâni stau la Roma, în casa celei mai bune prietene a Larissei, Teresa Maddalena, căsătorită cu admirabilul Ștefan Ionescu și în 16 Decembrie, 1982 ajung în SUA (Silver Spring, Maryland).

Începe imediat să lucreze, întâi chelner la restaurantul „Roma” și apoi la hotelul „Vista” (unde are venituri bune). Larissa începe și ea să lucreze curând la diferite magazine, casieră etc. În Ianuarie 1983 se mută într-un apartament din localitatea Hyattsville, Maryland, o altă suburbie, foarte dubioasă, a capitalei SUA, Washington DC.

În aceeași perioadă relațiile cu Pilu se răcesc dramatic pentru a fi întrerupte, practic definitiv, în lunie 1983.

În August 1984 este angajat secretar/arhivist al „Centrului de Studii și Documentare al Românilor-Americanii” din Jackson, Michigan, în vecinătatea imediată a Episcopiei Romano Ortodoxe de la „Vatra Românească” de către Arhiepiscopul Valerian D. Trifa care, curând, va fi silit în exil portughez. O nouă etapă începe în viața lui și a familiei lui.

Lucrează cu pasiune la dezvăluirea trecutului comunității romano-americane și este creatorul conceptului de continuitate în modelul existențial românesc.

Este redactor al publicației Centrului, „Information Bulletin”, unde publica sute de articole și studii. În paralel începe să publice în publicații din SUA și Canada: „Cuvântul Romanesc”, „Meridianul Romanesc”, „Lumea Liberă”, „Origini”, „Foaie”, „America”, „Solia” din România „Tribuna” (Cluj), „Actualitate” (Lugoj), „Almajana” (Bozovici). Publica volumele: „Istoria Societății Unirea Romanilor” (în colaborare cu Eugen Raica), Detroit, 1996 și singur: „Cuvinte despre Românii-Americanii”, I (1997), vol. II (1999), „Borloveni” (1999); „București, Puccini 4 și Împrejurimi”(2000), „În America, la Vatra Românească” (2001), „Întâmplări și Vise” (2002), „Tărâmurii” (2003), „Acum” (2004), „Treziri” (2005), „Semelele Vremii”(2005), „Fragmente din vremea persecuțiilor” (2006), „Trepte” (2007).

La Centru leagă prietenie cu Petru Lupșor, Arhiepiscopul Nathaniel, Diaconul David Oancea, Eugen Raica, John Santeiu și Traian Lascu pentru care, a avut sentimente de specială prietenie și respect. Tot în acei ani se împrietenește cu scriitorul Aurel Sasu din Cluj care îi va influența mult și ajută în cariera publicistică. Din 2003 este prieten și colaborează cu scriitorul Artur Silvestri.

Din 1990 va merge mereu în România și în special la Borloveni, în casa Boldea a cărei comostenitor este. Se va împrieteni și colabora cu Profesorii Iosif Bacila și Pavel Panduru. În același timp consolidează prietenia cu Ion Banus din Borloveni.

Larissa a făcut o foarte frumoasă carieră de profesor de istorie și antropologie la Jackson Community College, iar Andrei a terminat eminent Facultatea de Medicină din cadrul Universității Michigan, Ann Arbor.

Notă: Aspecte în detaliu despre viața lui Alexandru Nemoianu sunt cuprinse în mai toate volumele lui. (Mai ales în „București; Puccini 4 și Împrejurimi”, „Borloveni” și „În America. la „Vatra Românească”).

ANALIZE, CRONICI LITERARE, ESEURI

Un spirit desăvârșit

Am remarcat mai demult că Alexandru Nemoianu este un intelectual deosebit de sensibil și această sensibilitate, combinată cu un intelect superior, bineînțeles că a creat un om deosebit, care natural că înțelege și respectă această ordine divină universală, în care conviețuim. El înțelege probabil mai bine decât mine și este mai devotat părții religioase, cunoscute, a existenței umane, pe când eu sunt un religios liber și sunt încă pe drum spre un Dumnezeu, pe care îl numesc Dumnezeu doar pentru că nu sunt sigur că acesta este numele lui adevărat. Mi-aș dori ca totul să fie mai simplu, mai direct, dar pentru mine nu este așa. De asemenea, am o presimțire că atunci când voi sta de vorbă cu acel, încă necunoscut de mine, Dumnezeu și îmi va destăinui „secretul”, „adevărul”, voi rămâne mut pentru întotdeauna. Alexandru Nemoianu este un spirit desăvârșit. El a ajuns acolo unde toți sperăm să ajungem, dar puțini avem tăria și puritatea lui sufletească. Nu pot decât să îl invidiez, eu care sunt încă pe drum, în căutarea propriei conștiințe și îmi împărtășesc voiajul, cu speranța că ar putea fi de vreun ajutor vreunui alt om rătăcit, ca și mine, în acest mister, în acest formidabil univers.

Dimitrie Grama (Danemarca)

Unul dintre cei mai aprigi apărători ai „Sfintei Tradiții” și a identității neamului

Almăjul – țară în azurul înțelepciunii și rourată de smerenie, are un filon al geniului românesc din care au răsărit ca florile mari personalități ale culturii și spiritului românesc, „prinți ai gândirii” care au contribuit la formarea culturii neamului românesc, creându-se o tradiție românească și creștină. Ei au iubit, mai presus de orice, neamul și libertatea de opinie și națională, jertfindu-se pentru aceste concepte sacre. Astfel de minți luminate au existat, dezvoltându-se și în vestita familie Pavel Boldea din Borlovenii Vechi, jud. Caraș Severin, loc al unor energii uriașe, spațiu al fericirii și liniștii depline, unde sufletul găsește iluminare. Aici, înțeleptul Alexandru Nemoianu se simte cuprins de o bucurie simplă, prin care gustă dulceața vieții.

Alexandru Nemoianu vede lumina zilei la 28 aprilie 1948 în București, având ca părinți pe Virgil Kamil Nemoianu, avocat născut

la Mehadia și Victoria Boldea, fiica colonelului Romulus Boldea din Borlovenii Vechi, Almăj-Banat, fiu al lui Pavel Boldea.

A crescut alături de cei doi frați, Virgil și Romulus și de verișorii după tată Mircea Pora și după mamă Otilia Cincheza, viitoare Bârsan, într-o morală a binelui, a adevărului, a dreptății, a frumosului, a iubirii de neam și suprema iubire de Dumnezeu, unde munca avea rigoare și a dat sens vieții. A început dezlegarea tainelor slovelor în București, unde urmează cursurile învățământului primar și liceal la Liceul „Titu Maiorescu”, pe care îl absolvă în anul 1966. Urmează cursurile Facultății de Istorie din cadrul Universității București până în anul 1971. În acest timp participă la șantierele arheologice din Maramureș, conduse de eminentul arheolog și profesor Radu Popa, care îi va deveni mentor, influențându-i cariera și viața. Tot aici îl va cunoaște pe prof. I. D. Suci, reputat istoric al Banatului, care îl va îndemna spre cercetarea istoriei mirificului Banat. Absolvă Facultatea de lucrarea de licență „Banatul în veacul al XVIII-lea”, apreciată la superlativ de comisie, devenind omul de direcție în cercetarea istorică. Repartiția o primește la Muzeul de Istorie al României, împreună cu soția Larissa Gabriela Nemoianu.

La studii a avut parte de profesori excepționali de la care a învățat respectul pentru muncă și pentru cel ce muncește, precum și cultul lucrului „bine făcut” (influențat de familie și bunicii la Borloveni). Verile copilăriei le petrece la Borloveni-Almăj, în casa Boldea, la bunicii materni, unde a deprins noțiunile fundamentale despre viață, și despre acel loc sacru numit „casă”. Aici cunoaște și începe să înțeleagă lumea sufletului strămoșilor, provenind dintr-o familie cu istorie bogată și realizări factice deosebite, vajnici apărători ai dreptății, adevărului și libertății, primind un simț adânc al legăturii cu pământul strămoșesc.

Apreciabili slujitori ai învățământului, au format caractere de buni români și creștini ortodocși. Viața le-a oferit șansa de a rămâne în marele metropole europene, după conturarea noii hărți a continentului în 1918. Glasul conștiinței și apartenenței românești, dar și „glasul pământului” i-a determinat, însă, să aleagă drept țară „limba română”, luptând pentru întregirea României Mari, și sprijinind acțiunile Consiliului Național Român.

Crescut în această atmosferă, Alexandru Nemoianu (Tani) a devenit unul dintre cei mai aprigi apărători ai „Sfintei Tradiții” și a identității neamului. Buna pregătire școlară cu o aleasă educație primită în familie, mai ales de la bunicii Romulus și Otilia Boldea, la Borloveni, bazată pe rigoare și ordine, care face lumea frumoasă și inteligibilă, în spirit vienez, îmbinat cu cel al omeniei țaranului

almăjan, creându-i o personalitate atât de complexă, încât este greu de definit, ca prototip al românului, fiul lui Dumnezeu și apărător al credinței strămoșești.

Viața lui este expresia desăvârșitei manifestări a geniului românesc, al nobilării familiei Boldea, în plan spiritual, înscriindu-l între marile figuri ale culturii naționale și universale. Alexandru Nemoianu duce mai departe flacăra aprinsă a strămoșilor săi din familia Boldea și Nemoianu, având o formație spirituală alcătuită din surse ce coexistă în Domnia Sa, alături de istoric, intelectualul cu gustul format în muzee și șantierul arheologice, gust îndelung șlefuit, deprins să afirme, dar și să se îndoiască, capabil să emită un punct de vedere, în același timp sintetic și personal, un continuator strălucit atât al școlii istorice românești cât și al marilor intelectuali români. Cercetările arheologice i-au folosit în exprimările ulterioare, în cărțile publicate, ca și lui Pârvan, Iorga și Odobescu.

Credincios rădăcinilor rurale românești, cinstind statornicia sufletului și, pe de altă parte, iubind zborul liber, încearcă o cale interogativă pentru a palpa esențele. Astfel, în decembrie 1983 părăsește, împreună cu soția Larissa și cu Andrei, fiul împlinit al acestora, România, stabilindu-se în S.U.A., din motive politice lesne de înțeles. Din august 1984 este angajat secretar arhivist al „Centrului de Studii și Documentare al Românilor americani din Jackson, Michigan. Aici lucrează cu pasiune la „dezvăluirea trecutului comunității româno-americe, fiind creatorul conceptului de continuitate în modelul existențial românesc, după cum mărturisește. Este corector al publicației Centrului „Information Bulletin“, unde publică sute de articole și studii, ca și în alte reviste din SUA, Canada și România: „Cuvântul Românesc“, „Meridianul Românesc“, „Lumea Liberă“, „Origini“, „Foaia“, „Solia“, „Tribuna“ (Cluj), „Actualitate“ (Lugoj), „Almăjana“ (Bozovici), „Vestea“ (Mehadia), „Altarul Banatului“ și „Învierea“ (Timișoara), ș. a. Viața-i este una de trăire în evlavie și noblețe, participând afectiv în egală măsură la cele două tipuri de civilizație: americană și răsăritean-europeană, fiind în el, întocmai ca în structura sufletului nostru, o sinteză de spirit citadin și rural. **Este un amestec de duh vienez-american-românesc (almăjan).**

Personalitatea sa este o rezonanță a ordinii divine împletită cu cea a istoriei și tradiției naționale, luminat de ochiul ceresc, care face să înflorească pustiul din cultura noastră de astăzi. Sensibil și discret, ispitit de metafizic și dăruit vocației sale, și-a creat o lume și o gândire liberă, proprie, deschisă cu generozitate spre binele aproapelui, devenind un spirit independent care evită orice clișee și care își cerne impresiile prin filtrul propriei sensibilități. Suflet mare

cu un îndemn spre „vis și faptă”, privește omul la dimensiunea lui cosmică, cu mintea ce se dezleagă într-u „Lumină din Lumină”.

Genialul fiu al Țării Almăjului și al României, trăitor în America, Alexandru Nemoianu este un „scriitor român din SUA, filosof al civilizației, istoric, eseist, exprimat total în universul Tradiției, una din cele mai singulare prezențe intelectuale din literatura română, un uimitor talent de doctrinar, prozator eseistic cu fraza lapidară și sapiențială” (Artur Silvestri). Opera sa se compune din cărți pilduitoare pentru cultura română, cum sunt volumele: „Borloveni”, „Acum”, „Cuvinte despre românii americani”, vol. I și II, „Întâmplări și vise”, „Tărâmurii”, „Treziri”, „Semnele vremii”, „Fragmente din vremea persecuțiilor” și altele, titluri ale esențelor și profunzimilor. Cărțile Dlui Profesor Alexandru Nemoianu poartă titluri sugestive. Au în ele ceva măreț, afectuos și îmbietor, fiind o epopee a sufletului, a vieții românului din Borloveni Almăjului și de pretutindeni. Ele redau o cultură morală la concurență cu marile culturi ale umanității, luminate de „Răsăritul cel de Sus”. Ele sunt un document sufletesc neobișnuit, ce așează în lumina cuvintelor experiența proprie, ca o nevoie disperată de a comunica imensele sale trăiri de o viață. Întâlnim aici povestirea ca mod de existență a prozei, care îmbină vis și realitate, mit și istorie. Autorul vorbește de viață, simte viața în evenimentele istorice trecând dincolo de document, precum la Gh. Brătianu. Este un exponent al sufletului și cugetului românesc, coloană de lumină a culturii și credinței neamului nostru.

În cărțile Dorniei Sale, unde există o frecvență a temelor ca într-un concert, întâlnim un joc ingenios al minții, cât și o mișcare năvalnică a inimii. Ideile și pasiunile se scurg, ca apa Nerei la ieșirea din munți, trecând prin filtrul cerebral. Textele sale străbătute de o lumină nouă, menită să sporească taina lumii, prin originalitate și clarviziune, exprimă forța geniului său, concretizând, ca puțini alții „gândul în gest.” Duhul acestor cărți luminează mintea și purifică sufletul. Ele vin de dincolo de vremuri și sunt talisman pentru prezent, asigurând un viitor pentru neamul nostru românesc. Ele vin prin iluminare din pana unui prinț al scrisului românesc, care evocă cu generozitate figurile ce înnobilează cultura românească, astfel se așează de la sine în galeria ilustrațiilor predecesori.

Din cărți reiese autenticitatea geniului său, deopotrivă cu originalitatea și unicitatea situației sale, potrivite alcătuirii firii sale. Evocă cu mult har al povestitorului, locurile natale, chipurile părinților, anii copilăriei și ai adolescenței, întâmplări mărunte sau semnificative, vesele sau tragice din viață, în România, ori America, la oraș, ori la sat, fiind un vajnic apărător al dreptății și adevărului. Găsim în

lucrările lui Alexandru Nemoianu esențialitatea în simplitate, ce exprimă sacrul, impresionând mintea cu gest de seninătate și înțelepciune. Savant și misionar de idei, într-o manieră personală și cu evidentă erudiție, a definit o teorie recentă privitoare la „Noul Român”, un punct de vedere nou asupra „modelului existențial românesc”, despre „sufleul românesc, ca expresie a măsurii și a bunului simț”, detractorii poporului român ca „elite de mahala” și „atleții amoralității”, iar Oamenii Mari, oamenii faptelor bune, definiți ca „Oameni Mari, vase alese ale Duhului Sfânt.” Este istoricul și cercetătorul care știe să se facă și contemporan trecutului pentru a-l putea înțelege și tălmăci, ca Pârvan și Iorga. Aurorale sunt revelațiile lui asupra străvechimei spiritului românesc în spațiul mioritic, căutând rădăcinile, izvoarele culturii pentru a asigura identitatea și viitorul, în noblețea țaranului și a blazonului, noblețea sufletului și a minții țaranului român (almăjan), precum Ion Bănuș din Borloveni, arhaică așezare bănățeană.

Privit de la înălțimea calităților sale umane și sufletești se dovedește a fi un veșnic slujitor al valorilor fundamentale ale Tradiției românești, al valorilor de neprețuit ale creației populare: hărnicia, măsura, smerenia cât și caracterul puternic al localnicilor din așezările rurale românești. De o mare delicatete sufletească, spirit aristocrat și histrionic, crede în omul de cultură care arde ca o tortă în dorința împlinirii idealului spiritual, iubirea de oameni și de fapte bune. Nu acceptă parvenitismul, grandomania, trădarea de neam și credință. Detestă veleitarii de tot felul, impostorii, care cred că pot să trăiască fără muncă.

Înzestrat cu darul de comunicare astrală, suflet generos, calm și răbdător, fără ascunzișuri are un simț al prieteniei. Apreciază prietenia adevărată, bazată pe respect și iubire, nu pe interese. Sunt cunoscute prietenii Domnului Profesor Alexandru Nemoianu cu țaranii din Almăjul drag lui cât și cu oamenii de cultură între care se remarcă genialul gânditor și eruditul savant, Artur Silvestri. Acești mari gânditori, Silvestri și Nemoianu, cu vocația prieteniei care leagă spații și suflete, una din marile virtuți ale omului, sunt „atleți ai românismului”. Îi leagă o prietenie spre binele neamului. Opera lor ne este spre învățătură, dar și spre desfătare și zidire, devenind „altar al recunoștinței” în inimile noastre. Domniile lor sunt diamante ce strălucesc, șlefuite în lupta cu vrăjmașii neamului – „iuzi și irozi” contemporani.

Gustul său pentru frumos, cultura, stilul de viață și noblețea gândirii asupra rosturilor lumii pământene m-au atras și au făcut să fiu în apropierea Sa. Simt că îl cunosc dintodeauna. Prezența Domniei Sale crează o atmosferă de necrezută sacralitate, o imagine

de început de lume, emană în jur energie și bunătate, fiind fără îndoială, o mare personalitate. Este un om care știe să și asculte, nu numai să vorbească, un om care respiră același aer cu toți oamenii. Rar se pot întâlni astfel de oameni, care pot să-ți lumineze viața, chiar în nevoi. Prezența lui dă culoare, însuflețire, impune respect și iubire pentru a face vorbele în rază de lumină și cântec. Noi, almăjenii, îl privim cu stimă și respect pentru că din preaplina calităților sale se revarsă benefic asupra tuturor. Emană bunătate și înțelegere, înțelepciune și blândețe, știe să fie om și să fie bun, aduce în jurul lui pace, liniște, bucurie și lumină.

Peste tot, pe cărările purtate de destin, în relațiile interumane a adus cu el omenescul, având ca primă năzuință, desăvârșirea omului. Sub domnia soarelui de primăvară, roadele celor 60 de ani, încărcăți de împliniri, dau imaginea unui OM al gândului sacru, cu suflet de creștin, un neprețuit model de viață și creație. Urăm domnului profesor, gânditorului și filosofului culturii, să trăiască mulți ani și să rămână cu aceeași vigoare și prosepțime a capacității de muncă și aceeași patimă pentru scris. Să ne trăiți întru mulți și fericiți ani!

Prof. Pavel Panduru

Un „legato peste tăcere“

Istoricul și filosoful creștin-ortodox român Alexandru Nemoianu afirmă cu smerenie, la cei 60 de ani pe care-i împlinește în primăvara aceasta, că el nu este scriitor. Înțelegem că la începutul celui de-al treilea mileniu de la Hristos, când vremea apologetilor creștini a trecut de veacuri, intelectualul care a ales să se mântuiască prin scris – *dixit et salvavi animam meam* – este o „rara avis“. Totuși, bunul creștin se judecă după faptă, iar scriitorul după operă. Și Alexandru Nemoianu are operă. Și încă una de substanță. *Non multum sed multa!*

Prin parte poți cunoaște întregul, iar prin operă omul, așa că mă voi referi aici la una din creațiile domniei sale puse la dispoziția internauților prin Biblioteca on-line: „*Fragmente din vremea persecuțiilor*“ – o carte eminentă la timpul prezent.

Robul lui Dumnezeu Alexandru Nemoianu (ca să-i respect voia de a nu-l numi scriitor, deși ar avea tot dreptul să fie recunoscut ca atare) strălucește prin luciditate și smerenie, iubește lumea, deși trăiește retras într-o anume „pustie“ din mijlocul ei, o iubește până la durere și lacrimi, căci veștile despre păcatele lumii, mai ales cele din țara lui, analizate global în contextul globalizării forțate, îi provoacă efectiv o durere fizică. Este uimit să găsească în scrierile Dlui Artur

Silvestri propriile sale gânduri, îmbrăcate în alte cuvinte, recunoscându-și astfel geamănul în duh și descoperind, la capătul unui lung răstimp de însingurare, că nu este singur! Mai mult, descoperă că nimeni nu e singur... Reflecțiile sale, deși pesimiste uneori, sunt realiste dar nu exagerate, nu alunecă în extremism și nu-i îndeamnă nici pe alții să o facă, nu este un fanatic, este doar un istoric lucid care analizează, în „lumina lină” a Evangheliei, cursul vremii. Căci îndemnurile sale la trezire și „luptă dreaptă” cu sabia cuvântului lui Dumnezeu sunt spre însănătoșire.

Fraza lui inspirată este încununată cu sclipiri de genul: «*Vă rog să vă amintiți (ce blândă adresare!) că Veșnicia nu este o cantitate, ci o calitate mai aproape și mai actuală decât „realitatea” care ne înconjoară*». El însuși este o realitate transcendentă, iar textul lui, o invitație la înduhovicire. Dincolo de analiza fenomenologică a planurilor istorice puse în oglindă, șochează franchețea mărturisirii crezului christic și încercarea de a înțelege mai profund mesajul divin („*e bine să ascultăm, Dumnezeu mereu ne spune lucruri de enormă importanță*”). „Să ascultăm” spune multe. Se înțelege că a avut un bun duhovnic, căci mai mult decât necesitatea eliberării propriilor gânduri este înțelepciunea de a te adăpa din Izvorul libertății.

Pentru mine, ca femeie, recunosc că este mai puțin obișnuit să constat că în zilele noastre un bărbat, intelectual de marcă, mărturisește în scris – și ce scris! – că se roagă, că citește zilnic fragmente din Sfânta Scriptură, că măsoară timpul în ritm liturgic, respectând sărbătorile religioase, că dă sens duhovnicesc faptelor istorice, inclusiv cotidiene, intuind în tot ce-l înconjoară „semne” ale intervenției în viața noastră a proniei divine. Dată fiind înduhovnicirea de care aminteam, totuși nu e de mirare că înaintea lui Dumnezeu nu există tînăr sau bătrîn, bărbat sau femeie, bogat sau sărac, învățat sau neștiutor de carte.

Exhaustiv, el remarcă faptul că întreaga istorie a omenirii se scrie la timpul prezent. *Hic et nunc*, adică în veșnicie, se petrec toate lucrurile. Persecuțiile primilor oameni care L-au urmat pe Hristos sunt și persecuțiile întâmplare astăzi. Au fost, sunt și poate vor mai fi vremuri când mărturisirea de credință s-a plătit cu pierderea vieții acesteia, spre dobândirea celei viitoare. Dar... *nihil sine Deo!* Acesta este jertfa și șansa noastră de mântuire în acest prezent continuu, timpul lui Dumnezeu. Căci dacă cineva și-ar salva trupul și sufletul și-l va pierde, ce ar dobândi?

În viața retrasă pe care mărturisește că o trăiește departe de țară, Alexandru Nemoianu recuperează printr-o anume asceză timpul pierdut în lume. A plecat în țara căutătorilor de aur și a ales

comoara cea mai de preț a trăirii în Duh și Adevăr. Această descoperire poate veni oriunde, căci patria creștinului este „Ierusalimul ceresc”, unde matricea pe care o poartă în suflet are locul ei bine stabilit.

Cât privește „mai binele” râvnit, pe care unii îl tot așteaptă de la „împărăția” lumească la fiecare schimbare de regim, el este convins că nu *aici* este răspunsul, căci pentru bunii creștini, „împărăția” nu e din lumea aceasta. Darul ei însă nu se primește cu brațele încrucișate, ci se dobândește prin Faptă.

Iar Fapta creștinului Alexandru Nemoianu a fost să fie apostolatul.

În lumea noastră secularizată, dar la fel de idolatră ca întotdeauna, căci singurul zeu pe care îl recunosc toate generațiile, fără opreliști, este banul, apostolatul creștin poate suna ca o predică în pustiu. Nu tot așa suna și pe vremea Profeților? Cu toate riscurile asumate, el simte nevoia să atragă atenția și altora asupra proporțiilor mondiale ale dezastrului, ne mai întâmplate până acum – printre altele, strădania marilor puteri de a distruge tot ce nu pot dezbina, nici cumpăra, inclusiv Biserica Ortodoxă Română!

Viziunea lui nu este însă catastrofică. El vede cum crește răul, cum își schimbă ca un actor măștile și veșmintele, dar nu se înfricoșează, căci știe că a primit puterea de a călca în picioare șerpi și scorpioni, ca Marele Antonie. „Să fim înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii”, să nu ne temem mai mult decât „leii pentru măgarii sălbatici” – este mesajul acestei admirabile cărți, scrisă de un „necriitor” de geniu.

În „pustiul” aglomerației și al indiferenței în care trăim, acest mesaj este, ca în muzică, un „legato peste tăcere”. Peste tăcerea necuvenită a prea multora, din păcate.

Violeta Ionescu

„Citadela Nemoianu”

Apariția recentelor scrieri ale domnului Alexandru Nemoianu „Fragmente din vremea persecuțiilor” și „Semnele vremii”, apărute la editura Carpathia Press, în anul 2007, mi le-a semnalat un prieten în modul cel mai simplu: „la citește, ce părere ai?”

Le-am răsfoit într-o zi cu soare de aprilie și cărțile parcă nu se potriveau cu vremea. Apoi s-a pus un tâlhar de timp ploios și rece care mi-a furat toată buna dispoziție și tot n-a fost chip să o iau pe îndelete cu cititul. Cu toate astea, în vâltoarea pregătirii alegerilor din iunie, două zile am tot avut impresia că orașul și ordinea de drept nu mă mai apără și musai să găsesc o citadelă unde să

mă ascund de lume ca un asediat. Ideea îmi intrase în subconștient și într-un moment de luciditate, mi-am dat seama că citadela aceasta chiar exista: cărțile lui Nemoianu!

Pentru că asta e *scrierea Nemoianu*, o citadelă! Intri acolo ca într-un labirint unde totul e arhicunoscut. Fiecare dală de piatră, fiecare cărămidă, fiecare absidă. Un univers interior care te copleșește prin grandoarea sa dar și te întărește totodată, întrebându-te: are ieșire labirintul lumesc?

Intrat în **citadela Nemoianu**, nu vezi birouri, aparate de aer condiționat, calculatoare, xerox-uri, playere, reportofoane. Și nici măcar nelipsitele telefoane celulare. Labirintul acela arhicunoscut al lui Nemoianu este un labirint de idei. Care-ți trec mereu prin cap. Care te stresează zilnic. Dar pentru care n-ai soluție de vindecare fiind și paradoxul tău lăuntric și tainic. „*Eu am ales, din felurite motive, să trăiesc izolat, la limita sihăstriei.*”

La început, asta a fost greu dar apoi m-am obișnuit și, acuma, agitația și aglomerația mi se par, concomitent, hazlii și producătoare de spaimă (sau, oricum, inconfort)”, zice autorul, și-l înțelegi perfect.

Pentru că, ia spune tu însuși, cititorule: este lumea acesta perfectă în ciuda avântului nemaipomenit al mijloacelor tehnice pe care le pune știința în mână noastră? Nu ți se pare că lumea intră încet dar sigur într-o criză morală fără de seamă? Nu-i așa că ai vrea să faci ceva? Poate chiar ai o soluție dar nu depinde numai de tine. Și domnul Nemoianu are una: „*Nu suntem eroi, nu suntem personalități ce pot înfăptui schimbări gigantice, dar suntem oameni și ar trebui să facem ceva pentru a merita să fim în această condiție... dacă nu avem îndrăzneala de a spune adevărul, măcar să nu mințim deliberat!*”

Citești și te gândești întâi ca român: „S-a dus dracu România, nu mai este ce era!”. Apoi te gândești că ai devenit european degeaba, că nici Europa nu-i mai brează! Dl. Nemoianu trăiește însă în America, e acolo altfel? Iată ce ne spune: „*Ceea ce se întâmplă în lume este tragic și înspăimântător deopotrivă. Statele Unite, puterea cea mai mare pe care istoria lumii a cunoscut-o, au ales să umble pe calea brutalității fără discriminare, a cruzimii degradante, a cinismului demonic.*”

E vremea persecuției popoarelor - ne spune Nemoianu și ne pune în față „inegalitatea socială obcenă” din SUA unde O, 5% din cetățeni stăpânesc 90% din averea țării. Hmmm! Cam neisprăviți americanii ăia! Păi la noi, de la zero avere în vremea lui Ceaușescu

am ajuns la 50% în mai puțin de 20 de ani, ia veniți măi cow-boy-lor încoace să vă învețe ai noștri persecuție a poporului!

Domnul Nemoianu nu vorbește însă de persecuție în sine ci se gândește la persecuția creștină. Și pornește de la exemple concrete din SUA, unde Biserica devine subordonată față de dogmele „religiei” statale. Dar la noi, în România? Oare nu vedem cum Biserica a ajuns de râsul lumii prin intermediul unor televiziuni „libere” în căutare de „rating”? Iată, cu doar o săptămână înainte de Sfințele Paști, vedem cum un cretin ca Diaconescu de la OTV, prezintă în fața lumii o soră nebună, fugită din mănăstire pentru a face praf onoarea și sfințenia starețelor care i-au dat hrană și găzduire!

Și cazul Tanacu la care face referire Nemoianu în scrierile sale tot adeptul „oricărei libertăți” Diaconescu, l-a judecat la televiziune. Incredibil! În România nu Biserica judecă ordinea din interiorul ei ci televiziunea! Pentru că în aceasta constă *vina propagandiștilor*, spune Nemoianu. „*În chip voit ei au ales să mintă și este mereu cutremurător atunci când afli că în spatele spuselor lor s-a aflat mereu doar voința de a nu spune adevărul. Acești oameni nu cunosc ideea de rușine morală, obrazul lor poate fi înroșit doar de palme, iar atunci când puternicii zilei se schimbă ei vor trece, instantaneu, de partea celor ce vor fi fiind în fruntea bucatelor.*”

Mass-media de astăzi care ne sfâșie creierul și la care și eu fac referire în articolele mele, se află în mâinile a 90% din politicieni și ciocoi postrevoluționari care umplu astăzi România sub sintagma „oameni de afaceri”. Ne-am adaptat al dracului de repede la cutumele putregaiului american. Napoleon încercuit în deșert într-o capcană a beduinilor striga: „savantii și măgarii la mijloc!”. Astăzi, nu savanții gândesc calea pe care trebuie să meargă lumea ci politicieni ca Bush, Merkel, Putin iar în România marionetele lor de nesimțiți în frunte cu lingăul de Băsescu care mai și afirmă public, ca o spurcată de curvă, că decât să sugă la mai mulți licurici mai bine să sugă la licuriciul cel mare american.

Aceasta este vremea persecuțiilor anti-creștine – spune Nemoianu trimițându-ne să studiem istoria ei. Zice acesta: „*Cu mare greutate autoritățile romane au putut fi convinse să înceapă persecuția contra creștinilor. Inițial, romanii nu înțelegeau ce li se cere și de ce. După ce a început persecuția, din trufia nebună a puterii, Imperiul nu a mai dat înapoi, nu a putut recunoaște că face o greșală. În aceste condiții creștinismul, mai degrabă indirect, prin contrast, a expus defectele sistemice ale Imperiului, contradicțiile lui interne. Iar apoi iuțirea prigoanei contra unor oameni care erau recunoscuți pen-*

tru buna purtare a schimbat opinia publică în favoarea lor și împotriva autorităților. Persecuțiile au avut un efect contrar pentru Imperiu. Autoritatea lui morală s-a prăbușit, cultul oficial a ajuns de batjocură, și hidoșenia aparatului represiv a condamnat Imperiul la moarte în rușine.”

Eu aș numi fenomenul actual global al decăderii morale nu persecuție anti-creștină ci eră postcreștină ducând lumea spre apocalipsă. Nemoianu ne explică destul de clar: *„În primăvara lui 2002 întreaga lumea a fost adusă la uluire și deznădejde (deocamdată neputincioasă) când George W. Bush a declarat (în binecunoscuta lui manieră negramaticală) că Statele Unite sunt gata să lovească nuclear regimurile ce le consideră „adverse”. În acest context trebuie să ne fie limpede că tot ce se leagă de istoria creștinismului nu a fost vreodată marginal ori periferic. Din prima clipă, Creștinismul a lovit în chiar inima „centrului” puterii lumesti, Roma, în culmea puterii Imperiului Roman și la rându-i a fost lovit în „centru”, Bizanț (iconoclasmul), Rusia (bolșevism). Iar noua prigoană contra Creștinismului, care este în desfășurare, a început în noul „centru” al puterii lumesti, „singura” super-putere. Din cele petrecute până astăzi putem desluși „modelul” prigoanei”. „A reapărut în forță, spune puțin mai departe autorul, una dintre cele mai dezgustătoare formulări (pe care, naivi, am considerat-o repauzată odată cu regimul bolșevic): „cine nu este cu noi, este împotriva noastră”. Este inutil să ne mai întrebăm ce ar avea în comun asemenea formulare bestială cu însăși esența libertății”.*

Era postcreștină a început și ne va conduce la o lume fără plămân aidoma broaștei Barbourula Kalimantanesis descoperită în jungla indoneziană Borneo. Amfibianul, recoltat dintr-un pârâu ca gheața, a uimit lumea științifică pentru că nu respira. Presupunerea că n-are plămâni a venit imediat. Fiind unicul exemplar prins, nu se putea face o disecție și s-a căutat cu greu un altul. Operația a lăsat savanții cu gura căscată: chiar și fără plămâni amfibianul respira oxigenul din apă prin piele! În apele înghețate, funcționarea unui plămân ar fi fost mare consumatoare de energie, de căldură.

Așa și lumea de astăzi. Fără plămânul ei (creștinismul), lumea va trebui să-și adapteze existența trecând prin chinuri groaznice de supraviețuire. Demersul supraviețuirii însă, fără siguranța ajungerii la țintă și fără ajutorul lui Dumnezeu, e un demers sinucigaș. Putem noi să riscăm aceasta din cauza câtorva demenți care conduc lumea după semnalele „oamenilor de afaceri”?

Prof. Nicolae N. Tomoniu

Prilej de încântare și iluminare culturală

O carte de un deosebit interes (apărută la *Carpathia Press*, 2007) este „*Fragmente din vremea persecuțiilor*” de Alexandru Nemoianu, cu o *Prefață* de Artur Silvestri ce radiografiază două modele de Reconquista: *Păstor și sămânță*.

Cartea incubă eseuri, adnotări și însemnări fugare *scrise de autor în anii 2005 și 2006*. Așa cum ne atenționează, încă de la început, sunt câteva reluări din volumele *Intâmplări și vise*, *Tărâmurii*, *Treziri* și *Acum*. Acestea sunt doar elemente anexe ce creionează nuanțările mesajului și a poziției gânditorului creștin Alexandru Nemoianu asupra *modelului existențial românesc*.

Cartea se deschide cu capitolul *Modelul noii prigoane anti-creștine*, care, de la primele rânduri, descoperim câteva precizări, privind înțelegerea schimbărilor de *regim*, concluzionând că *mântuirea nu vine în și prin istorie ci la capătul ei*.

Autorul stipulează rolul Bisericii în stat, dar și impunerea acesteia față de *dogmele religiei statale*. Acest fapt este relatat prin exemplul penibilei înscenări de la Tanacu. Tragicul eveniment făcând parte din multiplele acțiuni ale statului de a goli Biserica de conținut, și marginalizarea acesteia.

În *Capitolul I*, gânditorul creștin Alexandru Nemoianu îmbină într-o sinteză, rareori întâlnită, cercetarea fenomenului istoric din unghiul *timpului istoric* cu demonstrația filozofică a fondului spiritual. Autorul distinge două modele *care au existat și există: unul întemeiat pe extinderea unor idei (sau principii) și altul întemeiat pe pragmatism, materialism, câștig imediat și eficiență*. Acestea fiind *modele preluate de la Roma și de la Cartagina*.

În *Modelele repetitive ale răului*, abordarea frontală a percepției că fiecare generație a simțit consecințele *schimbării* însoțită de speranța în mai bine conduce la inevitabila constatare că lumea, în care coexistăm, *este o stare căzută, contaminată de rău, sub păcat*. Exemplul elocvent, prin citarea *Jurnalului fericirii* de *Nicolae Steinhardt*, că din perspectiva creștină cartea este o demonstrație convingătoare împotriva totalitarismului.

Evenimentele din 11 septembrie 2001 din Statele Unite sunt abordate în capitolul *Cine seamănă vânt...*, ele reprezentând *furia celor care pe nedrept sau pe drept, contextă hegemonismul lor și modul în care acest hegemonism și l-au exercitat în ultimii zece ani*.

Practica de **dublu standard**: *nu faceți ce facem noi ci ceea ce spunem noi*, nu este o soluție pentru SUA, concluzionează Alexandru Nemoianu. Exemplificările cu unele evenimente din SUA și România din *Începutul unor Vremuri de plumb* conduc, prin particularitatea

lor, la sensul general că *toate marile fără-de-legi* urmează un *plan* care cel mai cutremurător a fost arătat în uciderea *Fiului lui Dumnezeu*.

Simptom de putreziciune și Note despre imperiu sunt considerații generale despre problema polarizării dramatice a societății americane. Gânditorul, eseistul Alexandru Nemoianu, stă sub semnul rațiunii și al zodiei intelectului. Ipocrizia sistemului american, candidații pe care-i propune România la alegerile din 2004, deficiența morală și afectivă și superficialitatea lor, dar cu un orgoliu gigantic, sunt elemente ale ateismului ce *înjosește condiția umană*.

Calitatea textului și a demonstrației, ceremonia investigației și interpretării, în formulări, uneori aforistice, care prind memorabil esența gândirii, sunt elemente definitorii ale acestei cărți.

Observația lui Artur Silvestri din *Prefață* și concluzia la care ajunge: când *păstorul* dispare fără a i se afla substitutul, inevitabil, își face apariția, soluția miraculoasă și tainică: *aceasta moare pentru a face grâul să rodească în viitorul nesfârșit și binecuvântat*. Precizia argumentelor din *Fragmente din vremea persecuțiilor* este infailibilă. Eseul seduce întâi de toate prin felul cum se articulează ipotezele și exemplele reale, și prin aspectul clar de construcție încheată, care luminează neașteptat istoria, dar și contemporaneitatea. Cartea este o sinteză exemplară de instrucție și talent, deopotrivă prilej de încântare și de iluminare culturală.

Al. Florin Țene

Cu discreție și răspundere despre neam

Cu discreție, despre răspunderea față de înaintași, despre rostul nostru ca parte dintr-o națiune. Toate acestea, cuprinse doar în câteva pagini. Multe SEMNE ALE VREMII sunt adunate aici. Așa s-ar putea defini în formula concentrată, semnificația cărții „*Semnele Vremii. Gânduri șoptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlău*” și apărută la Editura Carpathia Press, carte semnată de profesorul Alexandru Nemoianu.

O personalitate deprinsă cu exercițiul studiului, precum este profesorul Al. Nemoianu, chiar și în „conversațiile” purtate pe internet (așa cum sunt textele despre care facem vorbire) au aliura unor studii. Autorul pornește de la o idee, o sintetizează, o argumentează, îi află miezul și îl conturează. Tehnica-blitz. Lumina din interiorul unui concept, al unei opinii, se răsfânge scurt, penetrant, fără divagații și alambicuri imaginative.

Adeseori, de cele mai multe ori, punctul forte al intervențiilor care determină, apoi, o mărturie interioară, punctul din eșafadojul

ideilor este România. Țara ca stare de spirit. Țara ca loc existențial pentru idei, tradiții, coordonate păstrătoare ale emblemei spirituale fără de care nu am avea identitate.

„Toți suntem condamnați la veșnicie“, afirma undeva autorul, (pag 21), în sensul că, fiecare preluăm o parte din ceea ce numim de obicei specific național, emblema spirituală, tradiție, elemente care nu se pierd și avem datoria să le îmbogățim, să le păstrăm, să fim răspunzători față de perpetuarea lor. Răspunderea și responsabilitatea față de înaintași își are și conotații afective și educaționale în chiar persoana profesorului, care nu se putea să ignore ceea ce a moștenit spiritual, mai ales că este de formație și istoric și arheolog. Tradiția poate fi, în esența sa, pentru noi, românii, „un model existențial“ în care se include și credința ortodoxă. Fără a mai fi nevoie de alte argumente. Ideea că suntem „o verigă“ din lanțul vieții spirituale specifică neamului nostru îl face pe omul de cultură să considere foarte importantă această conjunctură numită „prezent“. Acel „acum“ obligă la relaționarea cu ceea ce a fost, ceea ce ni s-a transmis printr-un COD SPIRITUAL.

Țara este „piatra din capul unghiului“. Zădărnicia și finitul nostru pământesc, nu se cade să ne domine. Dimpotrivă, modelul predecesorilor este acela de rezistență în timp a esenței noastre naționale. DATORIA NOASTRĂ ca parte dintr-un întreg este cheia de boltă a acestor texte care se constituie în mărturii interioare într-o întregă filozofie de viață exprimată în mesaje scurte, pline de înțelepciune.

Întreaga carte este ca o construcție verticală. Opinii ferme, păreri constituite în ani și ani, trăite, simțite, argumente de gând și suflet, o carte din care se poate învăța să fim confesivi și demni, consecvenți și îndatoritori, reflexivi și explozivi. După caz.

Veronica Bălaj

Ad honores, ab immo pectore!

Întodeauna momentele aniversare au o oarecare încărcătură emoțională și afectivă, care te transpun într-un obiectivism cât mai autentic. În cadrul acestui obiectivism și realism, mă simt deosebit de onorat că am ocazia să scriu câteva gânduri omagiale, pentru Domnul Profesor Alexandru Nemoianu, deși condeiul poate rămâne în acest caz fără cerneală iar slovele de prisos deoarece personalitatea și realizările Domniei Sale vorbesc de la sine. Încerc cu sfiială și smerenie să aștern pe hârtie câteva gânduri și simțăminte, ce mi se îndreaptă acum, la moment aniversar spre Domnia Sa, deși nu sunt eu cel mai potrivit și avizat a face, poate, acest lucru.

Modesta mea încercare are ca notă dominantă uimirea și totodată admirația stârnită de personalitatea Domnului Profesor. Deși nu încerc și nici nu mi-am propus a satisface pretențiile cititorilor, pentru că există și vor mai apărea comentarii avizate și poate chiar biografii minuțioase pe care nu încerc eu să le egalez sau să le depășesc, dar cred că scriitorii sau mânuitorii cuvintelor cu greu vor putea exprima cu suficientă claritate și precizie adevăratul portret al dascălului, istoricului și Omului Alexandru Nemoianu.

Se spune despre „destinul” uman că numai atunci este valoros și împlinitor când urmărește un scop și un ideal înălțător, nobil. Ori astfel de „destine” nu pot fi rânduite aici pe pământ, în trecerea noastră de meteorit prin învelișul vieții, decât prin grija și nemărginita dragoste a Părintelui Ceresc. Un astfel de destin valoros îl poartă și Domnul Alexandru Nemoianu, pe care, personal, l-am privit, încă din copilărie, ca pe un om care trăiește în legendă și se mișcă pe coordonate cu totul speciale, într-o lume cu mirabile dimensiuni; iar noi, pentru că nu putem defini cu precizie acest perimetru miraculos, îl numim simplu **legendă vie**. Și, ca în toate legendele, păstrăm acel grăunte al realității „istorice” ale contemporanului nostru pentru a încerca să parcurgem mereu uimitoare peregrinări, eliberate de orice constrângeri, în preajma Domniei Sale.

Vorbeam despre dânsul ca despre o persoană aureolată de legendă, nu pentru că ar fi un introvertit lipsit de comunicare ci datorită faptului că își trage seva din însăși familia Boldea, care poartă pentru zona Banatului acel iz de legendă.

Am avut neasămuitul prilej, în primul rând să mă nasc la Borlovenii Vechi, satul de obârșie și „Edenul” pământesc al lui Alexandru Nemoianu. Nu au existat, pentru mine, cel născut la sat și plecat apoi la școli, **ideal mai mare și mai râvnit decât să mă întorc la ai mei, pentru ai mei. Nicăieri pe lume nu te poți realiza mai deplin ca în locurile de obârșie**. Chiar și atunci când ești plecat departe de ele trăiești, sufletește, pe aceste locuri. Filosoful Blaga, sculptorul Brâncuși, muzicianul Enescu au vorbit în creațiile lor despre locurile de obârșie. Întoarcerea la obârșii înseamnă o prețuire a lor, o datorie morală față de cei din jurul nostru. Revenirea la izvoare nu înseamnă, cum greșit se crede, uneori, plafonare și uniformizare. Universul cel mare nu se deschide numai în strămtarea unei săli de bibliotecă ci și acolo unde, cum spune marele Eminescu, poți „s-auzi cum iarba crește”. Am învățat toate aceste lucruri urmând exemplul Domnului Nemoianu, care, an de an, trecea Oceanul din îndepărtata Americă pentru a sorbi din necreată energie și liniște, ce înconjoară aceste tărâmurile de basm și legendă.

L-am cunoscut pe Domnul Profesor la Borloveni. De fapt, m-am născut cunoscându-l în fiecare vară când venea din America și admirându-l datorită faptului că provenea din acea familie despre care bunicii mei îmi povestiseră multe lucruri, vestită pentru altruismul și omenia ce o caracteriza. Mai târziu am avut prilejul să-l cunosc mai bine prin intermediul scrierilor. O vie impresie a produs cartea „Borloveni“, dar și celelalte ediții memorialistice și eseistice, care pot concura cu multe altele consacrate în literatura noastră. Atașamentul Domnului Profesor Nemoianu față de tot ceea ce este valoare, sfințenie și sentiment, reiese pregnant din ultimile apariții: „Fragmente din vremea persecuțiilor“ și „Semnele vremii“ care conțin eseuri și adnotări ale autorului. Faptul că majoritatea scrierilor Domniei Sale pot fi încadrate în tipare și nuanțe patristice, mă gândesc că se datorează nu numai sensibilității specifice scriitorilor creștini ci mai ales faptului că Alexandru Nemoianu a ajuns la ceea ce noi încă tindem, ca expresie a stărilor trăite la Borloveni.

Prof. drd. Petrică Zamela

O realitate de care avem nevoie

Alexandru Nemoianu, admirabilul nostru contemporan din America, „rămas – acolo unde e – un adevărat reazem al spiritului tradiției românești“, veghează și trăiește clipa știind că „nimeni nu este singur“; cu noi fiind Dumnezeu. De peste ape, îndemnul cald „să nu ne fie frică“, să ne păstrăm credința moștenită, ca niște adevărați „tradiționaliști“, cu inima sus către Dumnezeu, încrezători în noi și în taina locului, vine șoptit prin paginile cărților Domniei Sale.

Cărțile Domnului Alexandru Nemoianu „dezvoltă în mod natural opera de gânditor creștin, fiind un punct de vedere nou și articular asupra modelului existențial românesc“. Este OMUL care crede în ADEVĂR, știind că doar El ne face liberi. „Adevărul este o Persoană și mai exact, Una care cuprinde, într-un întreg de o ființă, Adevărul, Calea și Viața.“

Și mie îmi place expresia Dlui Artur Silvestri „Enigma prin Neamuri“. „Ceva nevăzut, de demult, ce unește și întregește indiferent de timp și spațiu. Venind din văile Almăjului, unde „oamenii lui sunt doina, începută cine știe când și care se continua mereu aceeași în fond și mereu tânără și fermecătoare în formă, în forma nouă în care se îmbracă“, îl regăsim adesea pribegind prin locurile dragi, cu ochi de prunc, cu ochi de adult, cu sufletul încărcat de același miraj. Probabil în tainicul lumii îndepărtate, asemenea unui călugăr

vizionar, prin rugăciunile sale, retras din răutatea lumii, ne-a facut o radiografie completă a vremurilor ce le trăim.

Într-o societate bulversată de multă „politichie” și confuzie, m-am aplecat în aceste zile asupra cărților Domniei Sale, și m-am oprit asupra unor „Fragmente din vremea persecuțiilor”, o carte de eseuri și „însemnări răzlețe” și adnotări scrise de autor în anii 2005 și 2006. Dacă nu aş cunoaşte drumul Domniei sale, citindu-l, aş fi fost convinsă că mă aflu în fața unei cărți scrise în chilia unui blând monah ce încearcă să descifreze ecuația lui Dumnezeu. Și cred că pentru dânsul nu există necunoscute. Biblia i-a fost abecedarul, istoria, și celelalte științe. Harul divin se primește prin credință și multă rugăciune. Dumnezeu l-a mângâiat la vreme pentru vremuri... Pentru Alexandru Nemoianu „lumea aceasta, în care trăim, este o stare căzută, contaminată de rău, sub păcat. Ea este stăpânită de puterile răului și acestea nu pot oferi decât o iluzie, o minciună / o fraudă, singurul rod ce îl poate zămisli „tatăl minciunii”.

Suntem în prag de alegeri. Poate ar fi bine să medităm la spusele „Înțeleptului din America”. Fiecare din noi având un „rol unic”: „Diversitatea uluitoare a evenimentelor istorice, „schimbările” de care vorbeam, sunt toate ocazie, posibilitate, pentru fiecare persoană de a alege între bine și rău și, astfel, putința de mântuire. Formele sub care suntem chemați la participare sunt mereu noi și fără precedent și de aceea alăturarea la bine sau la rău tot mereu va fi fără echivoc.”

DI. Alexandru Nemoianu ne avertizează că, „împlinirea personalității umane, mântuirea ei, nu vine *în și prin Istorie ci la capătul ei*. Dar cele spuse la nici un caz nu înseamnă că în existența sa pământească omului i se cere să fie pasiv, detașat, „neangajat”. E dovada adâncii înțelegeri pravoslavnice a rostului individului căci așa arată Sfântul Teofan Zăvoratul „*Nimic nu vine fără trudă. Aju-torul lui Dumnezeu este întotdeauna alături de noi și gata să se ivească, dar el se dăruie doar aceluia care caută și trudesce și încă mai vărtos aceluia care căutând își istovesc tot talentul ce le-a fost dat și abia atunci, cu toată inima își înalță glasul strigând: «Doamne ajută-mă!»*”

Alexandru Nemoianu - „un truditor” al neamului! Sfințenia „locului” o trăiește tainic. Știe că dăruind, va dobândi! Un OM puternic, avându-l pe Dumnezeu alături.

Alexandru Nemoianu - un scriitor complex. O profunzime șlefuită, alături de oameni, natură, necuvântătoare, într-un „Rai în care ne-a vrut Dumnezeu”. Un fin observator al Lumii, ce știe ce

înseamnă „jertfa“, arătându-ne drumul spre ADEVĂR, SPRE MÂN-TUIRE.

Nu am citit niciodată ceva atât de compact în câteva fraze. O trecere firească de la adevăr și religie, loc și lume. Domnia sa merită să fie încurajat! Mai are multe de spus! Rămân chiar la convingerea că ar trebui să-i scoatem separat, într-o carte, frazele înțelepte pline de tâlc și adevăr, adevărate povețe.

Citindu-l, m-am cutremurat cum a gândit în anii trecuți și ce se întâmplă astăzi; modul Domniei Sale de a vedea lumea este impresionant. Așa o văd și eu... o nebunie în plus. Globalizarea, religia, problemele social-economice sunt prinse perfect. Așa și este. Un curaj uimitor! Nici nu ai spune că ar fi arheolog sau istoric... mai degrabă sociolog... și cred că ar fi fost un Patriarh bun... Pe aceeași linie cu Iustin Pârvu...

Și eu... sunt contemporană cu acest OM! Alexandru Nemoianu „e o realitate izbitoare“. O realitate de care avem nevoie. Cu Dumnezeu înainte, Domnule Alexandru Nemoianu!

Mariana Gurza

Scrisoare către domnul Alexandru Nemoianu

Domnule Alexandru Nemoianu,

Am citit cartea dumneavoastră „*Fragmente din vremea persecuțiilor*“ și am simțit nevoia să las deoparte orice demers exegetic și să mă adresez direct, printr-o scrisoare în care, de la bun început, să exprim sentimentele mele de admirație pentru curajul de a expune în acest eseu o atitudine civică, la care îndemnați cititorii.

Sunt profesor ajuns la vârsta de 70 de ani, am trăit multe din experiențele regimului totalitar, am încercat foamea și umilința, dar credința în Cel de Sus, în părinții mei și în dreapta lor atitudine, cuminte și nerăutăcioasă, m-au ajutat să traversez cu bine ținutul vieții din România de după al Doilea Război Mondial.

Exprim aici solidaritatea cu ideile expuse în eseu, l-am citit cu condeiu în mână și mi-am notat: întemeierea demersului pe fapte istorice incontestabile, a celor două modele imperiale, cel roman (structurat pe idei) și cel cartaginez – pe pragmatism; ideea modelelor repetabile, potențial pozitive sau negative. Ideea modelelor ucise de comuniști m-a determinat să scriu și să public o carte, „Modelul meu“, despre marii dascăli ai Școlii Pedagogice din Buzău; problema fiecărei existențe omenești, a fiecărui neam și a fiecărei societăți care „sunt chemate să aibă un rol unic“. Cel aflat de domnia vostra este *un model exemplar*; ideea globalismului susținut prin arme;

complicitatea lață cu diavolul; tulburătoarea idee că este de luat în seamă convingerea fiecărui individ „dacă un om, un român este convins și tot este ceva”. Eu cred că cei conșiși de adevărurile expuse în eseu sunt nu mulți, ci foarte mulți.

Sunt și eu un român convins de ideile expuse atât de clar și într-o elevată formă literară.

M-am apucat de scris și publicat cărți după pensionare, dând un semn modest de atitudine civică și bucurie intelectuală.

Similitudinea ideilor doar ca declarație de bune-intenții spre a vă procura vreo satisfacție ar fi „apa chioară” dacă nu aș fi scris o carte / „*Galeria cu ploșnițe*”, în care mi-am mărturisit gândurile cu cea mai mare bună-credință de care sunt în stare, ca un gest civic, ca o atitudine, față de ce a fost la noi și văd că se repetă și la alții mai «deștepți și mai democrați».

Cu acordul domniei voastre vă pot trimite cartea în formă electronică spre a vă convinge că nu vă scriu aceste rânduri decât dintr-un onest sentiment de solidaritate cu cei care au detectat Răul și caută să se depărteze de el.

Vă înțeleg perfect sentimentele și vă admir pentru curajul de care dați dovadă supunând unui demers critic acut politica imperială a Americii, cea care se află actualmente „în frunte”.

M-a impresionat alături de logica demonstrației și mijloacele prin care ați reușit să mă faceți să citesc cu condeiul în mână și să notez adevăruri ca acestea: „un rău corectat prin alt rău”, „imbecilii utili ai momentului”, „să fim de partea victimelor și a celor care pierd”, un nobil îndemn la atitudine civică și creștină, semnalizarea coordonatelor decadentei: domnia proștilor, năvala mârșăviei, trădarea oamenilor cumsecade.

Ați evidențiat cu claritate în eseu dumneavoastră aceste indubitabile „semne ale tiraniilor putrede”.

Am citit de curând două cărți excepționale despre care știam și nu mi-au căzut în mână: „Parfum și flori pentru Algernon”.

Am avut o adevărată revelație citind în eseu domniei voastre că „iadul este o infinită putoare” și am plusat, poate, că ceva în lumea de azi are o asemănare perfectă cu zădărnicia personajului Grenouille, cel care își desăvârșește „opera” ucigând douăzeci și cinci de tinere nevinovate. Să fie oare crima mobilul acestei lumi în care trăim spre a ne desăvârși percepția vieții ca respirație ultimă a celui mai desăvârșit parfum?

Eseul domniei voastre este un excelent semnal de alarmă.

Dar nu vă temeți, există în lumea de azi și conștiințe, clare și pure ca picătura de rouă de pe stratul de gând (trifoi pitic) pe care

I-am văzut astăzi la prima oră a dimineții aici, la Shanghai, unde mă aflu pentru șase luni. Aici unde am văzut atâtea minunății în singurul imperiu care a rezistat și unde am trăit zilele trecute experiența unui jaf pentru banii pe care-i aveam în buzunar. În bătaie de joc, din cei 220 de yoani, jefuitorii mi-au lăsat doar unul singur. Semn al milei jefuitorilor trăitori în Marele Imperiu Chinez.

Ultimul gând în loc de încheiere: Sunt oameni care, aflați de partea Binelui, țin trează conștiința unei nații. Sunt din structura coloanei vertebrale a poporului în mijlocul căruia au trăit și s-au format. Ei ne reprezintă și ne fac cunoscuți lumii. Sunt intelectualii noștri exemplari, din categoria aleasă, din tagma cea mai de sus a unei națiuni. Domnul Alexandru Nemoianu mă reprezintă și pe mine prin tot ce face, prin tot ce scrie și-l mulțumesc. Aș dori ca măcar aceste ultime cuvinte să vadă lumina tiparului și să fie modesta mea contribuție la susținerea ideii că oricât de mare ar fi răul sau „oricât de negru ar fi dracul”, cel scormonitor și batjocoritor, cu oameni ca scriitorul Alexandru Nemoianu șansele de a pune stăpânire pe omenire sunt doar posibile, nu și realizabile.

Cu deosebită stima, **Aurel Anghel**
16.04.2008 Shanghai, China

Modelul arhaic

Motto: *„Să-ți pierzi un ochi, o ureche, o mână,
un picior, dar să nu-ți pierzi credința.”*

Sunt cuvintele tatălui meu Ion I.I. Anghel, Parnod, din comuna Cocora, județul Ialomița. Le-am auzit de la el când s-a întors pe jos de la Cotul Donului. Ne-a mai spus un adevăr care abia acum mă tulbură pofund. „Voi m-ați adus acasă”. Îi văd chipul frumos, de țăran, om fără știință de carte, doar o clasa la școală dar și cu știința – fără de asemănare – a vieții. El ne-a învățat cum să trăim. Este și acum în viață, mutat la o soră la Ploiești și privește mirat cum s-au dus trei din copiii lui, tace îndelung, nu mai dorește nimic și cu o cutremurătoare luciditate, întreabă din când în când pe sora mea: „Când se întoarce Aurel din China?”

Aceste gânduri îmi sunt răscolite de scrierea inconfundabilă a domnului Alexandru Nemoianu, dăruit nouă de Dumnezeu ca să ne recunoaștem tiparele, arhetipurile din care ne-am zămislit ca neam și să nu uităm, indiferent unde ne-ar risipi soarta. Și mai ales „să nu ne pierdem credința”.

„Gândurile șoptite” au harul inconfundabil de a coagula fluidul ce ne cuprinde în elementul solid de care avem atâta nevoie. Suntem

încă în stare fluidă, căutăm făgașe, alunecăm încă în dispersia clipei istorice și va trebui să alcătuim acea materie care să ne conțină și pe care nimic să n-o mai poată descompune sau risipi. Este cu atât mai remarcabilă opera domnului Alexandru Nemoianu, cel care prin centrifugarea istoriei timpului său se află acum departe. Depărtarea ar putea fi la suprafață motiv de dispersie a gândului, dar iată cum tot depărtarea e în același timp și temeiul vederii de sus spre a ține împreună ceea ce risipește un popor care, văzându-se liber și neavând din ce trăi, migrează „unde vede cu ochii“.

Modelul românesc este o ființă greu de pus cu fața în jos, greu de supus și de imitat. Am traversat o istorie milenară, ne-am păstrat locul, deși am fost așezați „în calea tuturor răutăților“. Alexandru Nemoianu notează un surprinzător adevăr: „...modelul românesc este nespus de încăpățânat și are o vitalitate care dovedește multe lucruri.“

Fusesem „adus în ființă“, viețuiam aproape inconștient, aveam sentimentul apartenenței, dar iată cum un text citit cu emoție mă luminează și mă face pe deplin conștient de „multe lucruri“.

Alegerea binelui din jur s-a produs firesc și marele noroc pe care l-am avut a fost să am în jurul meu părinți, oameni simpli, dar modele inconfundabile de omenie și moralitate. Nu i-am auzit vorbind de rău pe alții, mama, când auzea pe alții vorbind de rău „schimba vorba“, bunica se uita lung și adânc în ochii celui pornit pe rău și-l descumpănea. Tata ne îndemna permanent și ne amenința cu bătaia să nu furăm, ne asigura că avem ce ne trebuie, și dacă nu avem, ne va da Dumnezeu când va crede el ce ne lipsește. Viața a dovedit că are dreptate. Nici în cele mai vii închipuri nu aș fi crezut că voi ajunge profesor, că voi cânta la vioara, că voi scrie cărți. Toate au venit firesc pe făgașul destinului meu și mulțumesc lui Dumnezeu că mi le-a dăruit.

Modelul Binelui se formează în timp din modele simple, din fapte, și nu din vorbe. A sări în ajutorul altuia era în familia mea cea mai frumoasă faptă, a ospați un trecător era pentru tata o bucurie. Stătea la vorbă cu cei care ne aduceau fructe de la munte și poveștile lor, cu cei care ne aduceau var și păcură la poartă, cu marchidanii care vindeu pânze și stofe. Așa a dormit o noapte la noi un elev de la Școala Comercială din Buzău, orfan de război care vindea mere. Peste ani a ajuns directorul Direcției Finaciare la Buzău, ne-am recunoscut și am devenit prieteni.

Coagularea unui popor este acest fel de „alte lucruri“ despre care citesc cu uimire în cărțile domnului Alexandru Nemoianu, ridicate

la înaltul grad de idei fără moarte privind „încăpățânatul meu neam“ din care fac parte cu adânc respect.

Vânturători de rău au fost și vor fi desigur mulți printre noi. Ei se află și printre alte neamuri ce s-au coagulat în istorie, important rămâne însă altceva. Aderarea conștientă la fluidul din care faci parte, alinierea conștientă la acele molecule care limpezesc șuvoiul. Pe fundul râului rămâne materialul care se așează în straturi, este acea materie ce stă pe pietre și care te descumpănește o clipă, aluneci, te ții tare și mergi mai departe.

Așa înțeleg eu, citind aceste cărți, demersul de înaltă intelectualitate al sentimentului românesc pe care îl detectez în fiecare cuvânt scris despre coagularea tradiției. Citesc despre rolul bisericii, ca element de coagulare a neamului meu și înțeleg și mai bine de ce acest dar primit de SUS a fost obiectivul major al luptei comunistilor. Descumpănirea în credință și pierderea ei putea fi mortală pentru neamul meu și nu a fost. Izolarea celor care au ținut-o vie, arestarea și uciderea multor fețe bisericesti a dus la încrâncenare. Suntem un neam „încăpățânat“, rețin această sintagmă în care mă regăsesc. Și mulțumesc autorului Alexandru Nemoianu că mă face și mai conștient de misiunea mea pentru zilele ce mai am de trăit.

În semn de înalt respect adaug aici două din poeziile mele:

Bunica: „Bunica mea se ruga, / Murmura rugăciuni / Cu ochii spre lună, spre o stea / Care era doar a mea. / Călătorea atât de departe / Trecea de atâtea ori peste moarte / Și se întorcea dintre stele / Să lumineze cu ele / Rugăciunile mele. / Acum ea se roagă în flori / Plâns de rouă în zori / Fără știință de carte / Fără frică de moarte / Năvădește din stele și flori / Chipul mamei mele în zori / Rostesc, Doamne și eu rugăciune / Până steaua mea va apune.“ (Rescrisă 19.11.2007)

Învățători: „Firul de mohor / M-a învățat / Cum se acopera câmpia, / Cum să caut în iarbă / Poezia. / Macul din lan / M-a dădăcit an de an / Vară de vară, / Cum să adun literă cu literă / Snopul uriaș cât câmpia / să colorez cu roșul lui / Poezia. / Pălămi-da m-a sfătuit / Să învelesc puf cu puf câmpia / să pitesc în ușorul ei / Poezia. / Cicoarea mi-a arătat / Cum curge din cer / Vară de vară / Culoarea albastră / Îmbrățișând toată câmpia, / Cum să iubesc și să pier / În brațele ei... / Peste tot / Poezia. / Bunica m-a dus / la Altar / M-a învățat să fac prima cruce / Un preot bătrân / cu mult har / mi-a picurat / Sfânta împărtășanie. / Și tot acolo am luat / Prima Sfântă Grijanie. (Rescrisă 19.11.2007 Buzău)

Mai stau o vreme la Shanghai. Aceste ultime zile stau sub unda binefăcătoare a spiritului din cărțile scriitorului român Alexandru Nemoianu.

Cu bucurie, **Aurel Anghel**

Spirite alese. Cu referire la scrierile Dlui Alexandru Nemoianu

Sunt copleșită de scrierile Dlui Alexandru Nemoianu. Am înțeles cu ce har l-a înzestrat Dumnezeu. Și știu cât este de greu să exprimi în cuvinte unele mesaje Divine, pe de o parte spre a nu micșora importanța de care erai conștient în timpul primirii mesajului, iar pe de altă parte să nu pari infatuat sau ridicol chiar în fața semenilor sau, pur și simplu, să nu fii înțeles. Am experiență cât de cât în acest domeniu, fiindcă am scris și eu despre mesaje Divine în cartea „Clipa de Lumină” și de aceea știu că nu există cuvinte corespunzătoare pentru a relata îndeajuns de clar un fapt. Am ținut să redau citate din scrierile Domniei Sale, considerând că astfel nu voi reduce din importanța lor.

„De unde acest DOR ce-i arde pe români? / E viitură sfântă rămasă din străbuni? / E taină pomostită în funduri de fântâni?” Am început cu aceste versuri, respectiv cu întrebarea care, pe de o parte nu-mi dă pace, deși sunt conștientă că nu-i voi afla niciodată răspuns, iar pe de altă parte aducându-i mulțumiri lui Dumnezeu fiindcă Neamul Românesc poate fi unic, diferențierea de alte Neamuri făcându-se prin sentimente înălțătoare, sufletești, încărcate de frumos, de iubire pentru Neam și Rădăcina de unde acesta lăstărește.

Dacă din cartea intitulată: **„Semnele vremii. Gânduri șoptite către fratele Gavriil de pe Ceahlău”**, am citi măcar o frază și anume: „Iarăși știu că Nera curge limpede, că pădurea de sub Semenic stă în picioare și cimitirul („mortăria”) din Coasta Casei Boldea mă așteaptă primitoare” – am afla că Dl. Alexandru Nămoianu stabilit de câțiva timp în America și-a lăsat sufletul în România, țara de baștină. Iar aceasta li s-a întâmplat și fraților întru Neam ai Domniei Sale, de asemenea stabiliți pe alte meleaguri. „Românii plecați din țară s-au preschimbât prin a-și uita limba maternă, dar nu și-au schimbat firea, au rămas credincioși modelului esențial Românesc” – spune Dl. Alexandru Nemoianu, cutreierând cu sufletul ținuturile natale, mai ales locurile de taină.

Crezul pe care-l are Domnia Sa despre Neam și Spațiu, respectiv Neamul Românesc și România ținut „special”, unul dintre centrele

sfinte „rămășiță păstrată prin har, pe care Dumnezeu le ține Sieși spre mărturie și sub un Gând pe care nu îl putem pătrunde”, întărește cele spuse de mine în materialul intitulat „Viziune despre România” – publicat în „Revista Societății Scriitorilor Români”. De asemenea prin destăinuirea „Hristos – Lumină Lină care ne copleșește”, ne îndeamnă să credem că Dl. Alexandru Nemoianu este un spirit la nivel înalt, legătura permanentă cu Divinitatea fiindu-i hrana care multor pământenii le-ar fi de folos.

„Vechimea Neamului Românesc nu o vom putea stabili nicio dată, ci doar o putem contempla”, „este dintotdeauna, din veșnicie, o lume care dăinuie din vreme post-edenică” – spune Dl. Alexandru Nemoianu. „Scriu din dragoste pentru Neam, așa cum simt sau așa cum mi se poruncește prin inspirație și dintr-un loc pe care doar îl bănuiesc” – spune Domnia Sa, prin aceasta susținându-mi convingerile din motto-ul pe care l-am așezat la începutul volumului intitulat „Clipa de Lumină” (editura Miracol, 2001): „Din anii pe care i-am trăit până acum și din evenimentele prin care am trecut, am înțeles că fiecare lucru în parte, are legătură cu un alt lucru, că aici pe pământ nimic nu este întâmplător și că acolo sus este cineva care vede tot, știe tot, iar eu fără ajutorul lui, nimic nu pot, nimic nu sunt”.

Mesajele Divine le consideră „daruri pe care le primim întotdeauna sub forme pe care mintea noastră nu le poate închipui, percepe ci doar contempla în umilință”. Spun eu acum: „Doar cei ce primesc mesaje Divine pot înțelege acest aspect”. Respectul pentru Neam și Tradiție, respectiv dintre Neam și Loc, aducerea adesea în discuție a luptei dintre Bine și Rău, dovedesc încă o dată că Dl. Alexandru Nemoianu a rămas credincios seminției din care se trage, și că, măcar prin atragerea atenției în cuvinte scrise să ajute la așezarea Binelui pe o treaptă pe care Răul nu-l va putea atinge. Este dorința fiecărui om cu spirit sănătos, ales, indiferent în ce parte a globului pământesc ar fi stabilit cu trupul. Spirite curate precum Dl. Alexandru Nemoianu poate că nu sunt multe, dar Slavă Domnului că există, iar prin existența lor Neamul Românesc nu va avea decât de câștigat.

Ioana Stuparu

Un însingurat în căutarea comunității: Alexandru Nemoianu

Orice individ cu oarecare conștiință de sine, care, deci, cugetă, gândește, se teme de Necunoscut. De aici și expresia deja standardizată și devenită un loc comun atât în eseuri literare sau sociologice,

cât și în tratate de psihologie: „teama de necunoscut”. Ca atare, decizia de a emigra este un act de voință greu de luat și, mai ales, de înfăptuit. Emigrarea este dătătoare de angoase *ante* și *post factum*, dar, mai ales, este însoțită și de o suferință profundă atunci când ea este echivalentă cu „drumul fără întoarcere”: ruperea oricăror legături cu rudele, cu „neamurile”, cu locurile natale, cu Țara, în genere, înseamnă, realmente, o des-țărare, o înstrăinare deplină. Dar dimensiunea tragică și absolută a emigrării este dată de situația în care nici nu-ți găsești rolul potrivit în noul loc de viață, când nu te **integrezi** în societatea adoptivă. În acest caz, nu ești doar un pribeag, ci ai decăzut la statutul chiar mai grav decât ceea ce juridic se cheamă un „apatrid”.

Pentru a înlătura chinul suportat de emigrant se recurge, aproape spontan – în virtutea, probabil, a unui ancestral instinct de supraviețuire – la constituirea de *comunități* etnice, naționale, în cadrul cărora se recrează „neamul”, matricea națională, în care se reinstituie, „natul”, datele locului natal, caracteristicile, tradițiile definitorii ale „neamului”, ale Patriei părăsite din varii motive.

Cuvântul latinesc și, totodată, străromân, *patria* înseamnă „loc natal”, iar expresia *ad patres* înseamnă „la părinți”, la genitori, la cei care ți-au dat naștere. Patriotismul înseamnă, așadar, dragostea față de părinți, de locurile natale și, prin extrapolare, de neamul din care faci parte, de Patrie. Patriotismul la români, este, esențialmente, ortodox, el fiind, în genere, o dimensiune creștină. Cum, însă, s-a constatat, la români, existența unui paleocreștinism, se poate spune că patriotismul este, deci, o trăsătură înscrisă în matricea sa ancestrală, străromână, traco-daco-getică.

Decalogul este baza moralei creștine. Dar, sub diverse formulări, *Decalogul* se distinge în etica tuturor popoarelor conștiente de sine. Deci, putem conchide că, în mod categoric, *Decalogul* este baza moralei general umane. Or, porunca a cincea ne îndeamnă: **„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeu ți-l va da”** (*Ieșirea*, 20, 12). A cinști pe părinți înseamnă a-i iubi, a asculta de ei, a nu-i supăra, a-i ajuta la nevoie și a ne ruga la Dumnezeu pentru ajutorarea lor. Așadar, porunca a cincea a *Decalogului* **ne poruncește să fim patrioți!**

Bestiarul postdecembrist

Lectura fie și rapidă a culegerii de eseuri *Fragmente din vremea persecuțiilor* (cf. <http://bibliotecaonline.files.wordpress.com/2007/03/fragmente-din-vremea-persecutiilor.pdf>) ne relevă, în mod

categoric, faptul că Alexandru Nemoianu este un pribeag român ortodox care nu s-a înstrăinat de Patria sa și, în ciuda vicisitudinilor sorții, a dezamăgirilor trăite după emigrare, nu a abandonat lupta pentru a-și păstra identitatea națională. Mai mult, a căutat să-și recreeze, într-adevăr, în S.U.A., micro-comunitatea națională pe care să se sprijine și, totodată, să extindă și să consolideze românismul în noile condiții de viață, de la antipozi.

Firește, în pasajele referitoare la anii tinereții, la vizitele în locurile natale, răzbate un aer elegiac, ușor paseist, dar oricum, revigorant atât pentru el, care retrăiește sentimentele evocate din vremea copilăriei și adolescenței, cât și pentru noi, cei rămași acasă, care le aflăm citindu-l și constatăm că, iată, avem români răspândiți în lume care nu ne uită, se gândesc la noi, suferă pentru noi, dar ne și îndeamnă să nu abandonăm lupta.

Fără îndoială, depărtarea de țară, însingurarea de țară și chinurile calvarului pribegiei i-au mărit sensibilitatea și l-au fragilizat, sporindu-i suferința, dar **regăsirea** comuniunii românești l-a întărit și l-a pregătit pentru luptă. Din unele pasaje, modul cum își exteriorizează ideile, sentimentele, îndemnul la acțiune și chiar acuzele aduse unor indivizi din Țară sau din afara ei ne amintesc de figura legendară a țăranului român, care, chemat la luptă să apere hotarele țării, dezlega calul de la plug și, având arma la brâu, pleca direct pe front. Pentru Alexandru Nemoianu frontul este peste tot, fiindcă este vorba de un front de idei, în care se contrapun ideile moralei ortodoxe românești cu ale „moralei” sataniste occidentale, de sorginte mondialistă.

Comuniunea de idei și sentimente cu românii din Statele Unite, precum și cu aceia din România l-au determinat să ne împărtășească experiența sa de viață spre a nu repeta greșelile lui și ale altora ca el, să învățăm din ele și să evităm suferințele pe care le trăiesc emigranții și, în genere, cei care se trezesc, dezamăgiți, „în țara tuturor posibilităților”, când constată că nici acolo „nu umblă câinii cu covrigi în coadă”.

Ca român și patriot, Alexandru Nemoianu este *ipso facto*, naționalist și creștin în linia sa genuină, ortodoxă, a creștinismului. În mod regretabil, el constată, așa cum am constatat și noi, cei de aici, că patriotismul a ajuns o valoare socială ridiculizată sau chiar blamată de cohorta „analizatorilor” internaționaliști postdecembriști, pe care el îi subsumează în sintagma „ideologia descurajării”: «În România lupta contra „neamului” se dă prin „ideologia descurajării”», de sorginte occidentală, în speță mondialistă.

Sunt memorabile analizele pe care le face unor astfel de indivizi, precum Andrei Pleșu și Haș-eR Patapievici. «În esență, lupta se dă împotriva „modelului existențial românesc”, a înțelegerii românești a rostului vieții, a diferenței dintre „bine” și „rău”. Această luptă are un scop sinistru.

Surparea identității naționale, a valorilor care susțin această identitate, reprezintă pasul decisiv în doborârea credinței în rostul istoric al unui Neam. Iar după ce această încredere ar fi doborâtă, trecerea sub ocupație străină, fizică și morală, ar fi un pas prea

lesne de făcut. Promovarea acestei „ideologii a descurajării” este rostul actualelor administrații din România. Un simptom al modului de acțiune – *modus operandi* – al acestei ideologii l-am văzut la începutul lui Martie, 2006. Într-un interviu, Horia Roman Patapievici, o figură dubioasă a noilor conducători din România și care are „meritul”, de neînviat, de a fi autorul unora dintre cele mai obscene insulte la adresa Neamului Românesc și care, în chip sfidător, a fost instalat ca „Președinte” al Institutului Cultural Român, a prezentat un „program” de lucru cu „diaspora” românească. Un program absolut jalnic.

Horia Roman Patapievici (secondat și, poate, direct consiliat de către, întotdeauna prezentul, Vladimir „Tismeneanul”) afirmă că se trudește să organizeze un soi de conferință a circa douăzeci de profesori de limba română de pe la felurite Universități din S.U.A. (...). În fond, el (HRP) nu făcea decât să înfățișeze o cutremurătoare sărăcie de gândire și imaginație.»

Sau: «Andrei Pleșu nu poate înțelege că „modelul existențial românesc”, înțelegerea românească a diferenței dintre bine și rău, este o stare indivizibilă și indestructibilă, care se ține cu jertfă și cu emoționantă credință. Excepțiile la care se referă Andrei Pleșu nu au legătură cu „diaspora”, au legătură cu psihologia „elitei de mahala”, cu acei intelectuali români care sunt mereu gata să își schimbe culoarea și convingerea, la voia stăpânitorului vremelnice. Între membrii „diaspora” sunt oameni de nimic, dar ei sunt din aceeași categorie cu cei care, azi, insultă simbolurile românești, scriu blasfemii, de felul „Evangelistilor” (Alina Pippidi-Mungiu) sau laudă nătângele obscenități anti-naționale ale unui Horia Roman Patapievici.»

La aceste observații extrem de pertinente mai adaug doar o remarcă: noi, în România, **trăim, deja, într-un regim de ocupație**, suntem sub ocupația Tranziției, dirijată de organizații externe și impusă nouă de cozile de topor din Țară!

Pe alocuri, totuși, Alexandru Nemoianu, ne cere, nouă, cititorilor, scuze că are la adresa unor asemenea indivizi un „limbaj violent”

sau, măcar, neacademic. Aceste „scuze“ sunt, se pare, expresia delicateții sale funciare, de român plin de omenie și, totodată, de creștin învățat „să-și iubească aproapele“, chiar și pe „dușmanul său“! De aceea, asemenea „finețuri“ – chiar dacă nu sunt doar literare, ci sunt expresia unui comportament de creștin convins – lasă impresia că el îi tratează pe acești indivizi ca pe un fel de piatră intrată în pantof, pe care o dai afară și mergi mai departe, eventual după ce șchiopătezi puțin. Mie mi se pare că un asemenea tratament delicat este, în primul rând, caduc: odată intrat în arena luptei, trebuie să-ți tăbăcești pielea, trebuie să te aștepți „să o încasezi“ și, mai ales, trebuie să înveți să ripostezi. Iar, în orice luptă, regula de bază este aceasta: „Cine dă primul, dă de două ori!“ Pentru că, practic, trebuie să dea o singură dată, ca să fie lovitura decisivă. Acesta este și principiul strategic esențial al acestei epoci de amenințare termonucleară: că trebuie să dai **primul** lovitura, altfel nu vei mai avea timpul real de ripostă! În al doilea rând, un asemenea tratament delicat minimalizează pericolozitatea acestor indivizi: ei nu sunt niște bagatele, ci, așa cum am mai spus-o în alte articole, ei sunt **vectori ai războiului axiologic dus contra României**. Ei sunt unii dintre membrii Coloanelor a V-a și a VI-a, care poartă războiului axiologic contra valorilor românești, ridiculizându-le, bagatelizându-le, distrugându-le și, apoi, înlocuindu-le cu non-valori, cu „valorile“ occidentale, de esență satanistă, în fruntea căreia tronează obținerea **profitului** cu orice preț, inclusiv cu hecatombe de cadavre.

În profund contrast cu perorațiile antiromânești, antiortodoxe și antipatriotice ale unor Andrei Pleșu, Alina Mungiu-Pippidi, Haș-eR. Patapievici, Dorin Tudoran, Vladimir Tismăneanu-Tisminețki, Gabriel Andreescu, Mircea Mihăieș *et ejusdem farinae*, Alexandru Nemoianu constată că, în Occident, patriotismul – patriotismul lor! – are valoare, este pus pe primul loc, dar în detrimentul celorlalți, al celorlalte „Neamuri“. Culmea este că patriotismul însuși este invocat ca paravan în denumirea unei legi teroriste, cum este chiar *Patriot Act*, prin care se încalcă, în S.U.A., drepturile cetățenești elementare, deoarece, sub pretextul luptei universale contra terorismului, s-a legiferat „ascultarea convorbirilor telefonice și interceptarea, supravegherea corespondenței normale ori electronice, arestările arbitrare, bunul plac al poliției și securității (i. e. CIA, FBI et comp.)“.

Dar S.U.A. au început să aplice politica „dublului standard“: ceea ce este valabil pentru ele și/sau pentru amicii lor (care vor fi fiind ăia?!), nu se aplică și altora; adică, pe românește zis, „pentru unii mumă, pentru alții ciumă!“ . Iar exemplul „Marelui licurici“ a fost luat de „licuricii mici“.

La câțiva ani de la atacul desemnat prin grafia americană ca fiind „9/11”, Alexandru Nemoianu face unele considerații situate în „trendul” general al comentariilor despre acel eveniment. Paradoxal este faptul că, deși românul-american Alexandru Nemoianu deplânge tragedia a căreia le-au fost victime circa 3.000 de oameni (printre care și câțiva români!), punând această tragedie, ca și oficialitățile americane și tuțării lor, în spinarea unor teroriști arabi, totuși, chiar el își exhibă starea dubitativă, scriind: „Ceea ce a uluit din capul locului a fost ineficacitatea monumentală a serviciilor de securitate americane. Cum este cu putință ca aceste servicii, plătite cu bugete de miliarde de dolari, bugete mai mari decât cele ale majorității țărilor lumii, să nu aibă idee de ce se punea la cale? Ce scuză vor putea invoca incompetenții directori ai acestor agenții?”

La fel s-au întrebat, între timp, și mulți alții, ceea ce a dus, însă, la apariția altor elemente și argumente care pot să susțină teoria contrară celei afișate de Comisia 9/11 a oficialităților americane (comisie care seamănă, prin concluzii, cu Comisia Warren, referitoare la asasinarea președintelui J. F. Kennedy): anume, tot mai mulți analiști independenți și Serviciile Secrete din tot mai multe țări sunt înclinate să creadă că prăbușirea Turnurilor Gemene a fost provocată de atacul regizat de către înseși autoritățile americane, ca să aibă ca pretext desfășurarea războiului mondial contra terorismului. Elocvent, în acest sens, este faptul că și un american get-beget ca James Bamford, autorul celebrelor cărți *The Puzzle Palace* și *Body of Secrets*, vorbește despre acest pretext în ultima sa lucrare, *A Pretext for War: 9/11, Iraq, and the Abuse of America's Intelligence Agencies* (cf. linkul http://www.amazon.com/Pretext-War-Americas-Intelligence-Agencies/dp/B000C25WQS/ref=pd_sim_b_title_2). De altfel, Thierry Meyssan fusese primul care a stârnit un mare scandal când, în martie 2002, a publicat cartea *11 septembre 2001 L'EFFROYABLE IMPOSTURE*, prin care a contrazis poziția oficialilor americani, spunând, încă de pe coperta cărții, „că nici un avion nu a lovit Pentagonul!” și că totul fusese o înscenare.

Concepte dialectice

De fapt, consider că nu este nimic paradoxal în mirarea compatriotului nostru, deoarece toate analizele sale au la bază o dialectică nativă, intuitivă, proprie omului care gândește fără să se oprească la suprafața lucrurilor și care, deci, vede cu ochii minții inclusiv ceea ce alții, mai puțin meditativi și pertinenti, nu observă. Pe de altă parte, dialectica este și în natura lucrurilor. „*Dialectica naturii*”, despre care scria Engels, are o rațiune, la care merită să revenim și să cugetăm.

Sub acest aspect vreau să relev o anumită lipsă de completitudine cu care tovarășul nostru de idei și de luptă întru românism, Alexandru Nemoianu, tratează globalismul și pe unii reprezentanți ai săi. Globalismul, fiind un concept, are, ca noțiune logică, o maximă generalitate; totodată, fiind o formă de mișcare a umanității spre ceva, spre un progres indefinit, să zicem, are, în conținutul său, niște trăsături contradictorii, ca orice concept dialectic. La fel se poate spune, de exemplu, și despre alt concept, „diaspora”, referitor la care chiar A. Nemoianu discerne: «Fenomenul „diaspora” este străvechi. (...) El (fenomenul) a fost întâlnit din antichitate și, apoi, mereu până în zilele noastre. Iar astăzi, „globalismul” i-a dat o amploare efectivă fără precedent. Zeci de milioane de oameni se mută dintr-o parte în alta a lumii în căutarea de oportunități. Configurația unor continente se schimbă și „cazul” S.U.A. este, poate, cel mai ilustrativ. Mutarea unui număr tot mai mare de sud-americani la nord de Rio Grande schimbă total S.U.A. Acești oameni nu mai sunt separați sufletește de Neamul din care provin, sunt separați de distanță și de circumstanțele imediate ale traiului. În plus, acești oameni dobândesc o mai largă și, fără îndoială, mai corectă înțelegere asupra complexității lumii în care trăim, în ansamblu și în detaliu. Ca observație generală este de subliniat că, în majoritatea covârșitoare, membrii „diaspora” reprezintă un beneficiu pentru Neamul din care provin. În condiții adverse, ei dovedesc că sunt competitivi și egal capabili să înfrunte rigorile societăților celor mai înaintate și, în plus, contribuie substanțial la susținerea economiei țării din care au plecat. Membrii „diaspora” demonstrează în mod absolut eroic felul în care valorile perene ale unui Neam pot fi și sunt menținute în lume, atunci când cei care le profesază cred în ele și nu le consideră decor.»

Printre acești eroi se numără, evident, și românul-american Alexandru Nemoianu. Cel puțin pentru faptul că recunoaște starea în care se află și ni se confesează nouă, cu sinceritate și, totodată, cu generozitate, ca să știm ce ne așteaptă dacă apucăm „pe căi greșite”; pardon, am vrut să zic „pe căi străine”, eventual chiar americane. Dar, prin asta, prietenul nostru trebuie să admită că, implicit, globalismul are și niște trăsături pozitive, nu numai negative, și, ca atare, trebuie să știm să i le decelăm spre a le dezvolta în folosul nostru, al tuturor, nu să fie utilizat doar în detrimentul nostru și în folosul aceluia „unu la sută” din populația S.U.A., de care autorul amintește frecvent!

Un efect pozitiv al globalismului este chiar rețeaua Internet, grație căreia corespondăm și ne citim unii pe alții rapid, chiar dacă

ne aflăm la antipodi. Așadar, globalismul nu trebuie incriminat global, la grămadă, fiindcă riscăm să aruncăm, din copaie, și copilul, odată cu apa murdară! De altfel, în faimoasa lui carte, *Galaxia Gutenberg*, Marshall McLuhan anticipase, în 1962, că, prin extinderea exponențială a publicațiilor și a rețelelor de radio și televiziune, „Planeta va deveni un sat global“!

Tot prin această grilă de descifrat contradicțiile – dialectice, evident – trebuie descifrată și postura reală, dincolo de aparențe, a lui George Soros, pe care Alexandru Nemoianu în invocă în textele sale, în mod expres, sau când se referă la emulii săi „fripturiști“. Pe Soros îl califică, în genere, drept „finanțist internaționalist“, „globalist“ și, evident, are dreptate. Deoarece și-a răspândit tentaculele „caracatiței Soros“ în toată lumea, ceea de constituie o formă a globalismului. Dar, nu trebuie uitat că *Fundația Soros pentru o Societate Deschisă* a fost dată afară din China, din Rusia, Ucraina, din Croația și s-a încercat chiar din Serbia. De ce oare, dacă era atât de „deschisă“, de sinceră?! Simplu: pentru că a încălcat legile țărilor în care se infiltra; pentru că aplica „dublul standard“: termenul „deschisă“ era aplicabil celorlalți, ca să aibă granițele și instituțiile deschise la penetrarea oamenilor speciali ai Fundației, ea fiind, în esență, închisă privirilor celorlalți. Altfel spus, *Fundația Soros pentru o Societate Deschisă* este o foarte abilă organizație de spionaj sub toate aspectele: este un aspirator de informații din toate domeniile. Dar patronul ei, George Soros, nu este un globalist, un mondialist decât în acest sens: să i se dea lui voie să pătrundă peste tot, ca să își aproprieze informațiile de care are nevoie pentru îmbogățirea lui și a celor care-l manevrează. Dar, evident, dacă nu este un globalist, nu trebuie să credem că ar fi, prin contrapozitie, un naționalist: ar fi o gravă eroare din partea noastră! Deoarece George Soros este doar un reprezentant, un pion, de fapt, al unor organizații transnaționale, de factură imperialistă, care, sub masca mondialismului, acționează contra mondialismului, spre a deruta lumea, spre a „șterge urmele“, a tulbura mai bine apele și a „pescuri în ape tulburi“. Pentru demonstrație, să ne închipuim că sinarii Jean Monnet, Conrad Adenauer, Robert Schuman ș.a., care au făcut Uniunea Europeană (fostă Piața Comună, fostă Comunitatea Economică a Cărbunelui și Oțelului), ar fi putut să introducă moneda unică europeană nu la 1 ianuarie 2002, ci, de exemplu, în 1984 – asta ca să ne amintim de cartea *1984*, a tizului său, George Orwell. Acum să ne amintim și de toamna anului 1992, când George Soros a „provocat căderea pound-ului britanic și, implicit, a Băncii Naționale Britanice“ (cf. <http://www.wall-street.ro/articol/Money/32558/>

[George-Soros-mai-mult-decat-un-investitor.html](#)! Amintiți-vă că, pentru a se lăuda mai mult, George Soros a făcut chiar și un filmuleț romanțat despre acea afacere, cu titlul „A spart banca Angliei“, „afacere“ în urma căreia, se comenta euforic atunci, ar fi câștigat circa două miliarde de dolari.

În cartea lui Miguel Pedrero, *Corupția marilor puteri. Strategii și minciuni în politica mondială*, recent tradusă în românește, se spune că, de fapt, ar fi câștigat nu două, ci 10 miliarde de dolari! Ținând cont de secretul care învăluie asemenea escrocherii – numite, eufemistic, „speculații financiare“ –, sunt tentat să admit suma dezvăluită, acum, de Pedrero. Dar, indiferent care ar fi fost ea, esențial e de știut cum a fost posibil: prin speculații financiare, în speță, prin specularea **diferenței de curs** dintre marca germană, în care cumpărase Soros acțiuni și alte titluri valorice, și lira britanică, în care convertise el, ulterior, pachetele de acțiuni deținute. Dacă ar fi existat numai moneda *unică* euro, nu mai fi existat diferența de curs, iar „cel mai mare speculant financiar Soros“ nu ar mai fi putut face nimic. Concluzia: sub aspectul unificării internaționale a sistemului monetar, globalismul este un act sanogen, fiindcă îi extermină pe speculatorii financieri, care, prin acțiunile lor dolozive, ruinează economiile unor țări întregi, cum s-a întâmplat acum câțiva ani în Asia de Sud-Vest. Și, cum vă mai amintiți, „tartorul“ a fost tot Soros. Dar, sub aspectul acțiunii absconse a Fondului Monetar Internațional – o formă pernicioasă a mondialismului –, globalismul este criminogen. Dovada o fac țările care, ca Argentina, Rusia, România etc., au aplicat „reforme“ propuse de F.M.I. și care s-au ruinat. Toată lumea știe că, în timp de război, specula – în special de alimente – era pedepsită prompt și radical: cu împușcarea pe loc. Speculațiile financiare internaționale nu sunt pedepsite, deși au același efect: înfometarea unor popoare întregi. Dar și speculațiile financiare intra-naționale au același efect. Așa s-au îmbogățit parvenitii Retrovoluției din decembrie 1989, iar, acum, conduc România în condițiile în care discrepanțele sociale au ajuns la fel ca în S.U.A., iar românii, în imensa lor majoritate, trăiesc sub limita sărăciei sau, când pot, iau calea pribegiei pentru a munci, la „negru“, în Italia, Spania, Grecia, Israel etc.

E necesar să menționez că, în cartea sa, comentând atacul 9/11, Miguel Pedrero face trimitere și la lucrarea „ziaristului de investigație Bruno Cardenas, *9-11. Istoria unei ticăloșii*, lucrare de referință legată de conspirația care se ascunde în spatele atentatelor din New York“, relevă: «...uimește faptul că unii dintre foștii conducători ai guvernului american au știut că urmau să se producă atentatele din 11 septembrie înainte ca acestea să aibă loc. Cert este

faptul că, în data de 10 septembrie, la bursa se valori nord-americană s-au realizat o serie de operațiuni referitoare la care aveau să fie cel mai afectate în urma atacului terorist – anumite companii de asigurări, firme cu sediul în turnuri, companii aeriene ale căror avioane au fost sechestrare etc. aceste operațiuni speculative, cunoscute sub numele de „opțiuni de vânzare“, au adus câștiguri incredibile unui grup de „inițiați“, adică unor indivizi care știau că a doua zi se va produce un mare atentat.» Despre asemenea suspecte speculații financiare s-a vorbit și în presa noastră, prin preluări din presa străină, încă la începutul lui 2002. Apoi, Pedrero citează din Cardeñas: „S-a putut dovedi faptul că cea care gestionase mișcărilor [speculative] era compania lui Alex Brown, filiala nord-americană a Deutsche Bank, la conducerea căreia se afla, de puțin timp, Buzzy Krongard, în prezent numărul trei în C.I.A. În plus, Alex Brown are legături cu o corporație comercială, Carlyle Group, al cărei director executiv este Frank Carlucci, fost Secretar de Stat pentru Apărare și apropiat al lui Donald Rumsfeld, cel care astăzi ocupă aceeași funcție“.

Deci, unii mor în prăbușirea WTC regizată de oficiali, iar oficialii câștigă bani de pe urma prăbușirii și, cu deplină ipocrizie și cinism, organizează comemorări în amintirea victimelor. Aceasta-i *America înfricoșătoare* în care s-a refugiat de comunism Alexandru Nemoianu, care, acum, deziluzionat și alarmat, ne descrie situația nefericită a S.U.A. – care impun unora „cu bomba“, altora cu F.M.I., nouă modul de viață american ca fiind *the best one way* – și, tot el, oricum, ne încurajează spunând că, totuși, în „România încă e bine!“

Valorile fundamentale românești

În opinia mea, este esențial să renunțăm la formula maniheistă de a aprecia lucrurile, la disjunția absolută – alb sau negru – pe care o utilizează, acum, „analiztii“ de doi bani, precum și dogmaticii rămași printre noi: „Comunismul (adică Socialismul) a fost exclusiv rău“, făcându-se, astfel, ecoul unui „gânditor american“, actorul de mâna a doua ajuns președintele S.U.A., Ronald Reagan, care vorbea despre Comunism (adică Socialism) ca despre „Imperiul Răului“. Gândirea dialectică surprinde o variație multiplă de nuanțe, care, tocmai ele, fac posibilă trecerea de la o stare la alta. Remarcabil este faptul că și gândirea autorilor *Sfintei Scripturi* era dialectică. De exemplu, când Dumnezeu a făcut Lumea, a trecut de la o zi la alta în mod treptat și insesizabil și, pentru a marca această trecere treptată, se spune: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi“ (*Facerea*, 1, 3). Iar după fiecare zi de muncă se repetă ca o litanie:

„Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua“ (*idem*, 1, 6); „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea“ (*idem*, 1, 28). Dar Dumnezeu, în omnisciența Lui, nu precizează când s-a terminat ziua întâi și când a început a doua, și nici când a început dimineața sau când s-a sfârșit seara. Noțiunile „seară“ și „dimineață“ au rolul tocmai de a releva trecerea insesizabilă de la zi la noapte și de a insista asupra faptului că lucrurile, ca și ziua și noaptea, nu sunt absolut albe sau negre: ele sunt despărțite printr-o serie infinitezimală de nuanțe de gri. Tot așa adevărul este – într-o exprimare paradoxală a unui mare filozof român al matematicii, Imre Toth – „limita spre care tinde la infinit un șir de afirmații rigurose false“!

Alexandru Nemoianu amintește adesea de proporția de „unu la sută“ din populație reprezentat de bogătașii din S.U.A., care acaparează peste 90 la sută din averea țării, iar „restul“ de 99 la sută din populația S.U.A. deține doar 10 la sută din averea națională! Confirmând, recent, această disproporție necreștinească, ba, așa putea zice, de-a dreptul satanistă, un ziarist releva, rezumând un material din *Financial Times*, situația de-a dreptul înfricoșătoare la care s-a ajuns în ceea ce privește discrepanța existentă atât în S.U.A. și în Marea Britanie, cât și pe plan mondial: „Acest stat (S.U.A.) are peste 3,1 milioane de milionari în dolari și 460 de miliardari. Împreună, aceștia reprezintă 1% din populația țării. S.U.A. este (*sic*) urmată de Japonia în topul țărilor cu cei mai mulți milionari în dolari, 765.000, și de Marea Britanie – cu 557.000. Regatul britanic este locul unde numărul milionarilor a consemnat, anul trecut, cea mai mare creștere, de circa 40 la sută (vezi Adrian Popa, „Bogătașii lumii, imuni la criza financiară“, în *Evenimentul zilei*, nr. 5148, 22 aprilie 2008, <http://www.evz.ro/articole/detalii-articol/800725/Bogatassii-lumii-imuni-la-criza-financiara/>).

Acestea sunt etica și echitatea democrației americane și a lumii libere: libere de a muri de foame. Dar, dacă te exprimi astfel, ești acuzat că ești „nostalgic“ sau chiar „comunist“!

„Conștiința de sine este conștiința nefericită“, spune Hegel. Alexandru Nemoianu a ajuns la conștiința de sine a emigrantului și, de aceea, are parte de nefericirea provocată, cum singur recunoaște, de înșiși membrii familiei. Pentru că a ajuns – de-acolo, de la antipozii – să înțeleagă lucrurile din România, în toată grozăvia lor, anume că înlăturarea „comunismului“ – din care el fugise – nu a reinstaurat dreptatea, ci, dimpotrivă, a dus la mai multă nedreptate, pentru această concluzie firească, deci, a ajuns să fie etichetat de unii membri ai familiei, de prieteni, poate, ca „legionar“, „comunist“: «Ceea ce se întâmplă în România este încă mărunț. În partea de lume în

care trăiesc, sub 1% din populație stăpânește peste 90% din averea celei mai bogate țări din lume. Diferențele sunt obscene! Iar acest „model“ este promovată în lume cu bomba! Dar mai este ceva. Efectele se văd și se vor vedea încă mai bine în câțiva ani. Efectiv, un pumn de oameni strigă cu disperare și lacrimi adevărul și sunt marginalizați, ignorați și, foarte curând, persecutați fizic. (Nu vreau să devin personal, dar am fost numit, în familia mea, ba nebun, ba comunist (?!), ba legionar (?!). Încercând să spun că nu pot fi toate în același timp a fost zadarnic.» Zadarnic pentru aceia, dar nu pentru noi. Pentru că noi suntem mai receptivi la argumente, mai ales pentru că simțim pe pielea și pe buzunarul nostru „binefacerile“ democrației emanate de Revoluția din Decembrie, democrație aseasonată cu directive impuse de U.S.A. (**U**niunea **S**ovietică **A**ilaltă) și de Uniunea Europeană.

Trebuie să recunoaștem că este o veritabilă dramă sufletească și, totodată, social-politică, să fii injuriat cu epitete contradictorii și nu de fitecine, ci de înșiși membrii familiei tale, care, de bine, de rău, te cunosc mai profund decât alții și, deci, ar trebui să te înțeleagă, să te prețuiască! La prima vedere situația pare o comedie, dar este, mai degrabă, o tragi-comedie, care, în fond, este tot o tragedie. Și această neînțelegere, această lipsă de comunicare se produce deoarece mulți oameni nu vor sau, mai grav, nu mai pot să distingă adevărul nici când li-l bagi cu forța în ochi. Aceasta-i consecința mării manipulări contemporane comise de organizațiile oculte, care se servesc să ne prostescă, să ne hipnotizeze, să ne diminueze capacitatea de împotrăvire și de rezistență la agresiune de niște indivizi ca Alina Mungiu-Pippidi, H.-R. Patapievici, Elie Wiesel, Radu Ioanid, Mircea Mihăieș, Andrei Pleșu, Andrei Oișteanu sau Tismăneanu-Ticălosu' (vezi „Tismăneanu-Ticălosu' și Bănescu Bengosu“, în *SANTINELA*, nr. 13, ianuarie 2007, pag. 8-9, pe <http://www.strajerii.ro/santinelao13.pdf>).

Alina Mungiu-Pippidi, Mircea Mihăieș, Gabriel Andreescu, Vladimir Tismăneanu-Tisminetki, Mircea Dinescu *et comp* au și o mare contribuție la agresarea valorilor naționale, la denigrarea Neamului Românesc, după cum am relevat în studiul „Culpabilizarea Bisericii Ortodoxe Române: o campanie satanistă“, republicat recent (cf. <http://neamul-romanesc.com/opinii-si-atitudini/vasile-zarnescu-%E2%80%9Eculpabilizarea-bisericii-ortodoxe-romane-o-campanie-satanista%E2%80%9C/>). Explicația acestei agresiuni axiologice o relevă, cu acuitatea-i specifică, și Alexandru Nemoianu: «Pentru români, Biserica Ortodoxă a însemnat mai mult decât mărturisirea unei credințe, a însemnat *însăși ființa vie a Neamului*. Biserica

Ortodoxă a dat românilor uluitoarea conștiință a unității de „lege și neam” (iar dacă cineva ar avea neputincioasa îndrăzneală de a minimaliza acest dar, de ajuns ar fi să vadă ce s-a întâmplat slavilor din sudul Dunării, care, de un neam fiind, au ajuns să se sfâșie, căci țin de „legi” felurite)».

Biserica Ortodoxă a fost unul din stâlpii principali ai Românității, ai Românismului, în toată istoria bimilenară a Bisericii, deoarece Ortodoxismul s-a pliat pe tradițiile arhimilenare ale poporului român, de sorginte **exclusiv** traco-daco-getică. Căci ea a preluat aceste tradiții perene și le-a menținut și dezvoltat. Tocmai de aceea Ortodoxismul a reprezentat, pentru români, o a doua matrice, alături de naționalism, deoarece era în conjuncție cu matricea inițială, traco-daco-getică. „Romanizarea” românilor este un basm atestat de însăși respingerea catolicismului, puternic până în secolul trecut în Europa Occidentală, dar aflat în cădere liberă chiar acolo tocmai din cauza particularității sale, a „diferenței specifice” – în termeni logicii formale – față de Ortodoxism: autoritarismul absolut, personificat de papa de la Roma, asistat de curia papală (care, totdeauna, a constituit o bandă de hoți, mincinoși, perversi, simoniaci și criminali). Teza „romanizării” românilor este absolut falsă, deoarece, cum se știe, Traian (de origine tracă!) a cucerit doar circa 14 la sută din teritoriul Daciei, care a fost ocupat doar 140 de ani – suprafață și timp insuficient pentru „romanizare”.

Biserica Ortodoxă, prin organizarea sa sinodală, sobornicească, este expresia democrației reprezentative sub aspectul ei teologic, spre deosebire de Biserica Catolică, în cadrul căruia domină spiritul imperialist, moștenit de la Imperiul Roman, care a uzurpat, definitiv, republica romană – a cărei dispariție o deplânge, la începutul culegerii sale de eseuri, Alexandru Nemoianu.

Pe de altă parte, trebuie să renunțăm la clișeele dogmatice impuse de istoriografia confecționată de iudeo-bolșevicii veniți pe tancurile sovietice, și anume la periodizarea darwinistă a Istoriei, împărțită în orânduirile primitivă, sclavagistă, feudală, capitalistă și socialistă (zisă, acum, peiorativ-acuzator, „comunistă”). Admit, la limită, că această clasificare este potrivită Europei Occidentale. Dar ea nu este adecvată României decât parțial și de-abia după impunerea Regulamentelor Organice de către Kiseleff, de conivență cu aliații occidentali ai Rusiei Țariste. Pe teritoriul străvechii Dacii și, ulterior, al celor trei Principate Române, a funcționat *modul de producție tributual*, numit de Marx și „asiatic”. De altfel, Marx presupune că acesta a și fost modul de producție preponderent pe glob, iar modul de producție capitalist (cu formele sale premergătoare) este doar **excepția**

întâlnită numai în Europa Occidentală – de unde s-a extins, treptat, în zonele apropiate. Pe teritoriul României de azi, *modul de producție tributual* a avut forma **organizării devălmașe** a satelor românești. Devălmășia era forma economică de exploatare a pământului, a pășunilor, a pădurilor etc., a proprietății publice, în genere, în condițiile în care proprietatea privată era restrânsă la locuință și la domeniul ei limitrof. Devălmășia era forma economică **comunitară**. Ca formă politică de organizare, acesteia îi corespundea „obștea sătească”, mergând, teritorial-hierarhic, până la „Obștea Domnească”, în fruntea căreia se afla Domnitorul, ales, democratic, dintre cei mai vrednici șefi zonali. Prin unele locuri, organizarea devălmașă a supraviețuit până în 1947!

Așadar, ca derivată politică a devălmășiei, obștea sătească a constituit organizarea prin excelență democratică. Ca atare, democratismul este o caracteristică funciară a poporului român.

De aici și simbioza indestructibilă dintre Româanism și Ortodoxism – în virtutea democratismului lor imanent – și, ca o consecință majoră, perenitatea asigurată Neamului Românesc inclusiv de către Biserica Ortodoxă Română, pe care o putem denumi astfel și pentru vremea de dinaintea obținerii Autocefaliei.

Tocmai de aceea *ancestralitatea, străvechimea, continuitatea, perenitatea, permanența românilor pe aceste locuri, daco-românismul și ortodoxismul românilor constituie **valorile fundamentale românești, valori ale Patrimoniului Național*** – pe care mulți le invocă generic, dar aproape nimeni nu le enumeră clar, distinct, cum am făcut eu aici –, care trebuie apărute din răspuțeri. De aceea, nici nu trebuie să ne mai mirăm și de ce este agreată exclusiv Biserica Ortodoxă Română, dar nu și celelalte culte. Trebuie doar să ne indignăm, să ne revoltăm și să ripostăm; cu cât mai prompt și mai energic, cu atât mai bine!

În sfârșit, a devenit un loc comun în a spune că primul comunist a fost Iisus Hristos, iar comunismul primitiv a fost un atribut al creștinismului. Hristos a luat de la săraci și a dat la bogați, i-a condamnat pe zarafii din Templu, pe cămătarii aceluși timp. Acum, la fiecare mare intersecție urbană găsim două-trei farmacii, dar, în schimb, există și patru-cinci sedii de bănci – toate sucursale ale unor bănci internaționale! –, care-i cămătăresc pe români. România a fost ocupată financiar de băncile străine! Fără îndoială, socialismul dogmatic stalinist a constituit o deformare grosolană a comunismului pentru care Tommaso Campanella a fost ținut la „gherlă” timp de 30 de ani de către Biserica Catolică, altfel creștină până-n vârful catedralelor ei, precum a fost o deformare și a ideilor socialismului utopic francez,

a economiei politice engleze și a filosofiei clasice germane, dar și o aplicare autentică a fordismului și taylorismului american. De pe urma industrializării de tip american s-a îmbogățit atât burghezia sovietică, cât și cea americană, britanică, franceză etc. Probabil că doar proporțiile diferă.

Dar cine aruncă, acum, anatema asupra poporului român că ar fi fost „comunist”, „securist” și că este ortodox, decât tot urmașii direcți ai jidanilor-bolșevici stalinisti, ca Vladimir Tismăneanu-Tisminețki, Radu Ioanid, Haș-eR. Patapievici și ciracii lor fripturiști, soros-iștii îngrămădiți în „Grupul de Dialog Social” (G.D.S.) sau chiar în Parlament, ca acel Alin Teodorescu, care a ocupat, succesiv, atât scaunul de președinte al *Fundației Soros pentru o Societate Deschisă*, cât și pe cel de șef al Cabinetului premierului Adrian Năstase și de deputat al Parlamentului României!

Pribegi din toate țările, uniți-vă!

Exemplul românului-american Alexandru Nemoianu este peremptoriu și pentru modul cum românii pribegi ca el și românii înstrăinați din propria lor Țară, România, se regăsesc în comunitatea de idei și trăiri patriotice în cadrul Asociației Române pentru Patrimoniul – care a devenit, astfel, un loc geometric al patrioților români, indiferent de coloratura lor politică, dar uniți de același crez: apărarea Neamului Românesc. Neamul Românilor este o formă distinctă pe care Dumnezeu a creat-o cu egală îndreptățire la existență, printre celelalte „Neamuri”, fără să pretindă, discriminator, că este „poporul ales”. Dar România nu poate să accepte înrobirea sa prin admiterea acuzei absolut neîntemeiate de a fi fost „coparticipantă la holocaust” – cum pretinde „elitistul” Răzvan Theodorescu! –, de a fi comis, chiar, holocaustul – cum clamează impostorul internațional Elie Wiesel (cf. Vasile I. Zărnescu, „Paul Goma are dreptate!”, în *SANTINELA*, nr. 6,7,8/2006, <http://www.strajerii.ro/Santinela007.pdf>) –, după cum nu poate nici să tolereze erodarea spiritualității sale prin menținerea O.U.G. nr. 31/2002, ori subjugarea sa prin impunerea unor lozinci mercantile ca globalizarea, ecumenismul etc.!

Neamul Românesc a fost tolerant cu toți în decursul întregii lui istorii multimilenare și, prin aceasta, a demonstrat, tuturor, capacitatea sa empatică. Dar acum s-a ajuns la sfârșitul istoriei, cum zice Fukuyama, acum am ajuns în vremurile Apocalipsei, a sfârșitului lumii *acesteia*, deoarece am ajuns la **inversarea** valorilor: în locul Binelui se pune Răul, în locul Legii prevalează Fărădelegea, omenia este înlocuită cu viclenia; toleranța cedează locul violenței; poponarii pretind dreptul la „normalitate” și ni s-a impus dezincriminarea lor din Codul

Penal; tinerii nu-i mai respectă pe cei vârstnici, copiii nu-i mai înțeleg pe părinți, adolescenții își împușcă cu arme de asalt colegii în chiar curtea școlii! Toate acestea se produc exclusiv în și ne invadează din Occident, adică din arealul catolic sau preponderent (neo)protestant, dar numai Biserica Ortodoxă Română este pusă la index pentru colaborarea cu Securitatea, deși papa Ioan Palul al II-lea a fost agentul C.I.A. în afacerea cu sindicatul polon *Solidarnosti*. Din nou, în aplicarea politicii „dublului standard”, se vede urma copitei despicate a Satanei.

Trebuie să mulțumim, totodată, românului-american Alexandru Nemoianu că are curajul să scrie cum scrie și să deschidă ochii neștiutorilor sau să-i încurajeze pe sceptici, spunându-le că speranța este în Dumnezeu, dar și în noi înșine, care „suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui”. Însă, cum spune un proverb românesc, „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă!” Dumnezeu îți dă minte, liberul arbitru, curajul voinței, dar nu acționează în locul tău. Intră în agora, cum face și Alexandru Nemoianu, și luptă pentru devenirea într-un mai bine. E-adevărat că guvernării postdecembriști ne-au sărăcit, deliberat, pentru a fi docili, că telefonul și transportul prin toate mijloacele – feroviare, auto, aeriene etc. – au devenit niște servicii atât de scumpe încât ne-au izolat și ne-au legat de glie și nu mai putem comunica cu aproape nimeni, nici cu părinții aflați la mari depărtări, că prețurile alimentelor au devenit atât de mari încât nu mai putem face petreceri, vizite la prieteni, că, din toate aceste motive, ne-am înstrăinat în propria noastră țară și ne-am însingurat în propria noastră locuință! *Omul unidimensional* al lui Marcuse, teoretizat de el, în America anilor '60, devine o realitate tragică și în cadrul capitalismului sălbatic introdus în România.

Sunt adevărate toate acestea și, tocmai de aceea, trebuie să schimbăm situația luptând. Prima formă de luptă este *libertatea cuvântului și de exprimare* – inclusiv pe Internet, cum am început să facem tot mai frecvent –, iar a doua este unirea, *solidarizarea* prin comuniunea de idei, apoi prin comunitatea acțională: trebuie să și facem ceva, în deplin consens, nu doar să vorbim. Iar prima formă democratică de acțiune este participarea la conducerea politică a societății, prin participarea la vot, ca să schimbăm actuala clasă politică, ca să înlăturăm **clitocrația cleptocrată**; apoi, prin unificarea eforturilor în organizații precum Asociația Română pentru Patrimoniul. Deoarece se conturează, tot mai virulent și mai distinct, o agresiune concertată contra noastră sub cele mai insidioase forme, propun, în apărarea Românității, cum am mai sugerat, înființarea Alianței Universale a Românilor – A.U.R.

Oameni de aur ca pribeagul român-american Alexandru Nemoianu, ca talentatul anonim până recent Costel Busuioc sau ca prodigiosul și creativul băștinaș Artur Silvestri avem, în mod cert, nu numai în S.U.A., ci și în România și în alte state, dar avem stringentă nevoie de forme organizatorice cât mai multe și mai eficiente.

Vasile I. Zărnescu,

Redactor șef al revistelor *SANTINELA* și *JUSTIȚIARUL*

Un om de toată nădejdea

Prin anul 2000, în eforturile noastre de promovare a revistei **Zestrea**, am ajuns să avem corespondență în multe țări europene cu români din Viena, Stuttgart, Nurenberg, Martigny, Besancon, Budapesta, Paris și altele... Revista avea o echipă de redacție tânără, competentă și entuziastă din care făceau parte: Elena Bolog – Barbos, sociolog, Horațiu Baciu – sociolog, Silviu Costea – asistentă socială, Claudiu Gaiu – filosofie, Horea Ungur – studii europene, Emiluta Bumbs, etnologie, Vasile Phillip – etnologie, Valeria Peter Predescu – etnologie și avea deja colaboratori stabili în străinătate prin Emil Cira – Nurenberg, Patrick Ceuca – Stuttgart și alții. Mare ne-a fost surpriza și bucuria când am primit răspunsuri la corespondența din America și... Australia. Ni se părea ca **Zestrea** ar putea avea succes și în Groenlanda, că românii sunt peste tot și că asta ne dă statutul de neam mare în lume.

Cu americanii de la **Romanian American Heritage Center** am intrat în legătură trimițându-le revista. Ei ne-au multumit călduros și de atunci ne trimit periodic *Buletinul Informativ* al Centrului cu o consecvență demnă de tot respectul și de toată prețuirea deși tipărirea *Zestrei* pe suport de hârtie a încetat în 2004 și noi nu le-am mai putut trimite altceva decât gândurile noastre bune...

Este acolo un om de toată nădejdea, care se numește Alexandru Nemoianu, editorul Buletinului, care – susținut, de David Oancea, Calinic Berger, Larissa Nemoianu, Remus Grama – face cu putință apariția și răspândirea Buletinului precum și acțiuni care mențin vie conștiința de neam în comunitate iradiind în societatea americană valori și performante românești.

Cel mai recent număr primit, cel pe octombrie-decembrie 2007 conține pagini în engleză și română – ca toate celelalte – fiind deopotrivă adresat românilor și americanilor, articole referitoare la cultura româno-americană, la viața creștină, la folclorul românesc din Saint Paul – Minnessota, la promovarea artei românești în Ame-

rica, la personalități și acțiuni culturale româno-americane, articole care apar sub semnăturile: Alexandru Nemoianu, Calinic Berger, Phillip J. Toconita jr., Vasile Hațegan. Buletinul este publicat de Valerian D. Trifa și este susținut, ca de altfel întregul Centru, din donații ale oamenilor care au minte și suflet pentru cultură.

În toate articolele se simte profesionalismul autorilor dar și dragostea caldă și respectul pentru tot ce merită să razbată din cultura noastră în cea a lumii largi și de aceea consider că gruparea din Jackson-Michigan, S. U. A este demnă de toată prețuirea noastră.

La începutul secolului XX românii plecau în America așa cum pleacă acum în Spania sau Italia. Cu miile, țărani și ingineri, de la vladică la opincă erau fascinați de noul continent care îi îndemna la mai multă prosperitate. Pentru ei și familiile lor. Cam atunci a plecat în America și străbunicul meu Alexa, tatăl bunului Ion. A stat el mult acolo și a și murit în America prins într-un accident la o fabrică de sticlă unde lucra ca să trimită bani acasă. Despre el vreau să vă spun că a vrut să aibă o fotografie cu copiii și familia din țară pentru că îi era cumplit de dor de ei și distanța era mare și nu putea veni așa...când vroia el. Străbunica a găsit soluția: s-a dus la Năsăud cu toți copiii și a făcut o poză de familie cu scaunul din stânga ei gol. Străbunicul a făcut și el o poză, stând pe un scaun, singur, acolo la el în America și fotograful din Năsăud a lipit-o pe scaunul gol de lângă străbunica reușind prin încercări successive să o facă să pară făcută în același loc de toată familia.

Eu consider una dintre variantele intermediare o adevărată operă de artă. Această fotografie cu familia reunită peste ocean le-o dedic acum celor de la **Romanian American Heritage Center** cu tot respectul și cu toată dragostea.

Alexandru Uiuu

Dorul de „gura sobei“

Alexandru Nemoianu, prin cartea sa „Întâmplări și vise“, mi-a readus în suflet dorul de acasă și dorul de acea „gură a sobei“ care ne vorbea în copilărie prin căldura teracotei și tăria vântului ce sufla prin hornuri. Dar cartea – prin multiplele ei mesaje și luări de atitudine – transmite și revolta față de „atleții amoralității“ și „elitei de mahala“ care au continuat să existe și după 1989, fără să-și fi modificat vechea ideologie.

Antonia Iliescu (Belgia)

Un talent uriaș

Niciodată nu am înțeles prea bine cum se măsoară cu adevărat temperaturile în America, traducerea acelor Fahrenheit ca pentru lumea noastră, de-aici, și coeficienții aplicați pentru intensitatea vântului!

Așadar n-aș putea spune câte grade erau în ziua aceea de iarnă cu cer sticlos și soare tăios, în care am plecat din Detroit către Jackson, în mașina prietenului Constantin Badea, ca să-l întâlnesc pe Alexandru Nemoianu. Asta se petrecea în iarna lui 94 cred, o perioadă în care eu eram foarte preocupată de o posibilă punte între noi, cei rămași în țară și ei, cei plecați în lumea largă.

Era un demers pur personal, o călătorie pe banii mei ca să zic așa, eram însoțită de băiețelul meu care atunci avea nouă ani și iubea America foarte tare. Purtam cu mine o cameră de luat vederi super vhs, tot proprietate personală, un trepied și un microfon cu fir, butucănos ca de pe vremea lui Pazvante dar nimic din ridicolul trusei mele tehnice nu părea să mă descurajeze.

Puneam camera în funcțiune, lăsam copilul să potriveasca obiectivul, trăgeam firul microfonului și-mi făceam interviurile. Vă semnez că acel biet VHS, cinstei lui, funcționa la minus 20 de grade Celsius ...o adevărată performanță tehnică... în fine, *în ziua aceea* a funcționat, nu vă mai povestesc ce-a urmat... Toate interviurile au fost până la urmă difuzate pe postul național al televiziunii române, desigur și cel cu Alexandru Nemoianu...de la „Vatra românească“.)

Când am ajuns la Jackson, un soi de simplitate și rigurozitate a locurilor „Vetrei“ mi-a dat un anume fior pios, un drag de **Semnul acela românesc și ortodox** implantat acolo, în nordul american, aproape de răsuflarea marilor lacuri.

Gândiți-vă că în acea vreme Alexandru Nemoianu era autorul care încă nu publicase nici una din cărțile care aveau să urmeze. Acum mă gândesc că poate ele erau chiar pe masa de lucru, în biroul acela dominat de culoarea lemnului și în care regăseam fotografiile și câteva obiecte de artizanat românesc. Tema care mă preocupa intens pe vremea aceea era legată de a sa „History of the United Romanian Society“, cartea care cred că avea să apară la puțin timp după interviul pe care l-am filmat.

Cu puținele mele mijloace tehnice, voiam totuși să am o mărturie video, și cei din țară să vadă cu ochii lor și mai ales să audă ce spune istoricul. Căci asta era dumnealui atunci pentru mine, un om al cărții și al istoriei, al cunoașterii și iscodirii.

M-a marcat întâlnirea cu Alexandru Nemoianu, de ce să nu recunosc, verbul său răspicat, amplexarea documentării, seriozitatea

demersului și mai ales soliditatea întreprinderii sale, acolo, în marea aceea de nea, sub răsuflarea marilor lacuri, sub septentrion... Mi se părea o grozăvie să trăiești acolo, așa de departe de țară și să fii conectat la ea atât de profund.

Ce m-a mai marcat atunci era capacitatea sa de a fi printre românii de acolo, respectat și recunoscut, știut fiind faptul că specificitatea micilor comunități românești este un fel de automăcinare interioară.

La aproape 15 ani de la această amintire încep să citesc una din cărțile sale. Articolele, comentariile, atitudinile i le citeam frecvent pe siturile revistelor literare (salvatoare!) ale profesorului, scriitorului și îndrăznesc să spun prietenului de cursă lungă, Artur Silvestri.

Citesc aceste pagini acum, în această clipă a existenței noastre când mi se pare că singurul sprijin ne vine din alcătuirea interioară, din acel *specific național* pentru care confrăți iluști au fost sacrificați.

Am început „*Semnele vremii. Gânduri șoptite către fratele Gavriil de pe Ceahlău*” (eseuri) întâi pur și simplu interesată, apoi tot mai binevoitoare, apoi intrigată, și pe urmă tot mai prinsă, mai emoționată.

După mine emoția creată e marele semn sigur al harului.

Apoi dau de un sfat: „Să nu vă străduiți mai mult decât trebuie” și „Poate nu ar fi rău să faceți un drum” apoi „Și mai ales nu vă temeți, îndemnul cel mai repetat în Noul Testament”... Simt dintr-o dată o stare de liniște, o comunicare, sigur, nu mie îmi sunt adresate sfaturile dar parca sunt pentru mine, eu, cititorul necunoscut, neștiut.

Și totul într-o limbă pură și elegantă, o boierească cu întorsături și filigrane (ce i-ar mai fi plăcut lui Tomozei, cel nebun după Stavri nos căruia îi și închinase o carte...)

Pe urmă găsesc o notație, el scrie „cu enormă îngrijorare am auzit de greva ceferiștilor...” mă uit la dată: 11 iunie 2005. Doamne, eu unde eram, desigur departe de țară, nu aflasem nimic, nu știam, ruptă de soarta alor mei. Cât de mult mă tulbură puterea lui Alexandru Nemoianu de-a gândi la distanță, la o asemenea distanță... (mi se face brusc rușine de suferința mea mică, de „reîntoarsă” în țară, de cum mă simt eu umilită, ignorată, lovită, de cum îmi privesc cărțile, dosarele cu manuscrise, ca pe niște bastarzi nedoriți).

Mi-am rupt filă cu filă romanul scris vreme de cinci ani, în bucați mici, mici, ca să văd mormanul în fața ochilor, în material, rezultatul unei munci, primul pas spre distrugerea totală oare? o ștergere a urmelor în pragul disperării...]

Oare cartea aceasta pe care o citesc pe ecranul ordinatului mă va opri? Oare ea e ajutorul venit? Oare ea e întruparea celui îndemn „Nu te teme...” oare ea mă va împiedica să alunec...

Citind-o, întâi am avut fireasca tentație de-a face apropieri, de-a căuta similitudini, de-a identifica personaje, pe urmă am început să iau totul altfel...

Paginile despre nopțile la Borloveni, lumea aceea păstrată, stratul dacic care nu moare! poveștile despre solomonari și toată atmosfera aceea, toamnele aurii din nordul american, sunt pagini de literatură de-o frumusețe pură. Apoi explicația (covârșitoare) a delimitării de ceilalți „*Eu fug de oameni nu pentru că îi urăsc ori disprețuiesc, ci pentru a mă feri de înighebările sub care ei trăiesc!*” sau sila de știri, de tv (zâmbesc în sine-mi... cum trebuie să mă fi văzut atunci, în iarna mea de la Jackson, domnul Nemoianu: o cuconiță mioapă, târând după ea un aparat de filmat demodat, enorm, și un copil dezorientat, învelită-n haine groase și abia mișcându-se pe ghețus, convinsă de seriozitatea acțiunii ei, anume aceea de a lua imagini și vorbe pentru un tv pe care dumnealui îl evita la maximum.... ce mai ironie a sortii!)

Rămân de acum în apropierea acestor scrieri atât de pure și de pline de substanță. Pline de profunzimi halucinante: „*Iar oportuniștii, victorioșii aceia care s-au ploconit stăpânilor vremelnici au trecut într-o rușinoasă uitare mai repede decât ne putem imagina. În urma lor nu a rămas nici măcar pulbere.*”

Nici măcar pulbere! Ce forță poate să aibă Alexandru Nemoianu, sigur că îi vine din credință, din umilință, din cultură, dar îi vine și din talent.

Un talent uriaș.

Cleopatra Lorințiu

„Acum“

Complementul circumstanțial de timp „Acum” este titlul volumului semnat de Alexandru Nemoianu (apărut în Editura Limes, Cluj Napoca, 174 de pagini) și „întregit” armonios din adunarea unor articole și studii publicate de-a lungul anilor în paginile unor reviste și grupate inspirat sub raport tematic. Adverbul „acum” cunoaște – vezi cele trei capitole strâns împletite ale cărții – trei compliniri fundamentale:

1. *Acum* – în lumea românească, reprezentată prin rezistența în timp și adaptările la epocă ale unei localități bănățene rurale: Borloveni din Țara Almăjului, prilej de duioase aduceri-aminte și

adânci reflecții existențiale; II. Acum – în lumea nouă, aspră sondare critică a continentului american (autorul este, de ani buni, cetățean al USA), putere ce și-a propus să dețină locul nr. 1 în constelația statală actuală a lumii, și III. Acum – în tot locul, – „urbi et orbi” în limbaj papal, deci și la noi, și pretutindeni în lume. Universul supus reflecțiilor unui om vădit interesat de soarta Terrei este atât de vast, încât numai lectura foarte atentă a celor 174 de pagini (plus considerațiile personale ale fiecărui cititor!) îl poate, parțial, descoperi. Alexandru Nemoianu, personal, s-a simțit obligată (vezi: *Înceiere*, pag. 172), fără să reușească total, să-și pună în evidență constantele! „Acum – scrie domnia sa – înseamnă și reflectarea asupra condiției persoanei în lumea văzută” – „Paradisul” infernal al imperiului consumerist generează otrăvurile unei plictiseli gigantice (...). „Acum” este clipa în care ne putem opri, reculege, și, în vorbele unuia dintre Patriarhii Bisericii Ortodoxe Române, ne putem ruga, „pentru cei care nu știu și, mai ales, pentru cei care nu s-au rugat niciodată”.

I. Deși cerul existențial actual al planetei noastre – pământul, singurul în care, după știința noastră, există sigur”, omenire și civilizație umană – este dramatic amenințat, autorul, cu zestrea părintească a neamului său din Borloveni, Țara Almăjului, continuă să fie optimist, lăsând „dealurile încrederii” să ia locul „văilor resignării” (apud Lucian Blaga). „În atari împrejurări, singura acțiune care are importanță pentru noi (...) stă în alegerea pe care o facem în clipa prezentă și iute trecătoare a lumii : „acum” (*Cuvânt de început*, pag. 5). Cu toate că s-a străduit să confere unitate articolelor grupate inspirat în acest volum (și a izbutit în destule cazuri), „Acum” este o carte ce se citește cu mare interes și cu deplină implicare filozofică și civică de toți cei ce au fericirea „să le cadă în mâini” și sub priviri. Politologul, gânditorul și păzitorul binelui în lume este dublat de un literat de primă mână, ce-și exercită talentul (cald-învăluitor și cu mare putere de sugerare!) în fiecare cuvânt, în fiecare rând, în fiecare pagină.

Sufletul românesc – expresie a măsurii, a bunului simț, a trăinicieii convingerilor, a dragostei nețărmurite și a tuturor sugestiilor cu care este investit cuvântul „dor” – pulsează ritmic și amplu în fiecare filă (deși se dorește obiectiv). „Cu aceste gânduri în minte – ne asigură domnul Alexandru Nemoianu – am îndrăznit să spun că Țara Almăjului, din Banat, este, în fond, „universul” (...), semnul eternității care înseamnă modelul existențial românesc (...). Mai există relația personală, omenească dintre locuitori care, într-un fel sau altul, sunt neamuri... „Casa are o existență de peste două sute de ani” și este

opera învățătorului Pavel Boldea, o personalitate – vorba lui Mihail Sadoveanu – „care nu se mai află”... Bani veniți din America au readus la viață casa vămuită de „colectivizarea satelor”. Tonul este, în general, elegiac, cât timp sălășluiește în ea un suflet, casa rezistă, poate chiar înflori... Se pare, însă, că nori negri amenință continuitatea sufletelor în „raiul” de la Borloveni, amintindu-ne versurile lui Octavian Goga: „Cucuta crește prin ogradă / Și pământul-și leagă snopul” / – Ce s-a ales de casa asta, / Vecine Neculai al popii?”. Până atunci, cu umor și „amăgele”, trecem peste toate: „La prima aselenizare a comentat”: „s-or dus să facă clozete pe lună”...; „vi-ciudă, fiindcă Tudor are talent”; „bine, da de ce dvs. să luați gustări? răspuns: „Eu am placă”... Între timp, țuca continuă să fie bună: „este simplu distilată, având între 25 și 30 de grade”...

II. „*Acum – în lumea nouă*”, pentru noi, românii, se dovedește a fi capitolul cel mai dens, incitant și de spaimă. Sigur, Alexandru Nemoianu, cetățean fiind și trăind cu ochii larg deschiși în USA, știe ce spune. Noi, neinițiați și cunoscători numai din auzite, ne crucim și ne înspăimântăm citind: „...ziarele sfârșesc prin a cânta osanale unei anume orientări politice, unui anume regim” (zdruncinându-ne încrederea în „presa liberă”), p. 105; „... 5% dintre locuitori controlează peste 80% din bogăția țării și această polarizare a bogăției se accentuează geometric” (și dascălii marxism-leninismului susțineau același lucru!); „tot această stare de hybris explică de ce USA a ajuns să insulte grosolan țări cu tradiție și importanță”... p. 98; „este limpede că noul imperiu înseamnă Statele Unite”... p. 97. Și ceea ce m-a răvășit de-a dreptul este „echivalarea anti-americanismului” cu „antisemitismul” (pe care-l consideram o „gogoriță” întreținută tendențios și artificial). În plus, toate credințele noastre „globaliste” (salvatoare!) bine sunt ritos spulberate. Iată câteva texte supertensionate: „globalismul” (având drept scop să creeze un stat planetar). Este o nouă ideologie și, încă mai exact, o nouă religie” (p. 107); „emanație a negativității pure” (p. 108), o nouă formă de „demență a puterii” (p. 111) etc. Etc., înalte personalități ale politicii americane (Donald Rumsfeld – Eurigaster; Wolhovit; Perle și alții) sunt considerați adepți ai bunului plac, USA, în concepția lor, rezervându-și „dreptul să atace oriunde în lume și orice țară” (p. 111).

Revista „Origini”, ce apare în Narcross sau „Timpul – 7 zile în țară și-n lume”, ar putea să dezvolte temele: „Globalismul” și ale „Europei Unite”, ambele încărcate cu „mister”...

III. *Acum – în tot locul*, extinzând tema globalismului și a neliniștii universale, ne readuce pe meleagurile mioritice, întărindu-ne, critic,

spiritul înțelepciunii străbune care, în ciuda vicisitudinilor și deselor avataruri, ne-a păstrat demnitatea și unitatea națională. „Greșeala ziditorilor“ (p. 142-144), „Între loc și lume“ (p. 144-147) și „Câteva gânduri despre destin“ (147-149) sunt cele mai dense, în idei, capitole cu îndemn la filozofia eminesciană din versurile: „Ce e rău și ce e bine / Tu te-ntreabă și socoate“, singura cale capabilă să ne poarte spre recea cumpăn-a dreptății și spre „împlinirea rostului pentru care am fost aduși în existență, în ființă“ (p. 147).

Categoric, „Acum“ se va constitui într-un puternic îndemn la reflecții existențiale, în general, naționale, în special.

Augustin Macarie

Un om care simte și trăiește mai românește decât o facem noi, cei de aici

„Sunt gânduri și sfaturi spuse alene, ca atunci și cum vorbeau bătrânii satelor noastre „la drum“ „la bancă“. Nu avem grabă și de fapt într-un fel este mai bine; asta să vă fie ultima grijă!“

Când am început să citesc această carte nu eram pregătită să descopăr un spirit atât de nobil prin tot ceea ce gândește și scrie, nu știam exact la ce să mă aștept așa încât surpriza mea a fost una dintre cele mai plăcute. Uite că peste mări și țări trăiește un om care simte și trăiește mai românește decât o facem noi, cei de aici. Este foarte greu să vorbești despre o astfel de carte deoarece ea este o lecție de cultură, istorie, simțire și mai ales de suflet. Te trezești față în față cu gândurile unui om care reflectă asupra unor aspecte atât de diverse ale credinței sale încît te întrebă: *cum este cu putință?*

Alexandru Nemoianu ne deschide porți spre o spiritualitate la care eu nu știu dacă voi ajunge vreodată. Uneori e năvalnic, pătimaș chiar, alteori molcom, sfătos așa încât nu e loc de plictiseală citind această carte. Parcă îl văd cum stă gata să răbufnească apărând o idee, un... **om**. Formația domniei sale de istoric se simte: este metodic, analitic nu aruncă vorbele fara rost și poate tocmai de aceea tot ce scrie este atât de credibil. Dar ceea ce mi se pare remarcabil la toată această carte este **felul în care simte și trăiește românește** și felul în care ne explică și nouă lucrul acesta. „*Tot potrivit îmi pare a spune că a te ține în tradiția Neamului căruia îi aparții nu este o obligativitate ci o stare naturală. Ruperea de Tradiția neamului are efecte catastrofice. Cred că există cel puțin trei stări ce nu pot fi distruse: persoana, familia și neamul.*“ Probabil că fiind

atât de departe de țară, înțelege mai bine decât noi importanța **Tradiției a Neamului și implicit a spiritualității acestuia**. Sunt convinsă că majoritatea românilor nu consideră azi că păstarea tradiției e crucială în existența neamului românesc; lucrurile acestea atât de des trâmbițate înainte de 1989 și-au pierdut vitalitatea și importanța pe care ar fi trebuit să o aibă. Domnia sa vorbește atât de frumos despre Tradiție și Neam încât a spart toate șabloanele pe care le aveam .

„În rest vă îndemn să nu vă temeți, rugați-vă, aveți „puțin-tică răbdare“ și mai ales *SUS INIMA!*“

Loredana A. Știrbu

Un altfel de jurnal

Cartea lui Alexandru Nemoianu – **Semnele vremii. Gânduri soptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlău** (Editura Carpathia Press, București, 2005) poate fi socotită un alt fel de jurnal. De altfel, în Prefață, dr. Artur Silvestri sesizează acest aspect, arătând că notațiile „apar în felul unor «culegeri» de eseuri, ce conțin reflecții abreviate în jurul unei idei sau gânduri cu aparență de înșiruire de note de jurnal...” (p. 4).

Din punctul nostru de vedere, avem de-a face cu un **jurnal en miettes**, problematica lui fiind variată, și pe care o putem structura pe trei paliere: 1. însemnările despre Tradiție, Familie și Neam; 2. cele despre Borloveni – satul natal al autorului; 3. sfaturile întru Duh adresate Fratelui spiritual – Artur Silvestri.

Triada Tradiție – Familie – Neam suscită câteva aprecieri esențializate, având valoarea unor cugetări, remarcabile prin adevărul lor general. Pentru Al. Nemoianu, Tradiția trebuie trăită, ea fiind o **entitate vie**. Indivizii – **persoanele** –, spune autorul, sunt cei care o ființează: „În cazul persoanelor, Tradiția este încorporată mereu, de la naștere și până la moarte, prin însușirea modelelor din jur.” (p. 8). Arătând că ea nu dispăre, căci este definitorie unui Neam, Al. Nemoianu consideră că aceasta „este capabilă să se adapteze circumstanțelor” și „Se poate restrânge la esențe, la arhetip” (p. 8). Din aceste considerente, „fiecare persoană ar trebui să contribuie la îmbogățirea ei”. (p. 8). Treapta următoare – păstrătoare a Tradiției – este Familia. În acest caz, se poate vorbi de o permanentă conlucrare a persoanelor (membrilor) Familiei, întru îmbogățirea, păstrarea și transmiterea „peceții”, cea care definește identitatea de Neam, ca „expresia intenției din veșnicie” (p. 9).

Pentru Alexandru Nemoianu, Borlovenii din zona Banatului, de unde scriitorul își trage obârșia, este un **topos sacru**, iar „casa din Borloveni pentru mine (declară autorul cu mândrie – n. n.) este un **sanctuar spiritual**” – s. n. (p. 38). Ideea de continuitate în spiritul Tradiției este fezabilă doar prin **sfințirea locului** de către cei care viețuiesc **acolo**: „O posibilă stabilire a legăturii dintre loc și persoană, a destinului «locului», ar fi o nouă și fascinantă regândire a însăși ideii de continuitate la Români. “ (p. 39).

Prof. dr. Const. Miu

Un sentimental: Alexandru Nemoianu

În peisajul publicisticii românești actuale, atât de impregnat de sofisme, publicistica sinceră și sentimentală a lui Alexandru Nemoianu reprezintă un fel de „rara avis”. Cui ar vrea să contracizeze sau să susțină impresia mea de lectură i-aș recomanda să citească volumul de eseuri *Întâmplări și vise*, publicat la Cluj-Napoca, grație Editurii „Limes”. Scriind despre „întâmplări românești”, „întâmplări româno-americeane”, „întâmplări americane” sau, pur și simplu, „întâmplări și întâmplări”, Nemoianu confirmă, o dată în plus, necesara permanență a aceluși „un foarte simplu secret”, înțeles ca adevăr, pe care vulpea din fabula lui Antoine de Saint Exupéry i-l spunea Micului Prinț: „*numai cu inima se poate vedea în mod corect; ceea ce este esențial este invizibil ochiului*”. Ca și în unele cărți precedente, cum ar fi *Cuvinte despre românii americani și În America la Vatra Românească*, istoria rămâne sursa esențială de inspirație a autorului. „*Întâmplările*” sunt comentate din perspectivă istorică, iar prezentarea lor urmărește un efect educativ, moralizator.

Spirit independent și sincer, istoricul și eseistul Alexandru Nemoianu pare copleșit de sentimentul dragostei și al respectului față de familie, neam și biserică, sentiment moștenit de la străbunicul său matern, protopopol militar Pavel Boldea din satul Borlovenii Vechi, de pe Valea Almajului. Pe crucea de marmură de la mormântul acestui străbunic este încrustat următorul epitaf, reprodus în carte ca paragraf de „Înceiere”: „*Aici odihnește așteptând învierea de veci/Protopresbiterul militar Pavel Boldea / rep. 1 dec. 1920 / După o viață de 58 de ani / pentru binele familiei, neamului și bisericii. / În veci pomenirea lui / Și-n gând tu tot ce-ți pui / E numai vis, căci Dumnezeu / Te poartă-n voia lui*”. Asemenea cuvinte au inspirat autorului, bănuiesc, ideea de a-și intitula volumul *Întâmplări și vise*, întreaga carte fiind scrisă în spiritul acestui epitaf.

Referințe istorice, descrieri, opinii de observator, portrete morale se întâlnesc, uneori într-un limbaj sobru, alteori într-unul plastic, dar întotdeauna cu claritate și concizie. De la „*Cuvânt de început*” și până la „*Încheiere*”, pe parcursul a peste o sută șazeci de pagini, autorul mi-a făcut impresia unui eseist sincer, sentimental, bățaios și pătruns de ideea „*de a fi mereu de partea celor năpăstuiți, a victimelor*”. Această carte este, așa cum singur ne-o spune cel ce a scris-o, „*o încercare de a alina cruzimea destinului, de a descoperi un anume sens al existenței...*”

Obiectul de fond al cercetării îl constituie cultura și civilizația românească, subiectele propuse fiind tratate din perspectiva credinței creștin-ortodoxe a poporului român, a legăturii lui istorice cu Bizanțul, cu accent pe valorificarea trecutului. Se urmărește astfel o mai bună definire a conceptului de „neam” și de „neam românesc”, în special, în contextul civilizației universale. Edificator în acest sens este eseul *Credința ortodoxă și poporul român*, din care se desprinde poziția limpede a istoricului

Nemoianu, de adversar al noilor teorii „*despre unificări*” sau „*uniformizare*” sub o singură „cale” seculară, „*cel mai adesea promovată cu forța*”. În manieră polemică, autorul se raportează la acei intelectuali români care „*încă mai consideră a fi legați de Roma un soi de «promovare» și a fi legați de Bizanț un soi de «retrogradare»*”. Cartea *Întâmplări și vise* nu este doar una a confruntărilor de idei. Eseistul pătrunde lumea într-o diversitate de aspecte, ca într-un spectru de lumini, unde tonurile culorilor pot varia de la roșul aprins la galbenul auriu și de la acesta din urmă la albastrul pal dintr-un cer senin din mijlocul verii. Eseurilor cu subiecte istorice sau politice li se adaugă altele, despre modele existențiale și existențe umane de excepție: coliba înconjurată de stupi a țaranului Ion Bănuș din Borlovenii Vechi și comedia *O scrisoare pierdută* de I.L. Caragiale, în viziunea părintelui Nicolae Steinhardt de la Rohia, reprezintă, fiecare în parte, „*oglinza sufletului românesc*”. Aceste mostre de cultură românească reprezintă simplitatea vieții și transcendența artei la români. Dincolo de aceste frumuseți unice, Nemoianu are meritul de a reține din periplul său prin lumea noastră și imaginea nefericită a unor „*suflete betege*” sau „*țoape incorigibile*”, „*întâmplări și... ciudățenii*”, cunoștințe despre „*doctori și tămăduire*”, „*despre tangouri*” ori „*clipa de taină*” a unei femei din „*epoca de aur*”, în timp ce fuma o țigară „*Select*”, ceva din fascinanta lume a Romei, despre importanța manuscriselor de la Marea Moartă etc.

Expresia concentrată a filosofiei autorului despre actul comunicării este eseul intitulat *Ultima dată*, o benefică pledoarie pentru

omenie și înțelegere umană, ca în această înțeleaptă recomandare de final: „*Să nu facem din cele ce ni se întâmplă «ultima dată» motiv de poticneală ori sminteală, ci de învățătură și creștere duhovnicească*”. Întrucât am citit toate cărțile semnate de Alexandru Nemoianu și am scris până acum despre majoritatea lor, îmi permit să afirm că *Întâmplări și vise* este cartea de vizită a unui gânditor de formație filosofică idealistă, al cărui spirit este capabil de a recepta, selecta și transmite idei cu valoare universală.

George Băjenaru (SUA)

A fi „român-american“

Am citit cărțile lui Alexandru Nemoianu („În America la «Vatra Românească»”, „Tărâmurii”, „Acum” și mai recenta „Treziri”, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2005) cu sentimentul că descopăr alte dimensiuni ale Lumii Noi, pe care n-o știam decât din afară și... oficial. Și cu sentimentul că mi se confirmă ceea ce bănuiam sau intuiam despre românii din diaspora americană: condiția lor nu tocmai fericită și viața lor nu tocmai idilică.

A deveni „român-american” (sintagmă pe care o propune Alexandru Nemoianu pentru a defini un statut dual, în nuanța mai mereu tragică pe care dualitatea o presupune) este, neîndoios, o experiență importantă, din seria celor menite să modifice anumite repere ontologice, gnoseologice și axiologice, să determine reconsiderări ale unor convingeri preexistente. A deveni român-american (fie forțat de împrejurări, ca exilant, fie prin opțiune, ca membru al diasporei), este, până la urmă, o probă, o încercare existențială deloc ușoară câtă vreme înseamnă să rămâi, ca ființă, român și, în același timp, să devii american prin atașament la acest neam.

Cărțile lui Alexandru Nemoianu oferă mai multe paliere de lectură, dar nu mă voi opri decât la trei dintre ele, acelea care conturează un fel de Apostol Bologa al zilelor noastre, „soldat” prin scriitură, într-un alt „război”. **Român ca ființă**, Alexandru Nemoianu se oprește insistent asupra „modelului existențial românesc”, model cu rădăcini ce se adâncesc și se ramifică de la Borlovenii copilăriei autorului până la prescripțiile biblice și spațiul armoniei primordiale, biruind calamitățile istoriei. Cum anume? Simplu (nu și ușor!), întru cât acest model „înseamnă atașamentul la valorile spirituale și [...] prin aceasta [...] stă peste modelele satanice” („Tărâmurii”, p. 170). Apoi întrucât „Românii au față de reguli o atitudine selectivă. Regula nu este o stare obiectivă, ci una subiectivă, interpretabilă. În fond, aceasta demonstrează esența umană și creștină a românilor” („Acum”, p. 70).

Dare nu era și părintele Nicolae (Steinhardt) de părere că, atunci când e limpede că legile sunt absurde, a le încălca devine o obligație morală?

Făcând trimitere la o lucrare a lui Vlad Protopopescu („Dacii și romanii”), Alexandru Nemoianu accentuează că modelul existențial românesc „este străvechi și de inspirație edenică” („Acum”, p. 86). Isteți (la nevoie vicleni) ca șerpii și blânzi ca porumbul (așadar respectând o prescripție biblică) românii – ca neam și ființă – au fost mereu în stare să discearnă binele de rău și să rămână, fie și clandestin, de partea binelui, de partea victimelor. Și asta întrucât ființa românească este, *ab initio* și esențialmente, una trează în duh, veghetoare la răspântii, neadormită când vine ceasul și, în același timp, smerită, nedornică să-și trâmbiteze izbânzile. Și mai cu seamă conștientă că, o eventuală abandonare a modelului existențial propriu ar fi, cum spune autorul, „pasul decisiv către subjugare și anihilare fizică și morală” („Acum”, p. 96).

Deși stabilit de multă vreme în SUA, Alexandru Nemoianu nu s-a lepădat, nici nu s-a înstrăinat de modelul existențial al neamului său. Așa se explică și faptul că a rămas „conectat” sufletește la ceea ce s-a întâmplat și se întâmplă în țară, iar tonul lui este nu o dată polemic la adresa politicii și politicienilor pre și postdecembriști.

Ca **fiu adoptiv al SUA**, Alexandru Nemoianu își mărturisește dragostea sinceră față de neamul american, „bun, generos, muncitor și fundamental naiv” („În America...”, p.5). Tonul polemic, vehement, este prezent și aici, autorul nu idealizează țara de adopție și nu se sfiește să-și exprime dezamăgirea sau revolta când administrația americană își dovedește fățărnicia și incompetența. Concluzia (tristă) a celui capabil să contemple fără părtinire țara obârșilor și noul „acasă” izvorăște din însăși experiența deloc simplă ori comodă a devenirii din român – român-american. „Am plecat spre America – mărturisește Alexandru Nemoianu – convins că voi trăi într-un sistem desăvârșit, drept, al legii, al buneii cuviințe, al dreptății și, an după an, am ajuns să văd că m-am înșelat. Că sistemele omenești, indiferent de ceea ce declară sau declamă, sunt alcătuirii care, și pornite cu bună intenție, vor sfârși prin a deveni rele” („În America...”, p. 5). Sau: „... toate sistemele lumești sunt fundamentale rele” spune, în altă parte autorul. Concluzia, aforistică, se naște, în registru dramatic, deopotrivă din iubire, credință și luciditate.

Ca român-american, ca om și ca istoric prin formație, Alexandru Nemoianu a dobândit repere existențiale complexe și informații (nu numai livrești) ce susțin exprimarea și într-un alt palier, acela al **ființei umane înduhovnicite**. Aici deja nu mai contează decât taina

unei iubiri mai presus de orice restricții și îndoctrinări lumești, „iubirea universală” de care vorbea și Rebreanu. Contează persoana, și nu sistemul mundan în care ea se află temporar prizonieră. De ce toate aceste sisteme sunt „fundamental rele”? Întrucât ignoră lecțiile trecutului istoric („panorama deșertăciunilor” cum ar spune Eminescu), ignoră ființa umană și rădăcinile ei spirituale, își ignoră propria vremenicie și, ca urmare, pe măsură ce se îmbată cu iluzia puterii absolute și veșnice, adoptă politica aroganței, a violenței, a „relativismului moral”. Exemplele pe care le dă Alexandru Nemoianu sunt multe și grăitoare. Pătrunzând dincolo de suprafețe, de spoială, autorul pune semnul matematic „mai mult sau cel puțin egal” între nazism, comunism și globalism, sisteme diferite, aparent chiar opuse, dar deopotrivă satanice în esența lor, guvernate de sete dementială de putere. În fond, calea lor este comună: înșelătorie- minciună, crimă, teroare, toate „justificate” politic și cosmetizate ca acte corect-defensive în apărarea unui propagandistic „paradis terestru”. Or, în aceste condiții, omului contemporan i se cere să discearnă între bine și rău (sau, mai subtil, între binele autentic și răul ce capătă, prin ambalaj, aparențele binelui), să sesizeze conflictul și să stăruie de partea binelui. „În acest conflict dintre bine și rău nu ni se cere fiecăruia să fim eroici sau conducători, dar, în chip minimal, putem fiecare face câte ceva. Mai ales avem obligația de a nu fi complici la rău și acest lucru poate fi realizat simplu, stând mereu, în orice împrejurare, de partea victimelor”.

Deși, cum spuneam, Alexandru Nemoianu se exprimă adesea polemic, în toate cele patru cărți se observă permanenta dorință de echilibru și obiectivitate, într-o smerită și înțeleaptă cumpănire și înțelegere a oamenilor, faptelor și situațiilor de tot felul. De la tensiunile și conflictele mai mărunte, de ordin familial ori micro-social (la nivel de comunitate româno-americană) până la cele majore, cu impact mondial. Importantă este putința de a ieși din contingent spre a privi de deasupra și în adâncurile ei lumea în care ne este dat să fim, iar îndemnul de a sluji mereu de partea binelui vine, fără îndoială, din profundă și creștinească iubire față de această lume.

Mihaela Malea Stroe

Întâmplările și visele lui Nemoianu

„Democrația totală e cimitir istoric. Democrația e imperfectă, dar fără ea e greu de viețuit.” (Petre Țutea)

Majoritatea dintre noi suntem literalmente orbi la ceea ce se petrece în jurul nostru: oameni săraci, lăcomie, violență, războaie...

Nae Georgescu spunea că evenimentele (exemplele) au fost lăsate pe pământ de Dumnezeu pentru ca ideile să fie sesizate senzorial și de proști. „*Prin masă se exprimă specia*, spunea Petre Țutea *prin individ se exprimă personalitatea. Indivizii care influențează masele sunt ALEȘII. Istoria e făcută de aleși!*”, iar apoi o așternem pe hârtie – mărturie. Scriitorul iubește omul. Are candoare, sinceritate, demnitate, are simțiri deosebite pentru el, are pasiune pentru omul neputincios și neajutorat pe care vrea să-l ajute, să-i facă viața mai ușoară, să-i lumineze cerul într-un mod mistic dând viață lucrurilor dimprejur. Scriitorul este vasul Creatorului!

Mi-a fost dat să-mi cunosc credința prin dor, interes și curiozitate, curiozitatea de a ști cine sunt – așa mi s-a relevat Dumnezeu, așa l-am cunoscut pe omul creștin: suveran față de natură, supus divinității, nemuritor și liber și plin de dragoste. Acesta e românul, românul cu destinul său, pe care îl apără și-l revelează autorul cărții „**Întâmplări și Vise**”, scriitorul Alexandru Nemoianu.

Cartea lui Nemoianu este o revelație, o trezire! Ea limpezește imaginile lumii care ne înconjoară. Starea prin care trecem. Dacă ai orbecăit până acum din ideologie în ideologie, Nemoianu îți curăță cataracta de pe lumina sufletului ajutându-te astfel să te dumirești de ceea ce se întâmplă. Însă chiar în cazul lui Nemoianu ca să-l înțelegi e nevoie de cunoștințe istorice, e nevoie să fi trăit evenimentele sau să le fi studiat ca să fii capabil să-ți extragi matrița Romei și Cartaginei din memorie și s-o suprapui prezentului. Aici autorul se arată dibaci prin alegerea modului literar de a-l transporta pe cititor într-o călătorie antică din care acesta să savureze timpul. Nemoianu ne șochează cu similarități dintre **atunci și acum**. Această matriță care ar trebui să ne alarmeze dacă am avea-o în noi, ne este prezentată în scopul de a ne salva și de a puncta cât de important este să ne cunoaștem istoria și să învățăm din greșeli. Prezentarea sa curge împletind evenimentul istoric cu cel spiritual: acest război care se duce între bine și rău, acest duel făcut vizibil prin claritatea exemplelor alese. S-a spus despre America că din cauza lipsei eroilor istorici au fost inventați eroii supranaturali ca: „Superman”, „Rambo”, „Spiderman” etc. care să-i consoleze, să-i inspire; ei ies astfel prin imaginație în afara realității și, printr-un fel de osmoză paranoică, își atribuiesc calitățile lor luând-o razna în jurul planetei, provocând pe unul – altul și chiar făcându-i praf pe unii, George Bush devenind „the Joker” iar America – o scenă din film. Ce e tragic e că Bush vrea să transforme toată planeta în „Batman”, s-o vânture.

Desigur că cititorul nu trebuie să cadă de acord cu toate exemplele lui Nemoianu dar ca idee el se justifică pentru că orice generație poate găsi în experiența sa o matrită care să-i confirme realitatea stării în care ne aflăm. Nemoianu continuă cu emoție să-și declare nemulțumirea și durerea la cele ce se întâmplă în noua lui țară (America), devenită azi țara iluziilor și a minciunii unde domnește „Păcălici”. Are dreptate Nemoianu atunci când spune că instituția cea mai veche și sacră, CASA (care este familia) este atacată și violată: copiii și părinții se dau în judecată și divorțează unii de alții. Câți tați mai scriu astăzi scrisori fiilor sau ficelor lor precum Vlahuță (vezi: „*Draga Mimilici*”). Fluieră vântul pe pământ!

Cine seamănă vânt?

„Fă ce zice popa nu ce face popa” este o umbrelă care ascunde sâmburele răutății pentru că dacă, prin logica interioară, conducătorul ar fi tras la răspundere și amendat, atunci nu s-ar mai ajunge la „nu faceți ce facem noi, ci ceea ce spunem noi”. Isus e sacrificiul suprem și când vom fi capabili de un astfel de fapt, diavolul va fi învins. Nemoianu ne prezintă apocalipsa Americii prin prisma istoriei imperiului român:... „Haidеți să fim serioși, prieteni! Priviți-vă-n față!”

Ne aflăm deasupra unui abis ca români și ca țară și știu că, punându-vă deasupra abisului, nu îmi voi face bun nume. Dar tot sarcasmul, ironia, părerea de rău nu ne salvează de la situația critică în care ne aflăm la acest moment dat din istoria neamului. Suntem o națiune dezorientată, suferindă economic și plină de greutate și voi..., oamenii de cultură ai acestei mândre națiuni, aveți o putere imensă și un imens potențial de a produce schimbarea de care e nevoie. Aveți puterea de a întoarce țara din valea cinismului, a scârbei, voi aveți puterea să opriți națiunea din căderea în care se află, victima a urei și a dezbinării ce a ros sufletele românilor și a corpului politic. Un guvern inteligent e inteligent atunci când răspunde dorinței poporului.

Eu scriu aceste comentarii pentru că nu am nevoie să văd oameni bătuti și familii dezmembrate sau copii flămânzi pe străzi. Noi nu avem nevoie să ne pedepsim restul vieții cu sărăcia și suferințele semenilor noștri. Noi nu avem nevoie să ridicăm în slăvi obsesia sexuală și curvăsăreala mucoaselor momâi „vedete din media”. Noi suntem mult mai dotați decât a ne câștiga existența din prostituție. Unii dintre domniile voastre încearcă să ni-i hrănească pe confrăți cu credință și adevărata compasiune, unii încercați să purtați un dialog mai matur și integru, mai cinstit în ciuda faptului că vă costa un serviciu sau un salariu; dar este în puterea noastră, a celor care

nu și-au pierdut încrederea în integritate, să încurajeze grupurile de români dezamăgiți și dezorientați sau căzuți pradă lucrurilor ușoare (chiar cu riscul de a plăti cu orice preț – pentru că numai în curajul nostru și în dorința unei noi viziuni de a opri urgia lăcomiei, a violenței și a globalizării) să spună: e destul..., gata, până aici, stop. Acum e momentul să ieșim din înjosirea în care ne-am lăsat târați. Acum e momentul să ne oprim din fuga asta nebună după profit călcând peste viitorul copiilor noștri și al păcii părinților. Acum e momentul să recunoaștem că noi nu știm doar afaceri ci știm că avem și-un suflet și-o credință, cărora le datorăm protecție și respect și că avem o lume care ne-a fost dată de Dumnezeu s-o cinstim și s-o respectăm. Că suntem o națiune, o familie, un duh. Că în loc să plecăm urechea minciunii și îndemnurilor răuvoitoare, noi putem apela și cere ajutor în genunchi îngerului păzitor și părții bune din noi – natura divină și sacră pentru care am fost creați.

România e o țară plină de oameni buni și milostivi, harnici și nemăsurat de ospitalieri. Suntem un popor care a trecut prin multe subjugări: imperiul roman, turc, rus..., am dus multe războaie de apărare a pământurilor părinților noștri. Suntem un popor de oameni buni, așezați și gata de schimbare în bine. Imaginați-vă o nouă țară cu un guvern care să dea încredere oamenilor, demnitate și curaj în loc de frică, care să nu ne dezbine ci să inspire, care să nu promoveze ură ci unitate, care să nu despoaie omul sărac pentru a se îmbuiba pe el. Imaginați-vă un guvern care să încurajeze omul să refuze disperarea și neîncrederea pentru că atunci când se duce la culcare să doarmă împăcat și mulțumit, în unitate și compasiune pentru cei cu care nu sunt de acord. Am fi un pic mai săraci dar mai uniți și mai sănătoși ca națiune.

Când vorbesc de religie, trebuie să mă întreb dacă o cunosc destul de profund ca să mă leg de ea și să-i hotărâsc soarta. Cei mai mari oameni ai lumii au fost credincioși. Este credința ceva rațional sau este o experiență spirituală? Iar dacă e spirituală, cum de pretindem că o putem explica și comercializa rațional? Omenirea funcționează pe baza filozofilor acestor mari învățați! Luați la întâmplare zece nume din istorie și verificați...

Sunt multe mistere nerezolvate dar haideti să vedem unul mai nou! Noi suntem prima generație în ultima sută de ani care:

Am trăit în ideea că progresul și democrația ne aduc prosperitatea care ne va oferi șansa de a munci mai puțin și de a trăi mai bine, nu de a munci mai mult și de-a trăi mai rău.

Suntem prima generație care poate spune că fiicele și fiii noștri au posibilitatea de a avea un nivel de trai mai sărac decât al nostru,

că vor fi lipsiți de șansa de a studia și de-a avea o casă și un plan cu vis de viitor pentru copiii lor, așa cum au avut părinții noștrii. Aceasta ar fi logica, liniar, spre mai bine.

Și suntem prima generație care le-am luat toate șansele spirituale și materiale neglijând și mediul înconjurător.

Dacă țara a fost sub orânduirea comunistă și a devenit proprietatea poporului, cred că în cincizeci de ani am achitat prin muncă actul de proprietate iar în 1989, când a căzut Ceaușescu, țara (averea) trebuia împărțită în mod egal tuturor românilor care au muncit în ea; iar după un an de educație – în vederea menajării proprietății și pregătindu-l pe noul tip de gospodar – să funcționeze în noua formă de gestionare în care intrase România și să li se fi dat mână liberă. *lei copilul de mână, îl ajuți să facă primii pași și pe urmă îi dai drumul și-i spui: descurcă-te.* Dar n-a fost să fie: țara a fost jefuită și împărțită ca-n codru iar astăzi continuăm să-i ținem pe români sub blestemul vinovăției *de a fi fost comunist.*

Românii nu au fost comuniști tot așa cum nu au fost niciodată de rasă romană, turcă, greacă, „austro-ungară” sau rusă. Om fi semănând noi la față dar înăuntrul vinelor noastre curge un sânge care e mai mult înrudit cu muntele, râul sau ramul decât cu lăcomia, sabia sau ciomagul. Nu înțeleg și nu am înțeles niciodată de ce omenirea trebuie să tolereze războiul ca soluție spre mai bine. De ce conducătorilor incapabili li se permite să strice un lucru demonstrat ca bun ca apoi să-l reconstruiască din motivul că el nu e capabil să-l facă mai bun ci doar ca să se justifice mimând că face totuși ceva și că nu e plătit degeaba pe perioada mandatului de domnie. De ce istoria se repetă? Să fie oare de vină puturoșenia, comoditatea, nepăsarea sau reaua intenție? Greșelile neamendate duc la repetiție și pierzanie. Să acceptăm o asemenea poziție, rămânând pasivi și fără a lua măsuri de amendare, este o insultă la adresa bunăstării omului pe Pământ. Este o palmă dată spiritului și aspirației spre mai bine. Această atitudine de a-ți pedepsi urmașii legalizează proverbul care spune că: *Prostul când ajunge rege, prima dată își decapitează părinții ca să arate cât de tare e.* Un alt proverb spune că *Prețul libertății este de a da voie, de a permite, însă foarte puțini oameni sunt pregătiți să-l plătească.* Aceasta se câștigă cinstiț sau se fură, ca astăzi. Sau poate că ne-a fost dată tuturor însă noi nu o vedem? Ne-a fost dată în grădină, în Grădina Raiului.

Nu te lăsa sedus de vorbe mari despre Dumnezeu și eternitate. Eternitatea e tentantă pentru acei care nu știu că o avem. Dumnezeu ne-a lăsat pe acest pământ ca să ne împlinim ca om nu ca să umblăm după eternitate. Frumusețea e în noi nu trebuie s-o căutăm

la nesfârșit printre sclipirile oglinzilor și magia iluziilor. Frumusețea nu e rațională precum iubirea nu e, precum sunetul nu e. Trezește-te din raționalul în care ai fost încătușat și eliberează-te întru sacralitatea sufletului, pentru că am fost lăsați de Dumnezeu ca să fim, ca să trăim și să devenim vasul raiului pe pământ. Eliberează-te din mintea în care alergi continuu între trecut și viitor și simte-te în ACUM. Simte mireasma și adierea vântului așa cum au făcut-o de mii și mii de ani strămoșii tăi, simte-ți pielea tălpilor așa cum o simt țiganii pe pământul reavăn, pe zăpadă și prin scaieți. Bucură-te de lumină și zumzet. Simte-le din plin, inocent și deschis. Primitor și încrezător, scufundat în liniște. Împământenit în tăcere.

Când vorbesc de dragoste o simt sincer doar dacă o spun din inimă, din suflet. Dacă îmi părăsesc sufletul și îi cer ajutor minții, ea mă conduce prin lumea cunoștințelor mele, a experiențelor acumulate de-a lungul vieții din diferitele surse pământești, dintre paginile cărților, folclorului sau de pe buzele altora convins fiind că această sumă e iubirea adevărată. Încerc s-o caut și s-o aplic. O caut mereu și alerg după ea ca după *fata morgana*, s-o prind și s-o pun în practică. De aceea nu sunt fericit pentru că o caut în „rațional” și acesta nu a iubit. Raționalul nu poate iubi, el poate să descrie, să analizeze dar nu iubește. Așa e și cu credința.

Aici cred că e greșeala: că s-a luat învățătura lui Dumnezeu și i s-a dat minții ca s-o practice și s-o predea tinerelor generații. Aceștia au luat-o și au raționalizat-o și au împărțit-o în peste 360 de mii de secte religioase. A DEVENIT O AFACERE și de aceea Ea există doar la nivel rațional, Ea există doar la nivelul minții și nu are puterea să transforme. Isus e Dragoste. Așa e și cu Eminescu. Autorul cărții continuă să ne prezinte în trepte toți acești ani scurși de la așa-zisa revoluție din '89 înapoi din poziția observatorului internațional, el locuind deja în Statele Unite de unde privește și ne derulează imaginile evenimentelor care au străbătut întreaga planetă și s-au unit cu cele planetare hrănindu-se parcă-ntr-o singură. Cartea e o adevărată făclie care pune lumina în multe dintre evenimentele ce au loc azi pe glob. Luminează mare parte din nedumeririle pe care le avem vizavi de știrile ce ne sunt băgate acum pe gât de mass-media internațională atât de bine controlată și manipulată de stăpânii lumii. Nemoianu nu este doar un bun observator, el este și un clarvăzător și analist al Globalismului și al urmărilor acestuia atenționându-ne că „...vom fi arși fără milă, dar vom învinge”, și continuă: „Imperiile care cad..., mai înainte de prăbușirea finală sunt de o violență feroce de fiară rănită, spumegă, mint, se contrazic, se grăbesc spre dezastru”.

Pe cititorul de azi preocupat de lupta zilnică cu existența, lucrarea lui Nemoianu îl încurajează și îl pune la curent cu stările de fapt din lume și de acasă; citindu-o, aduci claritate în vacarmul creat de explozia informațiilor cu care ești bombardat din toate părțile și îți faci loc astfel pentru tihnă, credință și speranță.

„Modelul existențial românesc este străvechi, practic post-edenic și el nu este în nimic inferior altor modele existente”. Scriind astfel, Nemoianu îți lasă în amintire mai multă înțelegere pentru român. Îți înțelegi gândirea, expresia sufletului și a rostului vieții, realizezi de ce el este așa cum este, mândru și falnic precum Ceahlăul, și înveți că pe Pământ cultura unui neam se îmbogățește doar în libertate. Scriitorul Alexandru Nemoianu ESTE UN VAS VREDNIC! El își încheie incursiunea ca un bun român și credincios ce este: cu Dumnezeu, care în nesfârșita lui înțelepciune și bunătate, îi așteaptă pe toți, cei vrednici să primească desăvârșirea. AMIN!

Ben Todică (Australia)

Întâlnirea dintre marile spirite

Nu știu ce mă face să cred – s-ar putea să mă aflu în eroare – că întâlnirea intelectuală și spirituală dintre Artur Silvestri și Alexandru Nemoianu, amândoi spirite profund creștine, de o extinsă cultură și animate de dragostea fundamentală pentru tiparele neamului, pentru tradiție și credință, nu știu ce mă face să cred, zic, că întâlnirea dintre cei doi mari oameni a avut loc mai întâi on-line? Repet, s-ar putea să greșesc. Cert este că „dialogul” în care unul dintre cei doi, respectiv Artur Silvestri, este aparent absent, s-a întrupat într-o carte în care frumusețea gândurilor și puritatea stărilor sufletești sunt de necontestat. Este vorba de o carte specială apărută la Carpathia Press, în 2005, și intitulată profetic „Semnele vremii. *Gânduri șoptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlău*”. Cine să fie misteriosul Frate Gavriil? Așa după cum aflăm din prefața cărții, semnată de Artur Silvestri și intitulată *Fragmente dintr-un pateric*, Fratele Gavriil nu e altul decât însuși Artur Silvestri, cel căruia i se adresează **gândurile șoptite** ale lui Alexandru Nemoianu. Cartea este constituită, așadar, din această suită de gânduri ce par a fi și cred că sunt cu adevărat răspunsul dat altor gânduri, pe care doar le intuim ca fiind, evident, cele ale Fratelui Gavriil. Iată de ce vorbeam la început despre un dialog. De fapt, este vorba, mai curând, despre o comuniune de gândire și de simțire, despre o trăire în spirit. Care sunt gândurile cele mai frecvente care revin în carte ca un leitmotiv dintr-un cântec

străvechi, cântat în surdină în fața limbilor de foc din vatra strămoșească? Sunt cele legate de tiparele sacre ale ideii de neam, de tradiție, de credință și de pământul care ne naște și de care nu ne putem rupe, fără a sângera sufletește. Mai sunt prezente în carte, printre altele, și îngrijorările gânditorului singuratic, dar nu singur, legate de „semnele vremii”, legate de înmulțirea agresivă a profesioniștilor anticreștini și antinaționali. Multe dintre ideile de aici se regăsesc, alături de altele, și în celelalte cărți ale autorului. Am ales să spun câteva vorbe despre această carte pentru rostirea smerită, pentru gândurile șoptite uneori ca o povață înțeleaptă, alteori ca o rugăciune, iar uneori cu sfântă și îndreptățită mânie, întotdeauna însă cu simțul adevărului și cu gustul dreptății.

Nastasia Maniu

Apropos de... Fragmente din vremea persecuțiilor

Am citit cu deosebit interes volumul scris de Alexandru Nemoianu „Fragmente din vremea persecuțiilor”, prefațat de Artur Silvestri. Am trecut prin carte ca printr-o cunoscută incintă, multe chestiuni scrise de „înstrăinatul” român-american fiindu-mi prea cunoscute atât dinlăuntru cât și din afara lor. Așa cum autorul însuși recunoaște, ca și onorabilul prefațator, volumul însumează puncte de vedere cu care, în cea mai mare parte a lor, nu ai cum să nu fii de acord. Felicitări!

Eu mi-am permis luxul să „frunzăresc” această carte (pe internet, de bună seamă) și să amintesc cele patru capitole ale cărții, împreună cu subcapitolele acesteia. Așadar: capitolul I, „*Lucrarea răului*”, cu subcapitolele „*Modelul cartaginez*”, „*Modelele repetitive ale răului*”, „*Cine seamănă vânt...*”, „*Începutul unor „vremuri de plumb” și un „pumn de oameni*”, „*Simptome și putreziciune*”, „*Note despre imperiu*”, „*Un simptom duhovnicesc*”, „*Dixi et salvavi animam meam*”; capitolul al II-lea „*Noua „mantră” și „marginea imperiului*”, cu subcapitolele „*Din nou despre globalizare*”, „*Ideologia descurajării*”; un simptom, „*Ideologia descurajării*” și „*A treia Europă*”, „*Sistema diavolului*”, „*Jigodia*”, „*Relațiile dintre „diasporă” și „țara veche*”; o opinie, „*Un „gen nedeterminat*”, „*Prigoană nouă pornită împotriva bisericii ortodoxe*”, „*Vierme puturos*”, „*Emanoil Gojdu și „Fundăția Gojdu”* – (între altele, amintesc faptul că eu am lucrat, ca ziarist în Deva, locuind nu departe de cartierul Gojdu, prilej cu care mă obișnuisem să cunosc o mulțime de „amănunte” despre macedo-românul orădean Emanoil Gojdu), „*Cu diavolul nu se intră în dialog*”; capitolul al III-lea „*Retragerea la munte și în calitate*”, cu subcapitolele „*Despre stăpânire*”, „*uzurpări*” și „*calea*”

nesmintită”, *Întemeierea pe credința în bine, Ajutorul de la Dumnezeu, Istoria ca o doină, Pângărirea Ceahlăului, Gânduri despre români de azi și de mâine, „Europa neamurilor”, Iluzia tranzacționistă, „In hoc signo vincens!”*, *Cazul Basarabiei* (în mijlocul basarabenilor am petrecut și eu o lună întreagă la început de an 1990, fiind delegat de către ROMPRES la Agenția de Presa MOLDOVAPRES pentru a-i ajuta pe ai mei colegi să „urnească” noua agenție de presă a Republicii Moldova, împiedicându-mă de o mulțime de „rămășițe” rusești, inclusiv de stăpânirea lor prin unitățile economice), *Biserica română în America, Despre făpturi „loc” și natură, Recunoașterea istoriei românești în întregul ei multimilenar; Muntele!, „În afara gloriei”. Câteva gânduri, Colecții și amintiri și biruințe, Adevărul vă va face liberi, Contra acelor „dogme” ale puterii întunericului, Pentru ca să putem fi una, De fapt, un început* (apropos de revista „Viața de pretutindeni” din Arad, Sabin Bodea și soața sa au ajuns cu ea la nr. 31-35 în decembrie 2007, și bine au făcut!), *Cred că asta are importanță... Începe să vorbească majoritatea semnificativă, Monografia localității Prigor, Un text mai puțin cunoscut al părintelui Nicolae Steinhard de la Rohia, Vitalitatea „neamurilor”, Moșul Gheorghe Lazăr din Șugag* (pe unde-am reportericit și eu prin anii 1960-1970, cu autobuzele, pe jos prin satele ardelenesti din fosta regiune Hunedoara, apoi Alba, Hd., Sibiu), *„Vederea lucrurilor în dimensiunea lor veșnică”, Gânduri răzlete, Valoarea mântuitoare a tradiției*, capitolul al IV-lea *Un „epilog deschis”* cu subcapitolul *Basmele românești și sfârșitul Bizanțului: o posibilă legătură*. Am citit, desigur, și opiniile exprimate despre operă și autor de către Dimitrie Grama – Danemarca, Augustin Macarie, Antonia Iliescu – Belgia.

Făcând o recapitulare, pot afirma fără dreptul de a greși, că m-am delectat, pe alocuri chiar m-am instruit. A fost o plăcere, ce mai încoa-și-ncolo. Aș avea, totuși, o simplă observație: nu cumva „afirmația” din titlu „Din vremea persecuțiilor” este puțin cam forțată? În cazul că domnul Alexandru Nemoianu este de o altă părere, îmi fac *mea culpa*.

Trăir-ați sănătoși cu toții!

Prof. Aurel David,

călărășean prin adopție, buzoian prin naștere

20 aprilie 2008, de Florii

Turnul de veghe din America

Alexandru Nemoianu, deși trăiește în SUA din 1985, ne arată, prin ceea ce scrie în „Fragmente din vremea persecuțiilor” că este mai prezent în ființa neamului decât mulți dintre concetățenii noștri

care n-au părăsit niciodată, fizic vorbind, granițele României, ceea ce demonstrează, încă odată, că a fi român și a simți românește nu ține neapărat de un anumit loc geografic. Eseurile sale adunate în această carte (Editura Carpathia Press, 2007) deși scrise în 2006 sunt și astăzi tot atât de actuale ca în urmă cu doi ani, ba mai mult, acutizarea pericolelor de tot felul, face ca firească atenționare de ieri a autorului să devină semnalul de alarmă de astăzi. Alexandru Nemoianu ne arată limpede că riscăm să dispărem, ca popor, în borșul european care se pregătește în cazanul globalizării, dacă nu vom ști să ne păstrăm limba, obiceiurile, tradițiile strămoșești, valorile creștine, natura dăruită de Dumnezeu. În fața elitelor românești (așa-zise elite) căzute în extaz față de modelul european și american de dezvoltare, Alexandru Nemoianu vine și spune: „rămâneți voi înșivă, dezvoltați economia dar să nu vă uscați sufletește, nu vă ploconiiți către puterile zilei – UE și NATO – cinstiți cu evlavie pe părinții voștri!” Multe dintre temele abordate în eseuri ar putea să ducă, dacă ar exista și cadrul adecvat, la dezbateri mai ample în cultura românească de astăzi, pentru a ne regăsi busola pierdută. „Fragmente din vremea persecuțiilor” este o carte frumoasă, o carte-document scrisă cu înțelepciunea „peregrinului valah” care, spre cinstea sa, nu și-a uitat niciodată neamului și valorile căruia îi aparține.

Gheorghe Șeitan

Omul și scriitorul, ca un dram de Dumnezeire

Pe Alexandru Nemoianu, din Statele Unite ale Americii, nu-l cunosc personal ci din scris.

Am găsit în scrisul său un amestec de sobrietate și erudiție, îngemănate cu o patimă riguros calculată și trăită, ca să nu știrbească echilibrul interior. Ne-a bucurat mult prezența Domniei-Sale în paginile revistei noastre, laudându-ne – atât cât îi stă bine unui om de bun-simț – cu această prezență, punându-l alături de alte zeci și zeci de nume de primă mână din cele patru zări. Îi datorăm prezența- și cunoașterea -cărțurarului Artur Silvestri, cel care a făcut ca vrerea noastră literară, legată de revista „Viața de pretutindeni”, să devină un fenomen, unind inimile românilor de aici cu ale celor care, mânați de aripa destinului, se uită cu ochii spre Cer și-l imploră pe Dumnezeu să-i dea culoarea celui de acasă, făcând lacrimile dorului mai calde, mai sărace în oftat.

Acum, când s-a rotit de 60 de ori cu Pământul în jurul Soarelui – ca să-l parafralez pe neuitatul și iubitul Nichita Stănescu – îi urez prietenului nostru în cuget și simțire, Alexandru Nemoianu, să biciuiască timpul cu metafore și cuvinte demne de urmat mulți ani

de acum înainte, într-o minte limpede și clară până când scara către Cer se va auri spre vrerea lui Dumnezeu.

Sabin Bodea,

director al revistei „*Viața de pretutindeni*”,
„*Viața arădeană*” și al Editurii „*Viața arădeană*”

Cărțile Kerigmei

Din familia radicalismului creștin, însă în notă națională – radicalismul acela bun al principiilor și doctrinei, al severității conștiinței teoretice, legitimat la noi de Mircea Vulcănescu și Petre Țuțea – face parte și învățatul român Alexandru Nemoianu, autoexilat, în anii 80, în Statele Unite. Omul religios, așadar, mai întâi: cărturarului și artistului din speță, ne încredințează aci Petre Țuțea, fiindu-le îngăduite deopotrivă mișcarea spirituală în timp și spațiu și „situarea platonico-creștină, supratemporală și supraspațială”, privilegiul, adică, de a trăi în libertate „inactualitatea mistică”. În viziunea lui, a gânditorului creștin prin urmare, pe care-l reprezintă în opera sa și Alexandru Nemoianu, omul religios trebuie gândit „în triumfiul: Dumnezeu, om și natură, în care domină Sacrul, adică realul atotcuprinzător, cauza unică a tuturor lucrurilor”. Despre „naționalismul integral”, Alexandru Nemoianu va fi convins, din nou ca Petre Țuțea, că nu este decât „marșul istoric” al „întregului național” – în caz fiind cunoscută, fără îndoială, celebra zicere a marelui gânditor referitoare la confiscarea, prin decret divin (cum spunea el), a calității sale de român: dacă anularea aceea s-ar produce, nu ar mai găsi, clătînându-se ca bețivul intratabil, drumul spre casă, ar șerpui va să zică în indistinția căutării perpetue și zadarnice.

Autor încă din deceniul 9, în formulă personală sau în colaborare (în limbile română și engleză), scrierile istoricului și gânditorului sunt remarcabile îndeosebi după intrarea în noul secol. Adoptând fragmentarismul, mai degrabă (a remarcat bine criticul cunoscut) aspectul sapiențial, scrierile din această etapă târzie ale lui Alexandru Nemoianu (de pildă **Gânduri șoptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlău, urmate de Trei adaosuri și Fragmente din vremea persecuțiilor**, ambele apărute la Editura Carpathia Press, în 2005 și 2007) învederează câteva memorabile *mesaje doctrinare*, doctrina propriu-zisă (care, pare-se, va continua) așezându-se în literă, cum se vede, în urma observațiilor și cercetărilor anterioare. Într-o *Prefață* la **Gânduri șoptite...**, inspirat intitulată *Fragmente dintr-un Pateric*, criticul evocat în trecere mai sus, Artur Silvestri subliniază originalitatea perspectivei antropologice a lui Alexandru Nemoianu

(integrabilă, apreciază el, *profetismului autohtonist* practicat de Hașdeu, Iorga și N.Densușianu), delimitând în lucrarea doctrinară a acestuia ideea de *Tradiție*, capitală, așa spune și eu, în definirea *omului românesc*. Substanța cărții, dezvăluiri dintr-un strat de meditații tainice, comparabile – zice comentatorul – „povețelor de Pateric”, va îndemna totdeauna la deslușirea, în actualitatea noastră stăpânită de grelele incertitudini ale vremurilor de tot soiul, a *sensului tradiției*; o clarificare necesară spre împlinirea așteptată a vremii. „Tradiția este un dat – scrie în termeni fără rest Alexandru Nemoianu, relegând dialectica acesteia de destinul nemișcat al naționalului – și alcătuiește pecetea individualității și a persoanelor care alcătuiesc un Neam și a Neamului în întregul său.” Și continuă, absolut admirabil: „Tradiția Neamului căruia îi aparții este nu o obligativitate ci o stare naturală”. „Într-o înțelegere mai largă, Tradiția este cea care ne face să fim, de fapt să devenim ceea ce din început am și fost (am fost lăsați să fim). (...) Tradiția transcende starea imediată și încorporează pe cei care suntem, cei care am fost și cei care vor să fie în Neam.” În spiritul „identității de neam” (care este „expresia identității din veșnicie”) pot fi îndreptățite și, așa-zicând, „erezii” istoriografice, de esență „originistă”, de exemplu viziunile mirabile densușiene, ce au produs până azi controversă și neînțelegere. Alexandru Nemoianu îl „justifică”, așadar, pe N.Densușianu în chipul următor (considerând neașteptat, însă în linia unui gând tare, că temeiul creației dumnezeiești e *originalitatea*): „...este singurul care a înțeles ceva din esența Neamului Românesc. Ceea ce spune el este de fapt o poveste și un mit de inițiere. Tot ce este important în lume se află inclus în Neamul Românesc dar exprimat unic. Este și asta semn al lucrării veșniciei și Divinului. Esența lucrării divine este originalitatea (nici o frunză, nici un fir de iarbă nu este «simetric», identic cu altul) iar a negativității pure – imitarea, maimuțarea.”

Formula de a comunica, acum, a lui Alexandru Nemoianu (remarcă Artur Silvestri, care mai observă și că el e *Fratele Gavriil*, căruia i s-au trimis aceste „gânduri șoptite”) a schimbat exegeza de text, comentariul acribios pe literă și rostire, pe, în fine, „conținuturile presimțite” cu (expresia e, iată, cuceritoare), „speciile de zidire sufletească”: apoftegmele, omiliile, pilduirea. **Gânduri șoptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlău** sunt crâmpoșele misterioase ce țin – scrie mai departe criticul – de „un gen profetic”, de o despachetare vizionară a spiritului. Autorul propovăduiește fără larmă, în tihna credinței împlinite, iar zicerile sale povățuitoare s-au adunat într-o carte kerigmatică.

Înainte de a purcede la o identificare și tipologizare (modelare) a răului, a *prigoanei*, **Fragmente din vremea persecuțiilor** dă seama, ne încredințează Artur Silvestri, de un alt model: *modelul existențial românesc* (la o posibilă sugestie, am impresia, din Mircea Vulcănescu). Autorul își expune totodată – afirmă criticul (vezi prefața *Două modele de „Reconquista“: „păstor” și „sămânță”*) – „sensul acțiunii intelectuale și metoda de gândire”, ca și cele „trei idei capitale” ce ar „împânzi” opera lui Alexandru Nemoianu încă de la trezirea ei „la realitatea metafizică”. Acestea ar fi: „Imperiul ca esență a răului”, proiectarea lui la margine sau „efectul de colonie” (în termenii *tiers-mondismului* practicat, între alții, de belgianul Francis Dessart) și, apoi, răspunsul, reacția – sau „enigma prin Neamuri”, cum a numit-o, iluminat, Artur Silvestri”; o *conquista*, cu termenul utilizat de catolici, și, pe urmă, o *reconquista* (spre a-l cita încă o dată pe același Fr. Dessart). Firește, după Alexandru Nemoianu, dar și după opinia comentatorului său, importantă este riposta. Altfel spus, recucerirea. Cu puțință – dacă rezumăm - a fi realizată nu atât prin „iradiere” (*doctrina Păstorului înțelept*), cât, mai degrabă, prin așa-numitele *semințe* („soluția miraculoasă și tainică: aceasta moare pentru a face grâul să rodească în viitorul nesfârșit și binecuvântat”). Dar, revenind, să vedem ce este cu modelul prigoanei, cu modelul răului. Există mai întâi *modelele imperiale*, mai multe, desigur, în istorie, dar pe spațiu restrâns, de exemplu numai în zona mediteraneeană (dar și în America, „prin extensie logică”), sunt numai două: unul bazat pe extinderea de principii și altul întemeiat pe pragmatism, pe materialism și câștig imediat, pe eficiență. Primul ar fi *modelul Romei* – dedicat adevărului și binelui („și oricât balast au pus peste activitățile omenești aceste idealuri nu s-au putut șterge”, rămân). „Finalmente, ideea Romei, împreună cu tradiția iudaică au alcătuit modelul creștin”, scrie Alexandru Nemoianu. Al doilea model (construit de regulă de coloniști, de locuitorii din Tyr și Sidon, de închinătorii la Baal și la Moloch) este *modelul cartaginez* – unul al imperiului mercantil ce va ajunge să fie „urât atât de către iudei, cât și de către romani”, din această ostilitate colectivă producându-se ulterior „sinteza dintre iudaism și Roma”, în „forma *modelului bizantin*”. Astăzi modelul cartaginez supraviețuiește, conform lui Alexandru Nemoianu, în economiile consumiste, globaliste etc.

Reacția la acestea, prin urmare răspunsul ce se poate da răului ar depinde, dacă am înțeles bine, de trezirea *seminței*. Rezumând și comentând ideile din cartea lui Alexandru Nemoianu, Artur Silvestri crede că la noi „nucleu, celulă ori «sămânță» sunt orice idei ce se depozitează în loc protejat sau «paralel» care, fără să fie numai

«biblioteci» mărunte, de sat, de mânăstire ori de școli orășenești nebăgate de seamă, pot să ajungă (...) în planul «cărților vorbite», regăsind folklorul, anonimul și eposul nostru fundamental ce a îngăduit perpetuare nu doar de istorie a Locului ci și de lege arhaică, de «obicei al pământului». Am ajuns, iată, la „oamenii locului”, la ființa – cum scriam și eu într-o carte din 1990 – care e numai deodată cu spiritul locului, cu vatra și *acasa*, ea neființând adică în absența locului (vezi **Ființă și Loc**). „Existând oameni ai locului (comentează, în *Prefață*, Artur Silvestri un fragment din Alexandru Nemoianu), dispariția «duhului» s-ar produce numai odată cu «ultimul om» ori și dacă acesta va dispărea, «rasial», odată cu dispariția «limbii» ori a «ultimei cărți». Și nici atunci. Căci dacă «Locul» poartă în sine un fel de a se «întipări» în ființele ce-l «locuiesc», rezultă că puterea de a lăsa «aceeași urmă» în orice creatură ce îl întrebuițează va triumfa, indiferent când și în ce forme”.

A.I. Brumaru

Mai mult o esență decât o carte

Chiar titlul acestei cărți (**„Semnele Vremii. Gânduri șoptite către Fratele Gavriil de pe Ceahlau”**) ne aduce în minte amintirea unor izvoare ale tradiției noastre românești, de cunoștințe, de experiențe de viață ce vin din și prin infinita cale existențială a modelului românesc, care nu rareori egală dacă nu chiar întrecea așa-zisul modernism științific. Autorul cărții, dl. Alexandru Nemoianu descoperă mai mult adevăr purtat în contextual milenar al tradiției neamului, asigurat prin purtătorii acesteia, pentru că „*Tradiția este o entitate vie, care trebuie înțeleasă și pentru a fi înțeleasă trebuie trăită*”. („Semnele vremii”, pag. 7)

Despre autorul cărții, date biografice, studii, etc., a făcut referiri dl. Artur Silvestri în prefața cărții, dând la iveală valoarea unui om de seamă, istoric, arheolog, muzeolog. Pot doar să recunosc cu plăcere, ca într-un schimb de scrisori electronice, realizasem cu dl. Alexandru Nemoianu un schimb de salutări frățești, dându-mi astfel posibilitatea să descopăr un om ales, care împarte aceeași soartă ca a mea, adică cea a emigrantului român.

Pentru cartea domniei sale, am o aplecare mai viu simțită în îndemnul meu înspre cărți, deoarece prea eram legat prin intuiții și imaginații, prin realitatea propriei mele vieți, de ideile practice, profetice și vizionare ale autorului, idei așezate sub acest titlu sugestiv „Semnele Vremii”. Semnele vremii sunt multe dar omul nu ia seama, și ce este mai interesant este că omul voit nu ascultă glasul

sfânt adus de catastrofele naturale, dar nici de cel al credinței în care propriul spirit se zbate, vrea doar îmbuibare și împlinirea poftelor trupești, animalice, atât. Asta nu e însă fericirea cea adevărată.

„Ca și potopul, căldurile sunt semn al unei manii binecuvântate având de scop smerirea” ne spune profetic borloveanul nostru din America. În același timp, eu priveam la albinele mele din Australia care rătăceau calea stupinei lor datorită dezorientării create de posibile răsuciri polare ale electromagnetismului cosmic.

Clima vorbește dar omul nu ascultă. Dar de cine ascultă omul care-și părăsește tradiția neamului său? Va învăța tradiția altui neam? Asta înseamnă renunțare la identitatea ta românească. Au alte popoare o istorie și o tradiție existențială mai adâncă în timp și vremuri decât cea a Daciei, a României, în acest spațiu carpato-dunărean?

Cartea aceasta o asemui unei oglinde în care ne privim într-o imagine tridimensională, fiindcă acest intelectual robust și tradiționalist desăvârșit Alexandru Nemoianu, trece peste fruntea istoriilor de interese și spune, citez: „În istoriografia și antropologia românească există, de vreo trei sute de ani, o fascinație cu «modelele» la modă. Această înclinație are mereu urmări tragice. Dacă un Neam renunță la identitatea sa, la modelul lui existențial, trecerea fizică în subjugare și irelevanță nu mai este decât un detaliu în așteptare și așteptare scurtă. Cred că această obsesie, cu modelele la modă, poate fi cel mai bine ilustrată de împrejurarea ca un dezastru istoric, cucerirea romană, a fost prezentată ca «certificat de naștere» al Neamului Românesc. Iar această obsesie cu «modelele» la modă, a generat și prăpastia dintre ceea ce este real și autentic în lumea românească și formele suprapuse, între ele și «statul».” (ibidem. pag. 11)

Se desprind apoi idei, una după alta, care trebuiesc descoperite și readuse specificului nostru, tradiției noastre românești. Am avut întotdeauna convingerea mea anume despre folclorul românesc ca fiind drept izvorul cel mai autentic în care se reflectă sufletul și geniul acestui neam dacic românesc. Acum, mi-am mai adăugat o convingere, și anume, încadrarea acestuia (folclorul) în marea și străvechea **tradiție** existențială românească, fiindcă tradiția unui popor este nemuritoare. La grele încercări, suferințe, adusă până la gura prăpastiei, tradiția se poate „strânge până la esență, care este indestructibilă”, dar stă mereu în același duh, iar când condițiile optime revin, aceasta se reface cu vioiciune. De aceea, tradiția „**nu cade niciodată**”. (ibidem. pag. 8)

Dar, emigranți fiind, atât autorul cărții cât și eu, cititorul, avem mai mare apăsare sufletească prin ruperea de locul natal, locul unde tradiția s-a legat cu glia, iar noi, cei plecați prin lume cu „țara în

traistă“, ducem parcă mai dureros dorul de acea specifică, simplă și sfântă viață românească de acasă.

Ce e rău și ce e bine, care de la cine vine, nu este un mister pentru românul de rând; mai ales citind cartea „Semnele Vremii“, vom descoperi lupi ajunși păstori la oile Domnului, numai că „Păstorul cel bun“, va căuta și de oaia rătăcită să nu fie sfâșiată. Iar Cel de Sus, nu m-a lăsat nici pe mine pradă viselor modelelor altora.

Din locul acela sfânt, de unde atârnă însăși tradiția Neamului Românesc, mi se spunea, în singurătate și lacrimă: „nu răspunde bârfitorilor tăi, dacă te știi curat, nu încerca nici măcar a te apăra“. Dreptul la replică, auzi vorbă, e în fapt incitarea și mai crudă a certurilor. Eram fericit în munca mea și sunt și azi, mă rog în familie când nu mă vede nimeni, mă rog și pentru bolnavii de invidie să pună Dumnezeu dragoste în inima lor, căci eu nu îi urăsc, iar Dumnezeu cunoaște sufletele fiecăruia. Așa am dus-o ani mulți în Australia, luminat de raza ce vine de la Cel Drept. Citind acum cartea profetică și savantă a istoricului Alexandru Nemoianu, mi s-a confirmat încă odată deplina convingere că primeam prin duh îndemnul Dumnezeesc în a mă comporta și conduce familia mea. „Semnele vremii“ sub care trăim, alegându-ne singuri binele sau răul, având libertatea, nu fără responsabilitate, dată de Dumnezeu Neamurilor, mi-au fost întotdeauna înțelepciunea, dar cu multe lacrimi știute doar de mine și Maica cea Sfântă. Batjocorat și fericit, îmi zicea duhul, exact ce scrie azi autorul savant în cartea sa: „Este absolută pierdere de vreme și din tot sufletul nădăjduiesc să nu vă lăsați prins în capcană, să «explicați». Este un lucru elementar: cu necuratul nu se intră în dialog. Elementar. O altă greșeală funestă ar fi să căutați să vă «apărați». Nu intrați în defensivă! Cui să vă cereți «scuze»? Unor oameni care știu doar să mintă? A căror obraji pot fi înroșiți doar cu palmele?“ (ibidem pag. 30)

Dumnezeule, cât adevăr găsesc eu, căci despre mine vorbesc, conștiința mea prinde rezonanța expresiei fratelui de pe alt continent. Dar profeticul autor, dl. Nemoianu, duce mai departe această carte a semnelor vremii, asigurându-ne prin viziune divină, că toate aceste suferințe, fragmentări în grupurile și societățile românești, rămân în realitate în unire pe fondul veșniciei tradiției existențiale românești, care este indestructibilă, fiind o lucrare Divină. Ceea ce omul creează nu capătă pecetea veșniciei. Cad împărățiile, cad marii regi și castelele lor, dar nimic, fie și un fir de iarbă, ce-i lucrarea lui Dumnezeu nu va cădea, poartă pecetea veșniciei. Și omul de bună seamă poartă pecetea veșniciei, prin perpetua procreare, darul începturilor având pecetea veșniciei. Păcatul vine prin neatenția

noastră, când omul nu privește cinstit și cu grijă ce e rău și ce e bine, căci și acestea au pecetea veșniciei.

Nici românul, nici vecinii lui apropiați sau mai îndepărtați nu sunt creații aparte, ci ies din aceeași iubire și dragoste dumnezeiască, numai că flămânzenia după acele promisiuni de mărire ale anticristului, au dus pe multe capete conducătoare la rătăcire, la pierderea iubirei și dragostei dintre ei în primul rând, vărsând apoi otrava răutății între mulțimile neamurilor pe care le conduc. Vremurile scurse de-a lungul istoriilor au purtat întotdeauna semnele indicatoare ale credinței celei salvatoare, dar diavolul a corupt iubirea schimbând direcția indicatoarelor înspre deșertăciunile mândriilor și aurului, supărând însăși pe Tatăl Cel Ceresc, care ne-a dat viață!

Rețin din cartea dlui Alexandru Nemoianu încă o idee, pe care o explic prin experiența proprie, citez: „Cred că există cel puțin trei stări ce nu pot fi distruse: **persoana, familia și neamul**. Atingerea distructivă a uneia dintre ele poate avea și, mai întotdeauna, are efecte distrugătoare. Chiar și atunci când ea s-ar face involuntar, din prostie“. (ibidem pag. 9)

Așadar, o acțiune neprielnică, poate penetra și disturba pacea familiei, dar greșeala, în acest caz, pare să aparțină ambelor părți – binelui și răului. Singura salvatoare are să fie totuși tradiția, mai ales cea creștină. Știam de la părinți un adevăr după care mi-am ghidat viața familială și anume: „căsătoria nu este o joacă ci este o taină sfântă, căci prin ea se împlinește darul harului sfânt dat omeniilor nepieritoare.“

Pot spune fără să greșesc că această scriere a dlui Alexandru Nemoianu este mai mult o esență decât o carte; o esență a unor studii largi și experiențe a unei vieți trăite la temperaturi înalte, cum de altfel autorul se destăinuie celor apropiați, dar mai ales în cărțile publicate de-a lungul anilor. Citind această carte – capodoperă, aș zice – te vei regăsi legat vechiului arhetip românesc, pe care noi îl apărăm de milenii, căci nu este nicidecum un model nou cu care abia ce ieșim în lume!

O recomand tuturor Românilor!

Ioan Miclău (Australia), 2008

DOUĂ ESEURI DE ARTUR SILVESTRI

Fragmente dintr-un pateric

Încă prea puțin prețuit precum ar îngădui opera ce ne-a dat și înzestrarea rarissimă de scriitor profetic și de înțelept, Alexandru Nemoianu constituie în sine o apariție stranie și ilustrează un destin neobișnuit. Formația intelectuală se produce în România, prin studii în istorie și arheologie și, deopotrivă, prin cercetare arheologică și în muzeografie; acestea îi asigură o pregătire solidă și perspective noi față de „știința oficială”, pe care adeseori savantul o pune sub semnul întrebării și îi constituie „alternative”.

Stabilit în 1982 în SUA, Alexandru Nemoianu își dezvoltă treptat și într-o manieră inedită viziunea față de cultura română și, în același timp, și o perspectivă antropologică insolită, unde participarea ideii de Tradiție este capitală. Obârșiile culturale, definite de o substanță polimorfă – unde intră bizantinătate, etnografie, „tradiție culturală” și „istoriografică eretică” (în sensul unui anumit profetism autohtonist, de felul lui Hașdeu, Iorga sau Nicolae Densusianu) contribuie în chip hotărâtor la această conformație de maturitate.

Opera esențială apare oarecum târziu dar este cu atât mai bine așezată cu cât dibuirile „de tinerețe” sunt puține și nesemnificative. Dar când apare, se înșiruie, rând pe rând, câteva din cărțile „mari” ale scriitorului, precum „Borloveni” (1999), „București. Puccini 4 și împrejurimi” (2000), „Acum” (2004) „Treziri” (2005) și mai cu seamă cele două volume capitale, ce modifică poziția autorului în literatura română și revelează direcția culturală de înfăptuitor, confirmând „sensul tradiției” și caracterul ei de „lucrare în nevăzut”: „Întâmplări și vise” (2002) și „Tărâmurii” (2003). Formula lor eseistică este de o izbitoare originalitate iar aspectul sapiențial sporește de la un episod la altul. Căci această literatură nu doar că izvorăște, prin substanță, din Tradiție ci și o exemplifică în modul literar ce se agregă. Aceasta este materia ireductibilă însă opera nu se rezumă numai la atât. Alte contribuții, ce au valoarea lor, sunt dedicate istoriei „românului american”: „History of the United Romanian Society; Istoria Societății Unirea Românilor” (1995, în colaborare cu Eugene S. Raica), „Cuvinte despre românii-americani (I-II), (1997-1999) și „În America, la Vatră Românească” (2001). Sunt cercetări ce anticipează teoriile recente privitoare la „Noul Român”, a căror însemnătate

se va întări cu cât vremurile vor părea mai nedeslușite și trebuința de certitudini se va arăta mai stăruitor.

Cartea de față este o culegere de „gânduri tainice”, în felul unor „povețe de Pateric” și adaugă la trăsăturile sapiențiale ale acestei opere o contribuție de strat secret. Ea va fi înțeleasă astăzi dar și mâine, când se va prețui din ce în ce mai mult. M-am gândit întâia oară, cu o oarecare vreme în urmă, că o carte de acest fel ar putea fi posibilă; era cred că în miezul iernii trecute, după ce încheiasem, cu greu, lectura cărților ce promisem de la Alexandru Nemoianu și de la editorul său. Spun „cu greu” fiindcă acestea erau, și sunt, cărți complicate ce se cuprind în mai multe straturi decât ceea ce ni se arată la o prea repede examinare. Cel dintâi este întruchipat de imaginea de suprafață. Privite în aspectul lor exterior, și „Întâmplări și vise” dar și „Tărâmurii” sau „Borloveni” ne apar în felul unor „culegeri” de eseuri, ce conțin reflecții cu tema variată, dizertații abreviate în jurul unei idei sau gânduri cu aparență de înșiruire de note de jurnal, înscrise ca să nu se uite și să se dezvolte mai târziu, când se va putea. Pretutindenii izbitor este, și se observă numaidecât, stilul distins, elegant, având un echilibru ce se traduce prin noblețea frazelor și a cuvintelor, de fapt prin aspectul atipic al formulei de a compune într-o manieră inactuală, clasică, poate chiar „veche”. Rareori, în literatura română, acest timbru „latin” sau „elin” a mai răsunat cu atâta limpezime precum aici și memorabilă este, înainte de toate, lecția pârvaniană, poate însușită ori doar bănuită, fără a se adopta voluntar.

Dar dincolo de acest strat, ce ar fi fost, până la urmă, suficient spre a impune o voce și a întări poziția unei opere în desfășurare, sălășluiesc conținuturile presimțite doar când se privește din acest unghi dar uimitor de puternice și de închegate. Opera însăși, în ceea ce are ea, de fapt, peren și ireductibil, aparține unei categorii ce s-a exprimat abia de câteva ori, la noi, în vremurile mai recente deși există o anumită preistorie ce se cunoaște, din nefericire, prea puțin iar dacă se cunoaște – se ignoră sau uneori chiar se disprețuiește în felul agresiv și ignar ce caracterizează „spiritul creol” la români. Ea este o literatură superior didactică, de povățuire și de îndreptare, aflată în apropierea a ceea ce era, odinioară, „comentariul” bisericesc și exegeza de text sacru dar tradusă în speciile de zidire sufletească, în apoftegmă, în pildă și în omiletică. Aceasta este tradiția celei de-a doua literaturi care, deși la o viziune din avion se dovedește a fi fost capitală prin Nicodim de la Tismana, Varlaam Moțoc, Antim

Ivireanul și Dosoftei, prin Paisie Velicikovski, și a organizat într-un fel tainic stratul cel mai stabil de cultură de la noi, se lasă astăzi deoparte și pare a fi ieșit din istoria vizibilă, unde stăruie heteroclitul secular. Și totuși, această impresie nu-i adevărată. Căci de acolo, din acea materie care, la rândul ei, vine de departe, se orânduie marile ore astrale și opera eponimă ce ne dădură Bălcescu, Alecu Russu, Hașdeu, Eminescu, Pârvan, Iorga, Blaga și G. Călinescu. Aici răsună, cu timbrul enigmatic, de clopot cu bătaie rară ce măsoară timpul veșnic, doctrina „specificului național”.

Aceasta este substrucția din această carte misterioasă dar nu și formula de a comunica. Suntem înaintea unei literaturi ce nici măcar nu își propune a fi „propriu-zis literatură” ci un fel de confesiune șoptită și gând tainic venit de acolo de unde spiritul s-a înălțat atât de sus încât a descrie ceea ce rezultă, prin definiția de gen și de specie estetică, este inadecvat și fără rost. Mai degrabă s-ar putea alătura aceste fragmente – ce parcă vin de la sine – unui gen profetic și unei desfășurări vizionare de mari proporții și dezlegată, prin individul trecător, doar episodic și încifrat. Sunt „pildele” și „vorbirile clarvăzătoare” ce se pronunță arareori, în cuvinte potrivite numai unui anumit înțeles și care se comunică numai atunci când trebuie și cui trebuie să i se spună.

„Gândurile șoptite” adunate aici mie mi s-au trimis căci eu sunt „fratele Gavriil de pe Ceahlău”; de ce sunt acela, poate că voi afla și eu într-o zi.

*Încheiată astăzi, 8 Noiembrie 2005,
de ziua Sfinților Mari Voievozi Mihail și Gavriil*

Două modele de „Reconquista”: „Păstor” și „Sămânță”

Evoluția operei lui Alexandru Nemoianu de după „Semnele vremii” (2005) se produce organic deși cu aparente reformulari ce nu sunt decât aspect superficial peste o înaintare de rău subteran cu izvor ce nu încetează. „Fragmente din vremea persecuțiilor” conține, astfel, eseuri, „însemnări răzlețe” și adnotări datând din anii 2005 și 2006 și doar câteva fiind reluări din volumele anterioare „Întâmplări și Vise”, „Tărâmurii”, „Treziri” și „Acum”; însă acestea nu constituie decât elemente de fundal sau adaosuri pentru o înțelegere nuanțată a poziției intelectuale și a opțiunilor. Direcția de organizare a acestei cărți dezvoltă în mod natural opera de gânditor creștin a lui Alexandru

Nemoianu fiind un punct de vedere nou și articulat asupra „modelului existențial românesc”. Ea arată însă mai apăsător sensul acțiunii intelectuale și metoda de gândire. Dar, la drept vorbind, nici nu a fost dificil ca acestea să se organizeze. Există în doctrina desfășurată aici, ca și în eseistica istoriografică anterioară, trei idei capitale ce împânzesc întreaga creație încă din momentul originar ori al „trezirii” la realitatea metafizică: „Imperiul ca esență a răului”, răsfângerea acestuia „în marginea Împărăției” (sau, cum s-ar zice în termen „tiers-mondist”, „efectul de colonie”) și, în sfârșit, „răspunsul național”, renașterea sau „enigma prin Neamuri”. Acestea indică, în fond, o „tensiune universală” cu început vechi și fenomenologie descrisă abia la o vreme, ce se traduce în formulări cu notorietate precum „corsi i ricorsi” lui Giambattista Vico ori cantemirescul „incrementa atque decrementa”, fiind în ultima analiză principiul catolic de „conquista” ce aduce aproape mecanic recucerirea, „eliberarea, deci „reconquista”. Ele nu încetează acum ci se dezvoltă căci oricât ar avea schemele invocate precedente, azi se manifestă cu un anumit grad de inedit iar „ondulațiunea” exprimată de Vasile Conta (căci la noi există, la rândul ei, o tradiție de gândire în „deal” și „văi” istorice) nu mai apare tot atât de clară precum altădată. „Răul”, așa cum îl denumește pretutindeni autorul în terminologie creștină, se extinde în forme inedite și cu procedări de aparență difuză deși „modelul” rămâne fără nici o îndoială „repetitiv” și inapt a se adapta. În această materie, noutățile sunt aici puține căci, în teorie, despre „Imperiul răului” există o bibliografie impresionantă iar autorul a scris până astăzi cu stăruință și în mai toate cărțile, și dacă ar trebui să fie înfățișată tema în chip exhaustiv ar trebui reluate toate și reproduse încă o dată. Obiectul nu este totuși acesta și atât cât este cuprins aici („specimene” doar, și ilustrații) este proporțional destul căci esența cărții, sau accentul ei, constă în „ideologia reacțiunii” mai mult decât din înfățișarea „vrăjmașului” care trebuie numai „evidențiată” printr-un inventar de „urme distinctive” și doar prin demonstrație sumară ce trebuie „văzută” ca o fotografie fulgerătoare de avertisment.

Esențialul aici îl constituie, așadar, „răspunsul” și mai ales „ceea ce nu piere” fiindcă, de fapt, imobilitatea Arhetipului nu se poate pune la îndoială și desemnează factorul ireductibil și ordonator. Aceasta se înfățișează printr-un complex deopotrivă „simplu” (adică numenal) dar și complicat prin formele diverse și aparent „nelegate” în rețeaua organică subiacentă ce impresionează prin înșiruirea de elemente aproape naturale. „Loc”, sanctuare, „istorie vorbită”, modele populare,

exemplu social contemporan („gospodărisim“), instituții atipice nu obligatoriu de esență folklorică ori derivate pe canal etnologic, sfinți bisericestii și „model cărturăresc“ etc. – nu sunt însă nici noțiunile curente și doar mecanisme de agregare de colectivități ci „principii“ de funcționare ale unei realități enigmatice, străvechi și imutabile ce ne înfrățesc o ipoteză de antropologie „originistă“ uimitor de clară și de pătrunzătoare. Aceasta are un grad categoric de universalitate derivată din însăși esența ei necontestabilă. Nouă este, prin sugestie, aici formula de „reacțiune“ ce va trebui dezvoltată în viitor chiar dacă astăzi însăși metoda de împrăștiere întrebuintată de „răul vrăjmaș“ se dovedește caducă și rudimentară („înlăturând păstorul, se risipește turma“). În această materie, Alexandru Nemoianu invocă „retragerea la munte și în calitate“, formulând ideologia „reconquistei“ într-un fel profetic și prin concept vizionar. Recucerirea înțeleasă de el nu-i, aici, recensământul unei „mișcări“ (care nu există în felul organizat clasic) sau un „inventar de valori“ care, existând, ar lucra prin iradiere (doctrina Păstorului Înțelept) ci mai degrabă niște „categorii de semințe“ care oricând, re-formulate și regăsite, pot relua orice fel de „acțiune în răspuns“. Precedentul istoric există și se evocă. Iată, de pildă, „modelul indienilor pueblo“ despre care Alexandru Nemoianu scrie o pagină memorabilă și „îndrumătoare“. El este tulburător prin efect și trebuie descifrat în misterul regenerativ căci „ștergerea urmelor“ nu a reușit să extragă și „duhul“ sau secretul de întocmire înrădăcinat de unde s-a renăscut, la o vreme, „copacul viguros“ anterior. Astfel încât nu-i fără rost a spune că, în această speță, „retragerea“ s-a produs până la „nucă“ sau până la „celulă“. Aceasta însemnează mecanisme universale verificate. La noi, ca să exemplific, nucleu, celulă ori „sămânță“ sunt orice idei ce se depozitează în loc protejat sau „paralel“ care, fără să fie numai „biblioteci“ mărunte, de sat, de mânăstire ori de școli orășenești nebăgate de seamă, pot să ajungă, numai dacă va fi cazul și dacă vom avea un nou „pârjol al cărților scrise“ (ca în veacurile XI și XII), în planul „cărților vorbite“, regăsind folklorul, anonimatul și eposul nostru fundamental ce a îngăduit perpetuare nu doar de istorie a Locului ci și de lege arhaică, de „obicei al pământului“ și încifrare în utilitar, simbolic și superficial decorativ. Metoda aceasta, „finală“, este cu neputință de a nu se folosi chiar și dacă spațiul de conservare va deveni un simplu „teren imobiliar“ fiindcă, existând „oamenii locului“, dispariția „duhului“ s-ar produce numai odată cu „ultimul om“ ori și dacă acesta va dispărea, „rasial“, odată cu dispariția „limbii“ ori a „ultimei cărți“.

Și nici atunci. Căci dacă „Locul” poartă în sine un fel de a se „întipări” în ființele ce îl „locuiesc”, rezultă că puterea de a lăsa „aceiași urmă” în orice creatură ce îl întrebuițează va triumfa, indiferent când și în ce forme.

Acestea fiind previziunile în negativ (sau doar ipoteza dramatică), rezultă că „tabloul de principii formatoare” va trebui făcut în extensiune, fiind însă aici schițat într-un fel uimitor de clar. El se întinde asupra unor teme cu aparență de simplitate dar cu efect măreț în timp: „locuri sacre”, danii, acțiune cărturărească oricât de mărunță în suprafață dar pătrunzătoare în adâncime, organizare naturală de oameni și formele ei manifestare „reacționară” în celular și în „năvoade”. Materia există prin câteva specimene și în „Fragmente din vremea persecuțiilor”, în „dania” lui Bucur Chiriac, reacționarismul lui Raoul Șorban, cărțile lui Ion Marin Almajan, revistele „eretice”, „românii-americani”, și, de fapt, în tot ceea ce scriitorul denumește „majoritatea semnificativă care începe să vorbească” etc.

Pretutindeni impune o imagine de „realitate din alt timp”, aproape sadovenian, evocând eposul din „Creanga de Aur” și din „Uvar” iar încheierea despre „Bizanț” și „efectul folcloric” la români adaugă o idee privind „acțiunea în lumea paralelă” și „sămânța aruncată prin Neamuri”. De fapt, scriitorul dezvoltă aici – în descriția de acțiune practică și în teorie – ceea ce invocase prin creație în „Semnele Vremii”, unde materia „eretică” și sub-lunară, aparținând „celei de-a doua literaturi”, era ilustrată în chip strălucit. Ecourile vii ale stratului sapiențial venit din străvechime și întruchipat prin episoade cu notă de precădere continuă (de la înțeleptul vremurilor vechi și preotul getic și, mai apoi, de la episcopul-voievod din „mileniul mut” și până la „învățătorii munților” de ieri și de azi) se răsfrâng nu doar în acea literatură de zidire sufletească și povățuire ci și în această eseistică de îndrumare și directivă. Suntem, până la un punct, aproape de „enciclopedismul rustic” al veacului fanariot, când „specificul constituit” se retrăgea în rural și „provincial” dinaintea ocupantului sălbatic ce ar fi năzuit să modifice totul, de la obiceiuri, mod de așezare și de orânduire de populații și până la limbă și cod de a comunica.

De altminteri, „desfășurările de penumbră” sunt întotdeauna înțelese și prețuite și se privesc în termeni de valori inerente care, fiind legitime în absolut, nu cunosc determinarea îngustă față de contextul de orice fel, „oficialități” ori „ideologii dominante” ce determină realitățile superficiale și perisabile. Extragerea sufletului colectiv din contingentul istoric nedeslușit este regulă aici ca și „conservatismul”

demonstrat prin fenomene continui. Teoreticește, „familia de gândire” se revelează numai de câțât. Aceasta reprezintă „substanța medulară” invocată de G. Călinescu prin „regresiunea către arhaic” proprie creației românești de valori în ton major și, deopotrivă, se potrivește cu „personanța” închipuită de Lucian Blaga ori cu „energetismul” lui Vasile Băncilă și cu „protocronismul” descris de Edgar Papu. Atitudinea are universalitate, fiind, la drept vorbind, o varietate de „originism” ce îndrumă culturile orânduite de un puternic simțământ intrinsec al „specificului” care nici măcar nu mai trebuie demonstrat și afirmat ci doar exprimat cu o mai stăruitoare putere în ideea de a recapa dreptul pierdut și a întări uimitoarea diversitate a Creației. În aceasta constă aici reazemul „trezirii”, înțeles ca un proces de inspirație oraculară și de clipa miraculoasă când „istoria enigmatică” se revarsă în „istoria consemnată” și recucerește lumile uzurpate.

Pretutindeni ne impun acum două „modele de Reconquista”; „Pastorul și Sămânța”. Când „pastorul” dispore fără a i se afla substitut, apare „sămânța”, soluția miraculoasă și tainică: aceasta moare pentru a face grâul să rodească în viitorul nesfârșit și binecuvântat.

30 Noiembrie 2006, Sf. Apostol Andrei, Ocrotitorul României

NOTĂ DESPRE AUTORI

• **Anghel Aurel** (n. 1938) Scriitor „târziu”, de un modernism arhaic și polimorf, deopotrivă poet, prozator și eseist, practicant al unui gen de literatură autenticistă. Cărți de versuri pentru copii („*Coșul cu jucării*”, „*Jucăriile vorbesc*”), jurnale de călătorie („*O clipă în cer*”, despre China), istorie locală și morală („*Modelul meu*” dar și „*Casa din vis*”), lirică țărănească de un puternic baroc rural („*La umbra firului de grâu*”), neopsalmist iscusit în „*Cartea Psalmilor în rime*”.

• **Mariana Gurza** (n. 1955) Poetă, editoare și eseistă creștină. Însemnări și reflecții „nobile și sentimentale”, versuri ce combină un material sufletesc neoromantic și metodologie imagistă în cărți reprezentative de poezie cum sunt: „*Paradox sentimental*”, „*Gânduri nocturne*”, „*Lumini și Umbre*”, „*Nevoia de a sfida*”, „*Tăcerea-2002*”, „*Ultimul strigăt*”, „*Șoapte gândite*”.

• **Ioan Miclău** (n. 1940) Scriitor român din Australia. Poet, dramaturg, jurnalist, autor de memorialistică literară, promotor cultural de seamă ca director la revistei de cultura „*Iosif Vulcan*”. Fondator de grupări literare în țara de la Antipozi. Poezie în tematică romantică, dezvoltând un gen de atitudine estetică denumită de autor „armonism”; eseuri de „învățătură”, susținere de idei tradiționale și reacție organicistă. Cărți reprezentative: „*Poezii alese*” (2 vol.) Teatru, „*Fiica Zeiței Vesta*”, nuvelistică.

• **Dimitrie Grama** (n. 1947) Scriitor român din Danemarca. Poet, eseist și filosof, personalitate a medicinei europene. Poezie singulară, de o factură neobișnuită, denumită de autor „cotidianul mistic”. Cărți reprezentative: „*Dă-mi mâna ta, străine!*”, „*Pasărea melancoliei*”, „*Negușătorul de imagini*”, „*Voi lua cu mine noaptea*”, „*Bastian, și alte confesiuni*”.

• **A.I. Brumaru** (n. 1943) Important eseist și filosof al culturii, cu o profundă pregătire de filosof și estetician; orientare „originistă” și existențialistă, cel mai însemnat discipol intelectual al lui Constantin Noica. Cărți importante: „*Ființă și loc*” – eseu, „*Despre ființa românească*” – eseu, „*Ființa muzicală*” – eseu.

• **Cleopatra Lorințiu** (n. 1957) Poetă, prozatoare, jurnalist, „grand reporter”, diplomat, autor cu o excepțională forță de creație. Cărți reprezentative: în poezie – „*Regina cu pași furați*”, „*Peisajul din care lipsesc*”, „*Terasa cu oleandri*”, „*Aproape imaginară*”, „*Vești din Molidia*” (literatură pentru copii), în roman: „*Iubirea nu trece*” și „*Cineva din trecut*” (o carte într-o formulă neobișnuită: poeme și proză). Reportaje lirice în „*Există un limpede loc de amintiri*”.

• **Antonia Iliescu** (n. 1953) Scriitoare româncă din Belgia. Prozatoare, poetă, original cant-autor; scriitor de limbă română și franceză; eseistică remarcabilă prin „trăirism”. Cărți reprezentative: „*Curcubeul cu oameni*”, „*Dora-Dor. Le chemin entre deux portes*”.

• **George Băjenaru** (n. 1938) Scriitor român din SUA, traducător cunoscut în engleză, jurnalist, poet și eseist. Cărți reprezentative: „În umbra nimănui” (poezii, fabule, proză), poet neoromantic în „*Restless Planet – Tulburătoare lume*”, „*O lumină – Poezii de la Dumnezeu*”, „*Între sublim și tragic*” eseuri literare, convorbiri, consemnări; eseistica în „*Cititor în exilul creator*” și „*Evaziuni creatoare*”.

• **Al. Florin Țene** (n. 1942) Poet, critic literar, promotor cultural; eseistică de factură filosofică, hermeneut inspirat și exeget de inspirație fenomenologică. Cărți reprezentative: „*Ochi deschis*”, „*Fuga statuilor*”, „*Nucul dintre două veacuri*”, – versuri, „*Insula viscolului*” – roman, „*Vă somez, Domnule Doctor!*”, teatru.

• **Vasile I. Zărnescu** (n. 1947) Jurnalist (cu pregătire în domeniul filosofiei și sociologiei), politolog dedicat studiului fenomenelor contemporane (globalizare, contra-cultură etc.); redactor-șef „Santinela”, „Justițiarul”.

• **Alexandru Uiuiu** (n. 1962) Prozator, dramaturg, poet, promotor cultural. Cărți reprezentative: „*Felia amară*” (proză), „*Ridicarea în genunchi*” (roman), „*Socrate poetul*” (prozo-poeme), „*Așteptând-o pe Godette*” (teatru), „*Sfășierea sau a doua venire*” (povestiri), „*Țara ascunsă*” (roman în fărâme), „*Zile pe Someș*” (roman).

• **Pavel Panduru** (n. 1947), istoric, promotor cultural și cercetător al „istoriei locale”, eseist în universul tradiției, editor, promotor al culturii străvechimmii. Volume publicate: „*Biserica ortodoxă din Prigor*” (1999), „*Monografia localității Prigor*” (2000), „*Port popular românesc – tradiție istorică și continuitate etno-culturală*” (2007).

• **Ioana Stuparu** (n. 1942) Prozatoare, poetă, eseistă din categoria unui „romantism localist” cu înrâurire etnologică în volumele: „*Clipa de lumină*” și „*Grădina care s-a suit la cer*” ca și în romanul ciclu: „*Damenii de nisip*” (2006).

• **Violeta Ionescu** (n. 1946) Prozatoare, jurnalistă, autoare de studii și cercetări de istorie locală și tematică. Remarcabilă ca romancier pe subiect istoric, unde erudiția uimitoare se dizolvă într-o proză de reconstituire filosofică impresionantă. Cărți reprezentative: „*Vulnerabila uitare*” (proză), „*Biserica Vovidenia Galați*” (co-autor), „*Dioclețian, Fiul lui Jupiter*”, vol. I, roman istoric.

• **Nicolae N. Tomoniu** (n. 1944) jurnalist, istoric în linia „*regionalismului creator*”; studii despre Nicodim de la Tismana (biografie, operă, influențe etc.) și despre istoria ținutului și a Mănăstirii Tismana. Cărți reprezentative: „*Neamul întemeietor al lui Băsărabă*”.

• **Mihaela Malea Stroe** (n. 1957) istoric literar, romancier, specializat în cercetarea literară comparativă. Cărți reprezentative: „*Fătima*” (roman), „*Darie Magheru. Trasee tragice, de la Sisif la Pygmalion*”.

• **Petrică Zamela** (n. 1980) Teolog, istoric, adept al unui profund spirit național-regional (bănățean), în linia „monografismului local”, studiu despre „*Mitropolitul Vasile Lăzărescu al Banatului (1894-1969). Monografie istorică*”.

• **Ben Todică** (n. 1952) Cineast, scriitor și eseist român din Australia. Activitate publicistică remarcabilă; volum reprezentativ: „*Literatura ca instrument*”.

• **Const. Miu** (n. 1957) critic și istoric literar, poet, prozator, autor de monografii tematice despre scriitorii români contemporani remarcabile prin acuitatea observației. Cărți reprezentative: „*Vasile Voiculescu – poet isihast*”, proza din „*Pomana cu dar*”, poezia din „*Corn de lună*”. Eminescolog plin de acribie în „*Terme eminesciene*”.

• **Gheorghe Șeitan** (n. 1949) Etnolog, prozator, istoric cu studii de dacologie ce conturează perspective noi. Cărți reprezentative: „*Se-nvolbura cerul, departe*” (proză), „*Zalmoxis în cântecul bătrânesc*” (important studiu de hermeneutică).

• **Loredana A. Știrbu** (n. 1970) Prozator de formulă post-proustiană. Cărți reprezentative: „*Călătorie în regatul cuvintelor – cameleon*”.

• **Nastasia Maniu** (n. 1950) Poetă și eseistă; evoluție lentă de la un imagism stilizat la o lirică devoționistă și cantabilă. Cărți reprezentative: „*Legământul de fidelitate*”, „*Cartea cu pereți de sticlă*”, „*Vedere din poem*”, „*Drumul către Mund Eluez*”, „*Iisus în poeme sau Cuvântul care vindecă*”, „*Am văzut surâsul lui Dumnezeu*”, „*Poemele cu ochi frumoși*”.

• **Veronica Balaj** (n. 1950) Prozatoare, poetă și jurnalistă în linia unui modernism de formulă neo-romantică. Cărți reprezentative: „*Jurnal de Timișoara*”, „*Parisul fără mine*” (proze), „*Sărbători amânate*” (roman), „*De șapte ori viață*” (proză), „*Poeme în civil*”, „*Între noi, soarele nordic*”.

• **Aurel David** (n. 1936) Prozator, jurnalist, promotor cultural, autor de cercetări de „istorie culturală locală”. Cărți reprezentative: „*Evadam*” (roman), „*Un cancer de vânzare*”, „*Belele*”, „*Confruntare*” (proză), „*Oameni care fac*” (5 vol.) (jurnalistică și reportaj).

• **Augustin Macarie** (n. 1927) Critic de artă, istoric literar, eseist. Prodigioasă activitate de comentator al actualității în arta plastică și literatura română. Cărți reprezentative: „*Maestri ai artelor plastice romane contemporane*” (vol. I).

• **Sabin Bodea** (n. 1952) Poet, jurnalist, prozator, important promotor cultural, editor. Cărți importante: „*Viața pe muchie de cuțit*” și „*Nu ucideți poetul*” (poezie), „*Prețul unei greșeli*” (roman); zeci de volume de „tablete”, eseuri, jurnalism cultural „de promovare” și „sustinere”. Fondator al revistei „*Viața de pretutindeni*”, a „românilor de pretutindeni”.

SUMAR

Un sens al nădejdi	3
Autobiografie – Alexandru Toma Nemoianu	5
Analize, cronici literare, eseuri	9
Dimitrie Grama: Un spirit desăvârșit	9
Pavel Panduru: Unul dintre cei mai aprigi apărători ai „Sfintei Tradiții” și a identității neamului	9
Violeta Ionescu: Un „legato peste tăcere”	14
Nicolae N. Tomoniu: „Citadela Nemoianu”	16
Al. Florin Țene: Prilej de încântare și iluminare culturală	20
Veronica Bălaj: Cu discreție și răspundere despre neam	21
Petrică Zamela: Ad honores, ab immo pectore!	22
Mariana Gurza: O realitate de care avem nevoie	24
Aurel Anghel: Scrisoare către domnul Alexandru Nemoianu; Modelul arhaic	26
Ioana Stuparu: Spirite alese. Cu referire la scrierile D-lui Alexandru Nemoianu	31
Vasile I. Zărnescu: Un însingurat în căutarea comunității: Alexandru Nemoianu	32
Alexandru Uiuiu: Un om de toată nădejdea	48
Antonia Iliescu: Dorul de „gura sobei”	49
Cleopatra Lorințiu: Un talent uriaș	50
Augustin Macarie: „Acum”	52
Loredana A. Știrbu: Un om care simte și trăiește mai românește decât o facem noi, ei de aici	55
Const. Miu: Un altfel de jurnal	56
George Băjenaru: Un sentimental: Alexandru Nemoianu	57
Mihaela Malea Stroe: A fi „român-american”	59
Ben Todică: Întâmplările și visele lui Nemoianu	61
Nastasia Maniu: Întâlnirea dintre marile spirite	67
Aurel David: Apropos de... Fragmente din vremea persecuțiilor	68
Gheorghe Șeitan: Turnul de veghe din America	69
Sabin Bodea: Omul și scriitorul, ca un dram de Dumnezeire	70
A.I. Brumaru: Cărțile Kerigmei	71
Ioan Miclău: Mai mult o esență decât o carte	74
Două eseuri de Artur Silvestri	78
Fragments dintr-un pateric	78
Două modele de „Reconquista”: „Păstor” și „Sămânță”	80
Notă despre autori	85